

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீபாகவதம்.

பஞ்சம ஷஷ்ட ஸ்கந்தங்கள்

தமிழ் வசனி

இஃது

அ. வீ. நரஸிம்ஹாசார்யரால்

இயற்றப்பெற்று

சென்னை :

ஆர். வேங்கடேஸ்வர் கம்பெனியாரவர்களால்

ஆரந்த அச்சுக்கூடத்தில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1916

[ALL RIGHTS RESERVED]

ALL RIGHTS RESERVED. —

காபிரைட் 1916-ஸ்ரீ ஆர். வேங்கடேஸ்வர் அண்டு
கம்பெனியாரவர்கள் காபிரைட்டுக்குரியதான இப்புத்த
கம் இந்தியன் காபிரைட் பிரகாரமாகவும், அன்யதேசீய
ரது காபிரைட் பிரகாரமாகவும், காக்கப்பட்டிருக்கின்
றது. எவராயினும் இப்புத்தகத்தை முழுவதுமாவது,
அல்லது இதில் ஒரு பாகத்தையாவது தாம் வேறாக
அச்சிடவும் மற்றொரு பாஷையில் மொழி பெயர்த்து
அச்சிடவும் அதிகாரமில்லை. இதிலுள்ள பதங்களை
யாவது, படங்களை யாவது காபி செய்வார்களாயின்,
அது காபி ரைட்டை உல்லங்கனஞ் செய்ததே ஆகும்.

பொருளடக்கம்.

அத்.	பஞ்சமஸ்கந்தம்	பக்கம்.
1	தவம் செய்யப்போன ப்ரியவ்ரதன் மீளவும் வருத் தாந்தத்தைக் கூறுதல்.	1163
2	ஆக்னீத்ரனுடைய வருத்தாந்தத்தைக் கூறுதல் ..	1172
3	நாபியின் சரித்திரம்	1178
4	ருஷபனுடைய சரித்திரத்தைக் கூறுதல் ..	1183
5	பாதன் தன் பிள்ளைகளுக்கு மோக்ஷதர்மத்தை உபதே சித்தலும், தான் பரமஹம்ஸர்களின் தர்மத்தை அனுஷ்டித்தலும்	1187
6	ருஷபதேவன் சரீரத்தைத் துறந்த வாலாறு ..	1197
7	பாதனுடைய வருத்தாந்தத்தைக் கூறுதல் ..	1202
8	அம்மன்னவன் மான்குட்டியை ரக்ஷிக்க முயன்று கடை சியில் மாளுகப் பிறத்தல்	1206
9	மான்சரீரத்தைத் துறந்த பாதன் ப்ராஹ்மண குமார ளுகப் பிறத்தல்	1213
10	ஜடபாதன் ரஹோகண மன்னவனுக்குத் தத்வோபதே சம் செய்தல்	1219
11	மீளவும் ஜடபாதன் ரஹோகணனுக்குத் தத்வோபதே சம் செய்தல்	1227
12	ரஹோகணனுடைய ஸந்தேஹங்களுக்கு ஜடபாதன் ஸமாதானம் கூறுதல்	1232
13	விரக்தி உண்டாகும் பொருட்டு ரஹோகணனுக்கு ஜட் பாதன் ஸம்ஸாரத்தின் கொடுமையைக் கூறுதல். ..	1236
14	மறைத்துச்சொன்ன ஸம்ஸாரத்தின் கொடுமையை விவரித்துக் கூறுதல்	1242
15	பாத வம்சத்தில் பிறந்த ராஜாக்களைக் கூறுதல். ..	1255
16	மேருவின் நிலைமையைக் கூறுதல்.	1259
17	கங்கை பூமியில் இறங்கி வருதலும், இலாவ்ருத வர்ஷத் தில் ருத்ரன் ஸங்கர்ஷண பகவானை ஆரதித்தலும் ..	1265
18	பத்ராஸ்வர்ஷம் முதலிய ஆறு வர்ஷங்களில் பகவான் அங்குள்ளவர்களால் ஆரதிக்கப்படுவதைக்கூறுதல். ..	1271

அத்.	பஞ்சமஸ்கந்தம்.	பக்கம்.
19	கிம்புருஷவர்ஷம் பாரதவர்ஷம் இவற்றில் பகவான் எழுந்தருளியிருக்கும் விதத்தையும் பாரத வர்ஷத் தின் மேன்மையையும் கூறுதல்	1284
20	பலக்ஷம் முதலிய ஆறு த்வீபங்கள் அவற்றைச் சூழ்ந்த ஸமுத்ரங்கள் லோகாலோகபர்வதம் ஆகிய இவற் றின் நிலைமையைக் கூறுதல்.	1294
21	ஸூர்யகதியை நிரூபித்தல்.	1304
22	சந்த்ரா சக்ராதிகளின் ஸ்தானத்தைக் கூறுதல்.	1310
23	த்ருவமண்டலத்தின் ஸ்வரூபத்தைக் கூறுதலும், சிம்சு மார சக்ர ஸ்வரூபமாகிய பரம புருஷனுடைய நிலை மையை விவரித்தலும்	1315
24	ஸூர்யனுக்குக் கீழுள்ள ராஹு முதலியவர்களின் நிலை மையையும், பூமிக்குக் கீழுள்ள அதலாதி லோகங் களின் நிலைமையையும் கூறுதல்	1319
25	பாதாளத்தினடியில் பூமியைத் தரித்துக் கொண்டிருக் கிற ஆதிசேஷனுடைய நிலைமையைக் கூறுதல்	1329
26	அதற்குக் கீழுள்ள நரகத்தின் நிலைமையைக் கூறுதல்	1334

ஷஷ்ட ஸ்கந்தம்.

அத்.	பக்கம்.
1	அஜாமினோபாக்யானம், விஷ்ணு தூதர்களுக்கும் யம தூதர்களுக்கும் ஸம்வாதம் 1340
2	விஷ்ணு தூதர்கள் விஷ்ணுநாமத்தின் மஹிமையைக் கூறி அவனை விடுவித்தலும், அவன் தான் செய்த பாபத்தைப்பற்றி வருந்தி வைராக்யம் பெறுதலும். 1363
3	யமதூதர்கள் யமனைக்கேட்க அவன் அவர்களுக்கு ஸமாதானம் கூறுதல் 1373
4	தக்ஷர் ப்ராஜைகளைப் படைக்க விரும்பிப் பகவானை ஆராதித்தல் 1377
5	தக்ஷர் தன் பிள்ளைகளை நாரதர் கெடுத்தாரென்று அவரைச் சபித்தல் 1390
6	தக்ஷருடைய பெண்களின் வம்சத்தைக் கூறுதல் .. 1898

அத்.	ஷஷ்ட ஸ்கந்தம்.	பக்கம்.
7	ப்ருஹஸ்பதி தேவதைகளேத் துறந்ததின் காரணத்தையும்தேவதைகள் விஸ்வரூபனைப் புரோஹிதனாக ஏற்படுத்திக் கொண்டதையும் கூறுதல் ..	1404
8	விஸ்வரூபன் மஹேந்த்ரனுக்கு நாராயணகவசத்தை உபதேசித்தல்	1411
9	இந்த்ரன் விஸ்வரூபனை வதித்தலும், த்வஷ்டா வருத்ராஸூரனைப் பிறப்பிக்க அவனிடத்தில் தேவதைகள் பயந்து ஸ்ரீமஹா விஷ்ணுவை ஸ்தோத்ரம் செய்தலும்	1419
10	இந்த்ரன் ததீசருடைய எலும்புகளால் வஜ்ராயுதத்தை இயற்றிக்கொண்டு வருத்ராஸூரனோடு யுத்தம் செய்தல்	1433
11	வருத்ராஸூரன் இந்த்ரனோடு ஸம்பாஷித்தல் ..	1438
12	இந்த்ரனுக்கும் வருத்ராஸூரனுக்கும் ஸம்பாஷணமும். இந்த்ரன் வருந்தி வருத்ராஸூரனை வதித்தலும் ..	1444
13	வருத்ராஸூரனைக் கொன்ற ப்ரஹ்மஹச்சையால் வருந்தின தேவேந்த்ரன் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவால் பாதுகாக்கப்பெறுதல்	1450
14	வருத்ராஸூரனுக்குத் தத்வஜ்ஞானம் உண்டானதின் காரணத்தைப் பரீக்ஷித்து வினவுதலும், ஸ்ரீசுகர் அவனுடைய பூர்வஜன்மத்தைக் கூறுதலும் ..	1455
15	நாரதரும் அங்கிரஸ முனிவரும் சித்ரகேதுவுக்குத் தத்வோபதேசம் செய்தல்	1464
16	நாரதமுனிவர் மரணம் அடைந்த பிள்ளையின் வார்த்தைகளால் அம்மன்னவனைத் தெளிவித்து அவனுக்கு வித்யோபதேசம் செய்தல்	1471
17	சித்ரகேது மன்னவன் ருத்ரனைப் பரிஹவித்துப் பார்வதியின் சாபத்தினால் வருத்ராஸூரனாகப் பிறத்தல்.	1488
18	திதியிடத்தினின்று மருத்துக்களை உண்டான விதம் கூறுதல்	1497
19	கஸ்யபர் திதிக்குச் சொன்ன வ்ரதத்தை விவரித்துக் கூறுதல்	1510

**பஞ்சம ஷஷ்ட ஸ்கந்தங்களிலுள்ள
படங்களின் விவரம்.**

1. ஆக்னீதான் பூர்வசித்தியைப் பார்த்து மோ
ஹித்தல் ... 1174
2. நதிக்கரையில் ஸிம்ஹ கர்ஜனத்தைக் கேட்டு
மானுடைய கர்ப்பம் நழுவுதல். பரதன் அதை
எடுத்துக்கொள்ளல் ... 1206
3. அஜாமிளனை யமதூதர்கள் பாசங்களால்
கட்டியிருக்கையில் விஷ்ணு தூதர்கள்
அவனை விடுவித்தல் ... 1355
4. நாரதர் சபலாஸ்வர்களுக்கு நிவ்ருத்தி மார்க்
கத்தை உபதேசித்தலும், தக்ஷர் நாரதர்
மேல் கோபித்தலும் ... 1395
5. இந்தான் வ்ருத்ராஸுரனை வதித்தல் ... 1449

ஸ்ரீ 3

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாய நம:

பஞ்சம ஸ்கந்தம்.

பரீக்ஷித்து மன்னவன் சொல்லுகிறான் :—ஸ்ரீசுக முனிவரே! ப்ரியவாதன் பகவத்பக்தனென்றும் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அறிந்த நிறைவாளனென்றும் மொழிந் தீர். புண்யபாபரூப கர்மபந்தத்திற்கும் அதனால் விளையும் ஜ்ஞான ஸங்கோசத்திற்கும் இடமான இல்லறவாழ்க் கையில் அவன் எப்படி மீளவும் விருப்புற்றான்? அந்தணர் தலைவரே! ஸம்ஸாரத்தில் பற்றைத் துறந்த அத்தகைய பெரியோர்களுக்கு இங்ஙனம் பாபிஷ்டமான இல்லற வாழ்க்கையில் அபிரிவேசம் உண்டாகாதே. இது நிச் சயம். ப்ரஹ்மர்ஷீ! பகவானுடைய பாதங்களின் நீழலில் ஓதுங்கி ஸம்ஸாரதாபங்களைத் துறந்து ஸுகித்திருக்கும் பெரியோர்களுக்குக் குடும்பத்தில் ப்ரீதி உண்டாகாதல் லவா? மற்றும், அம்மன்னவன் மனை மனைவி புதல்வன் முதலிய குடும்பத்தில் பற்றுடையவனாயிருப்பினும், அவ னுக்கு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் மாறாதபக்தியும் மோக்ஷ ஸித்தியும் உண்டாயினவென்கிறீர். இவ்விஷயத்தில் எனக் குப் பெரிய ஸந்தேஹமாயிருக்கின்றது.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—மன்னவனே! நீ சொன்னது வாஸ்தவம். ஆயினும் பகவானுடைய பொன்னடிப் போதுகளில் மனம்வைத்த மானிடர் தன்னிடத்தில் பக்தி செய்யுந் தூயமனத்தர்க்கன்பனாகிய அப்பகவானுடைய

கதைகளைக் கேட்கையாகிற மங்களமார்க்கத்தில் நடப் பதற்குப் பலவகை இடையூறுகள் நேரினும் அதைப் பெ ரும்பாலும் துறக்கமாட்டார்கள். மனுவின் புதல்வனாகிய அந்தப்ரியவ்ரதன் நாரதருடைய பாதஸேவையால் தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களை அனாயாஸமாக அறிந்து பரம பாகவதனாகி ப்ரஹ்மஸ்த்ரத்திற்கு முயன்று வாஸுதேவ னிடத்தில் மாறாத ஸமாதியோகம் கைகூடும்பொருட்டு, செய்கிறவனும் செயப்படுபொருளும் செயற்குரிய கருவி களும் செயல்களுமாகிய எல்லாவற்றையும் பகவானிடத் தில் அர்ப்பணம் செய்து வர்ணஸ்ரமதர்மங்களை அனுஷ் டித்துக்கொண்டிருக்கையில் நீதிசாஸ்த்ரங்களில் சொல் லப்பட்ட ராஜகுணங்களெல்லாம் அவனிடத்தில் மாறாதி ருந்ததனால் தந்தையாகிய ஸ்வாயம்புவ மனுவால் இவன் ராஜ்யபரிபாலனம் செய்யும்படிவேண்டப் பெற்றான். தந் தையின் வார்த்தையைத் தான் தடுக்கக் கூடாதாயினும் அந்த ராஜ்யாதிகாரத்தில் ஆத்மாவைக்காட்டிலும் வேறு பட்ட ப்ரக்ருதியின் பரிணாமரூபமான தேஹத்தைப்பற்றி யும் அதைத் தொடர்ந்த ராகத்வேஷாதிகளைப் பற்றியும் ஜ்ஞானஸங்கோசம் உண்டாகுமென்பதை ஆலோசித்து அதை அவன் அபிநந்திக்கவில்லை. அப்பால் தன்ஜ்ஞான சக்ஷுஸ்ஸினால் ஜகத்திலுள்ள ஸமஸ்த ப்ராணிகளுடைய அபிப்ராயத்தையும் அறியுந்திறமையுடைய தேவர்களில் தலைவனான ப்ரஹ்மதேவன் இவனுடைய அபிப்ராயத்தை அறிந்து ஸமஸ்தவேதங்களோடும் மரீசிமுதலிய ரிஷிகள ன்களோடும்கூடத் தனதுலோகத்தினின்று இறங்கினான். வரும்பொழுது ஆகாயத்தில் சந்த்ரன்போல் திகழ்கின்ற அந்தப்பிரமன் ஆங்காங்கு விமான வரிசைகளில் வீற்றி ருக்கின்ற தேவஸ்ரேஷ்டர்களால் அடிக்கடி பூஜிக்கப் பட்டு, வழிகள்தோறும் கூட்டங்கூட்டமா யிருக்கின்ற

ஸித்தர் கந்தர்வர் ஸாத்யர் சாரணர் முனிவர் கின்னார்
 உரகர் இவர்களால் பாடப்பெற்றவனாகக் கந்தமாதனபர்
 வதத்தின் தாழ்வரையைத் தன் தேஹகாந்தியால் விளங்
 கச்செய்துகொண்டு ஆங்கிருக்கின்ற ப்ரியவ்ரதனுடைய
 அருகுக்கு வந்தான். அப்பொழுது ப்ரியவ்ரதனுக்குத் தத்
 வேபதேசம் செய்வதற்காக அவ்விடம் வந்திருந்த நாரத
 முனிவர் ஹம்ஸவாஹனத்தைக்கண்டு தன் தந்தையாகிய
 ப்ரஹ்மதேவன் வருவதை அறிந்து விரைந்தெழுந்து
 பூஜாத்ரவ்யங்களுடன் பிதாபுத்ரர்களான ப்ரியவ்ரதன்
 ஸ்வாயம்புவமனு இவர்களும் தானுமாகக் கைகூப்பிக்
 கொண்டு ஸ்தோத்ரம் செய்தார். பரதவம்சாலங்கார
 னே! ப்ரஹ்மதேவனும் நாரதர் செய்த பூஜையை அங்கீ
 கரித்து அவர்செய்த ஸ்தோத்ரத்தினால் தன்குணங்களும்
 தான் ஸத்யலோகத்தினின்றிற்றங்கின நல்வரவும் மற்ற
 மேன்மைகளும் சொல்லப்பெற்று ஆதிபுருஷனுடைய அம்
 சாவதாரமாகிய அப்பிரமன் கருணைகூர்ந்த கண்ணோக்
 கத்துடன் ப்ரியவ்ரதனை நோக்கி 'அப்பா! உண்மையான
 ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறேன். இதை உணர்வாயாக.
 இந்த்ரியங்களால் 'அறியமுடியாத பரம புருஷனுடைய
 கட்டளையே இது. நீ அவன்மேல் அஸூயையின்றி இவ்
 வசனத்தை ஏற்றுக்கொள்வாயாக. இந்தப்பகவானு
 டைய ஆஜ்ஞையை நீயும் உன்தந்தையாகிய இம்மனுவும்
 மஹர்ஷியாகிய இந்நாரதரும் நானும் ஆகிய நாம் அனை
 வரும் ஸவாதீன மற்று நடத்துகிறோம். நாம் இஷ்டப்
 படாதிருப்பினும் அவன் நம்மைக்கொண்டு தன்னிஷ்டப்
 படி நடத்திக்கொள்ளுந் திறமையுடையவன். எப்படிப்
 பட்டவனும் தவம் வித்யை யோகபலம் புத்திபலம் அர்த்
 தம் தர்மம் இவற்றில் எதனாலும் தானாகவாவது பிறர்
 மூலமாயாவது இப்பரமபுருஷனுடைய கட்டளையை வேறு

விதமாக்கவல்லனாகமாட்டான். அப்பா! ஜகத்திலுள்ள ஜந்துக்களையாவும் ஜன்மம் மரணம் சோகம் மோஹம் பயம் ஸுகம் துக்கம் இவற்றிற்காகவும் கர்மங்களைச் செய்வதற்காகவும் மோஷத்திற்காகவும் பகவானுடைய ஸங்கல்பத்தினால் ஏற்பட்ட தேஹத்தைத் தரிக்கின்றன. குழந்தாய்! இப்பகவானுடைய வாக்காகிற தாமணியில் ஸத்வாதி குணங்களும் வர்ணஸ்ரம கர்மங்களுமாகிற அறுக்கமுடியாத பூட்டுக்கயிறுகளால் நாம் அனைவரும் கட்டுண்டு மூக்கில் கயிறுகோக்கப்பெற்ற நாற்கால் ஜந்துக்கள் மனுஷ்யனுக்கு வேலைசெய்வதுபோல், அந்தப் பகவானுக்குப் பூஜை செய்கின்றோம். ப்ரியவ்ரதனே! கண்ணில்லாதவர் கண்டெதிரிந்தவனால் நிழல் வெயில் முதலியவழிகளில் நடத்தப்பெறுவதுபோல், நாம் ஈஸ்வரனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட தேவாதி சரீரங்களையும் வர்ணஸ்ரமாதிகளையும் பெற்று ஸாத்விகம் ராஜஸம் தாமஸமென்று மூன்றுவகையான நமது கர்மங்களுக்குத் தகுந்தபடி அவனால் கொடுக்கப்பட்ட ஸுகத்தையாவது துக்கத்தையாவது அனுபவிக்கின்றோம். தேஹாத்மப்ரமம் முதலிய அஜ்ஞானங்கள் நீங்கப்பெற்றவன் அஜ்ஞான தசையில் போல்வே ஸுகதுக்கங்களுக்கிடமான புண்யபாபகர்மங்களை அனுபவித்துக்கொண்டிருப்பினும் அந்த ஸுகதுக்கங்களால் தவினாகிற தேஹத்தின் நிறைவு குறைவுகளைப் பற்றின அபிமானமின்றித் தன்தேஹயாத்ரையை நடத்திக்கொண்டு வரவேண்டும். அஜ்ஞானிக்கும் ஜ்ஞானிக்கும் தேஹயாத்ரை ஒத்திருப்பினும், ஜ்ஞானமுடையவன் வேறுதேஹத்திற் கிடமான ஸாத்விகாதிகர்மங்களெவற்றையும் செய்யமாட்டான். ஜனஸஞ்சாரமில்லாத வனத்தில் காய்கிழங்குகளைப் பணித்துக்கொண்டு வாஸஞ்செய்வானாயினும் ஊக்கமற்றிருப்பானாயின், பஞ்சேந்த்ரியங்க

னும் மனமுமாகிற சத்ருக்களனைவரும் கூடவேயிருக்கின் றார்களாகையால் அவனுக்குப் பயம் (ஸம்ஸாரம்) நேரவே நேரும். இந்தரியங்களைவென்று ப்ரக்ருதியைக்காட்டிலும் விலக்ஷணான ஆத்மாவை அனுபவிக்கையால் நிறைவா ளான ப்ரஹ்மநிஷ்டனுக்கு இல்லறவாழ்க்கை என்னகெடு தியை விளைக்கும்? ஜ்ஞானநிஷ்டைக்கு விரோதிகளான இந்தரியங்களாகிற சத்ருக்களை வெல்லவிரும்புவானாயின் பலிஷ்டரான சத்ருக்களை ஜயிக்கவிரும்பும் மன்னவன் துர்க்கத்தில் இருந்து அவர்களை ஜயிப்பதுபோல், இவ னும் க்ருஹஸ்தாஸ்ரமத்தில் இருந்துகொண்டே அதற்கு யத்னம் செய்யவேண்டும். சத்ருக்கள் க்ஷீணித்தபின்பு மன்னவனைப்போலவே ஜ்ஞானியும் இஷ்டப்படி வெளி யில் திரியலாம். நீபகவானுடைய பாதாரவிந்தங்களா கிற துர்க்கத்தைப்பற்றியிருப்பவன். நீ இந்தரியங்களா கிற சத்ருக்களனைவரையும் நன்றாக வென்றவன். ஆயி னும் பரமபுருஷனால் கொடுக்கப்பட்ட இவ்வுலகபோகங் களைச் சிலகாலம் அனுபவிப்பாயாக. அப்பால் பற்றற்று மோக்ஷம் பெறுவாய்' என்று மொழிந்தான். இங்ஙனம் சொல்லப்பெற்ற மஹாபாகவதனாகிய அந்த ப்ரியவ்ரதன் மூன்றுலோகங்களுக்கும் ஹிதம் உபதேசிப்பவனான அந்த ப்ரஹ்மதேவனுடைய கட்டளை¹ லகுவாயிருக்கையால் தலை வணங்கி அப்படியே ஆகட்டுமென்று பஹுமானத் துடன் அங்கீகரித்தான். நான்முகக்கடவுளும் விதிப்படி பூஜை செய்யப்பெற்று நாரதரும் ப்ரியவ்ரதனும் ப்ரீதியுடன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில், பெருமஹிமையுடையதும் நெடுநாள் அழிவற்றிருப்பதுமான தன்னுடைய லோகத் திற்குப் போனார். மனுவும் ப்ரஹ்ம தேவனால் தன்மனோ ரதம் நிறைவேறப் பெற்றுப் புதல்வனை ஸமஸ்த பூமண்ட

1. எளிதில் ஆசரிக்கக் கூடியதாயிருக்கையால்.

லத்தின் மர்யாதையைப் பாதுகாக்கும்படி ஏற்படுத்தி
 மிகவும் கொடிய சப்தாதி விஷயங்களாகிற விஷமடுவில்
 விளையும் விருப்பத்தினின்று மீண்டான். இங்ஙனம் ப்ரிய
 வ்ரதமன்னவன் முதலில் தன் விருப்பத்தின்படி பகவதா
 ராதன ரூபமான கர்மத்தில் அபிரிவேசங்கொண்டு
 ஸமஸ்த ஜகத்தின் பந்தத்தையும் போக்கும் ப்ரபாவமு
 டைய ஆதிபுருஷனுனபகவானுடைய பாதாவிந்தங்களை
 எப்பொழுதும் த்யானித்துக்கொண்டிருந்து அதனால்
 மலங்களெல்லாம் கழிந்து மனம் தெளிந்து நின்மலனாயி
 ருப்பினும் பெருமைபொருந்திய ப்ரஹ்மாதிகளை வெகு
 மதிக்க விரும்பி அவர்களது கட்டளையை அங்கீகரித்
 துப் பூமண்டலத்தை ஆண்டுவந்தான். அப்பால் அவன்
 விஸ்வகர்மாவென்னும் ப்ரஜாபதியின் புதல்வியான
 பர்ஹிஷ்மதி யென்பவளை மணம்புரிந்து தன்னோடொ
 த்த குணமும் சீலமும் செயலும் உருவமும் வீர்யமும்
 பொருந்தி உதாரர்களான பத்துப் புதல்வர்களையும்
 அவர்களுக்குத் தங்கையான ஊர்ஜஸ்வதியென்கிற ஓர்
 பெண்ணையும் பெற்றான். அப்புதல்வர்கள் பதின்மரும்
 ஆக்னீத்ரன் இதம்ஜிஹ்வன் யஜ்ஞபாஹு மஹாவீரன்
 ஹிரண்யரேதஸ்ஸு அக்ருதப்ருஷ்டன் ஸவனன் மே
 தாதிதி வீதிஹோத்ரன் கவி என்று அக்னியின் பேருடை
 யவர். இவர்களில் கவி மஹாவீரன் ஸவனன் என்கிற இம்
 மூவரும் இந்த்ரியங்களை வென்று பால்யம் முதல் ஆத்ம
 வித்யையில் பரிசயம் செய்து பரமஹம்ஸர்களின் ஆஸ்ர
 மத்தைக் கைப்பற்றினார்கள். அவ்வாஸ்ரமத்தில் சிலை
 நின்ற அவர்கள் இந்த்ரியங்களை அடக்கியார்கையே தன்
 மையாகப் பெற்று ஸமஸ்த ஜீவஸமுஹத்தையும் சரீர
 மாகவுடையவனும் ஸம்ஸாரத்தில் பயந்தவர்களுக்கு ரக்ஷ
 கனுமானவாஸுதேவனுடைய திருவடித் தாமரைகளையே

எப்பொழுதும் த்யானித்துக்கொண்டிருந்து அதனால்
 பரமபக்தியோகம் நமுவாமல் வளரப்பெற்று அதன் மஹி
 மையால் பரிசுத்தமான ஹ்ருதயத்தில் ஸகல சேதன சேத
 னங்களையும் சரீரமாகவுடைய பகவான் தோற்றப்பெற்று
 அனனுக்குட்பட்டதான ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் ஸாக்ஷாத்
 கரித்து எல்லோரும் மோக்ஷத்தை அடைந்தார்கள். அந்த
 ப்ரியவ்ரதனுக்கு மற்றொரு பார்வையிடத்தில் உத்தமன்
 தாமஸன் ரைவதன் என்று மூன்று பிள்ளைகள் பிறந்தார்
 கள். அவர்கள் மன்வந்தராதிபதிகளானார்கள். அந்த
 ப்ரியவ்ரதமன்னவன் தன் புதல்வர்கள் இங்ஙனம் சாந்தி
 முதலிய நற்குணங்களெல்லாம் அமைந்திருக்கையில்,
 தடைபடாத ஸமஸ்தபௌருஷங்களும் அமைந்த பல
 முடைய தன் புஜதண்டங்களில் தரித்த வில்லின் நானொ
 வியால் தர்ம விரோதிகளைவரும் தொலையப் பெற்றுத்
 தன் காகலியான பர்ஹிஷ்மதியுடன் கூடி அவளுக்கு
 நாள்தோறும் ஆநந்தத்தை வளர்த்து அவளால் எதிர்
 கொண்டு வெகுமதிக்கை முதலிய ஸத்காரங்களெல்லாம்
 பெற்றுப்பெண்களுக்கு இயற்கையில் ஏற்பட்ட ஸ்ருங்கார
 சேஷ்டைகளாலும் வெட்கத்தினால் குறுகின புன்னகை
 அமைந்த கண்ணோக்கங்களாலும் அழகிய பரிஹாஸ
 வாக்யங்களாலும் விவேகமற்றவன் போன்று காமக்கல
 வியிலாழ்ந்து ஆழ்ந்த மனமுடையவனாயினும் ஒன்று
 மறியாதவளபோல் காமபோகங்களை அனுபவித்து வந்
 தான். 'ஸூர்யன் மேரு பர்வதத்தைச் சுற்றிப் பூமண்ட
 லத்தைப் பாதியே விளங்கச் செய்கிறான். பாதி மேரு
 வின் நிழலால் மறைக்கப்பட்டு ஸூர்ய ப்ரகாசமின்றியே
 யிருக்கின்றது' என்னும் மனக்குறையினால் அம்மன்ன
 வன் இப்பூமண்டலம் முழுவதையும் விளங்கச் செய்ய
 விரும்பி பகவனை ஆரதித்து மிகுந்த ப்ரபாசமுடைய

வனாகி ஸூர்யனோடொத்த வேகமுடையதும் அவனைப் போல் பேரொளியுடன் திகழ்வதுமான தேரின் மேல் ஏறி இரவையும் பகலாக்கி விடுகிறேனென்று மற்றொரு ஸூர்யன் போன்று அந்த ஸூர்யனைப் பின்னொடர்ந்து ஸூர்ய ப்ரகாசமில்லாததேசத்தையும் விளங்கச் செய்து கொண்டு ஏழுதடவைகள் மேருபர்வதத்தின் நாற்புறத்திலும் சுற்றினான். அங்ஙனம் அம்மன்னவன் சுற்றும்பொழுது அவனுடைய ரதத்தின் சக்கரக்கட்டு ஊன்றின விடங்களில் அகழிகள்போல் ஆழந்த ஏழு பள்ளங்கள் ஏற்பட்டன. அவையே ஏழு ஸமுத்ரங்களாயின. அவற்றிற்கிடையிலுள்ள பூமியின் பாகங்கள் ஏழு தீபங்களாயின. அவை ஜம்பூத்வீபம் பலக்ஷத்வீபம் சாகம்லித்வீபம் குசத்வீபம் க்ரோளஞ்சத்வீபம் சாகத்வீபம் புஷ்கரத்வீபம் என்னும் பேருடையவை. அவை ஒன்றைவிட ஒன்று இருமடங்கதிகமான அளவுடையவை. ஒன்றை ஒன்று சுற்றிக்கொண்டு ஒன்றுக்கு வெளியிலொன்றாக ஏற்பட்டிருப்பவை. லவணஸமுத்ரம் இக்ஷுஸமுத்ரம் ஸுராஸமுத்ரம் க்ருதஸமுத்ரம் க்ஷீரஸமுத்ரம் ததிஸமுத்ரம் சுத்தஸமுத்ரம் என்னும் இவையே அவ்வேழு ஸமுத்ரங்கள். இவை முன் சொன்ன ஏழு தீபங்களுக்கும் அகழிகள்போன்றிருக்கும். ஒவ்வொரு ஸமுத்ரமும் தன்னால் சூழப்பட்ட தீபத்தோடொத்த அளவுடையவை. இவ்வேழு ஸமுத்ரங்களும் க்ரமத்தில் முர்சொன்ன ஏழு தீபங்களுக்கு வெளியில் தனித்தனியே ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ப்ரியவ்ரதன் தன் புதல்வர்களில் துறவறம் பெற்றவர்போகத் தன்னைத் தொடர்ந்திருக்கிற ஆக்னீதரன் இதம்ஜிஹ்வன் யஜ்ஞபாஹு ஹிரண்யோதஸ்ஸு க்ருதப்ருஷ்டன் மேதாதிதி வீதிஹோதரான்கிற ஏழு பிள்ளைகளையும் ஜம்பூத்வீபம் முதலிய அவ்வேழு தீபங்

களில் ஒவ்வொன்றுக்கு ஒருவனாக அவற்றிற்கு அதிபதி
களாக ஏற்படுத்தினான். தன் புதல்வியான ஊர்ஜஸ்வதி
யைச் சுக்ராசார்யனுக்குக் கொடுத்தான். தேவயானி
யென்பவள் சுக்ரனுக்கு அவ்ஊர்ஜஸ்வதியிடத்தில் பிறந்
தவள். த்ரிவிக்ரமாவதாரம் செய்த பகவானுடைய
பக்தர்களும் அவனுடைய பாதாவிந்தபராகத்தினால் பசி
தாஹம் முதலிய ஆறு குணங்களையும் வென்றவரு
மான பெரியோர்களுக்கு இத்தகைய புருஷச்செயல்
நேருவது ஓராச்சர்யமன்று. நல்வழியினின்று நீங்கின
பரமபாபிஷ்டனும் இந்தப்பகவானுடைய நாமத்தை ஒரு
கால் உரைப்பானாயினும், அந்தக்ஷணமே அவன் ஸம்
ஸார பந்தத்தைத் துறப்பான். (அவனுடைய நாமத்தின்
ப்ரபாவமே இத்தகையதானால் அவனுடைய பாதாவிந்
தங்களின் ப்ரபாவம் எப்படி யிருக்குமென்பதை ஆலோ
சிப்பாயாக.) இங்ஙனம் அளவில்லாத பலமும் பராக்ரமமு
முடைய அந்தப்ரியவ்ரதமன்னவன் நாரதமுனிவருடைய
பாதங்களைவிட்டுப் பிரிந்த வுடனே தான் ப்ரவ்ருத்தி
மார்க்கத்தில் விழுந்து அதனால் வருந்தினுற்போலிருப்ப
தை நினைத்து மனத்தில் வெறுப்புற்று 'ஆ! நான் தப்பு
செய்தேன். நான் இந்த்ரியங்களால் இழுக்கப்பட்டு,
ப்ரக்ருதியின் பரிணாமங்களும் அஜ்ஞானத்தினால் இவை
யே போக்யங்களென்று ஸம்பாதிக்கப்பட்டவைகளும்
கடைசியில் விஷம்போன்றவைகளான சப்தாதிவிஷ
யங்களாகிற பாழுங்கிணற்றில் தள்ளுண்டேன். இதை
விட மதிக்கேடு மற்றென்ன வேண்டும்? இது வரையில்
அனுபவித்ததுபோதும். இப்பெண்மணிக்கு விளையாட்டு
ம்ருகம்போன்ற என்னைச் சூடவேண்டுமல்லவா?' என்று
தன்னைப் பழித்துக்கொண்டான். பிறகு பகவானுடைய
அனுக்ரஹத்தினால் ஆத்ம பரமாத்மாக்களின் உண்மை

யான ஸ்வரூபத்தை ஆராய்ந்தறியப்பெற்று ஸம்ஸார
தாபங்களற்றுக் களிப்புற்றுத் தன்னை அனுஸரித்திருக்
கின்ற புதல்வர்களுக்கு ஏழுத்வீபங்களையுடைய பூமண்ட
லத்தை க்ரமப்படி பங்கிட்டுக்கொடுத்துத் தனக்குப் பல
வகைப் போகங்களை அளித்த தன் மனைவியைப் பிணம்
போல் நினைத்து மஹத்தான ஐஸ்வர்யத்தையும் துறந்து
வெறுப்புற்று மனத்தில் பகவானுடைய இனிய லீலைகளே
யும் அற்புதச் செயல்களையும் சிந்தித்துக்கொண்டு மீள
வும் நாரதருடைய பதவியைத் தேடிக்கொண்டு சென்
றான். அவன் புகழை இங்ஙனம் பாடுகிறார்கள். ப்ரிய
வ்ரதன் செய்த கார்யத்தை ஈஸ்வரன் தவிர மற்ற எவன்
தான் செய்ய வல்லனாவான்? இவன் பூமண்டலத்தின்
இருட்டைப் போக்கிக்கொண்டு தேர் சக்கரக்கட்டுகள்
பாய்ந்தமையாலேற்பட்ட பள்ளங்களால் ஏழு ஸமுத்ரங்
களைக் கற்பித்தான். இவன் ஜம்பூத்வீபம் முதலிய த்வீ
பங்களை ஏற்படுத்திப் பூமியைப் பாகம் பாகமாய்ப் பிரித்
தான். அந்தத்வீபங்களில் ஒவ்வொன்றிலும் ப்ராணிக
ளின் ஸௌக்யத்திற்காக நதி மலை வனம் இவை முதலிய
வற்றால் தனித்தனியே எல்லைகளையும் ஏற்படுத்தினான்.
பகவானுடைய பக்தர்களுக்கு நண்பனாகிய இந்த ப்ரிய
வ்ரத மன்னவன், பாதாளம் ஸ்வர்க்கம் பூமி இவற்றி
லுள்ள பலவகையான போகங்களையும் யோகமஹிமை
யால் வினையக்கூடிய அணிமாதி மஹிமைகளையும் நாகம்
போல் நினைதான். முதலாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

— { ஆக்னீத்ரானுடைய வருத்தாந்தத்தைக் கூறுதல். } —

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார் :—இங்ஙனம் தந்தையாகிய
ப்ரியவ்ரதன் மோகஷம் அடைகையில், அவனுடைய
ஆஜ்ஞையில் நிலைநின்றிருக்கிற ஆக்னீத்ரன் தர்மத்தில்

கணவைத்து ஜம்பூத்ஸீபத்திலுள்ள ப்ரஜைகளைத் தன் புதல்வர்களைப் போல் பாதுகாத்து வந்தான். அவன் ஒருகால் ஸந்தானத்தை விரும்பி மந்தர பர்வதத்தின் தாழ்வரையில் பூஜைக்கு வேண்டிய வஸ்துக்களையெல்லாம் ஸித்தப்படுத்திக் கொண்டு மனவூக்கமாகிற தவத்தினால் ப்ரஹ்மதேவனை ஆராதித்தான். அவனும், அதை அறிந்து தன் ஸபையில் பாடுகின்ற பூர்வசித்தியென்னும் அப் ஸரமடந்தையை அவனுடைய இஷ்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக அனுப்பினான். அவளும் அம்மன்னவனுடைய ஆஸ்ரமத்திற்கருகாமையில் வந்து உலாவிக்கொண்டிருந்தாள். அவ்வாஸ்ரமம் பல வருஷங்களடர்ந்து அவற்றின் கிளைகளில் அழகிய பொற்கொடிகள் பிணைந்து ரமணீயமாயிருந்தது. அக்கொடிகளில் மயில்முதலிய நிலப்பறவைகள் இணையிணையாய்க் கலந்து ஷட்ஜாதிஸ்வரங்களைக் கூவிக்கொண்டிருந்தன. அங்குள்ள மடுக்களிலும் தாமரை யோடைகளிலும் நீர்க்கோழி நீர்க்காகம் கொக்கு கலஹம்ஸம் முதலிய நீர்ப்பறவைகள் அந்நிலப்பறவைகளின் ஸ்வரங்களைக் கேட்டுவிழித்து விசித்ரமாய் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தன. இப்படிப்பட்ட ஆஸ்ரமத்தினருகில் மிகவும் அழகாக அடியிட்டு விலாஸத்துடன் நடக்கிற அவ்வப்ஸர மடைந்தையின் பாதங்களில் அடிக்கடி ஒலிக்கின்ற சிலம்புத்தண்டைகளின் சப்தத்தை அந்த ராஜகுமாரன் கேட்டு ஸமாதியோகத்தினால் மூடப்பட்ட கண்கமலத்தைச் சிறிது விழித்துப்பார்த்தான். அருகில் பெண்வண்டுபோல் புஷ்பத்தை மோந்துகொண்டு தேவதையென்றும் மனுஷ்யனென்றும் பேதமின்றி அனைவருடைய மனங்களையும் கண்களையும் ஆரங்காசகரத்தில் ஆழ்த்தவல்ல நடையழகாலும் விளையாடல்களாலும் வெட்கம் வழிகிற கண்ணோக்கங்களாலும் இனிய உரைகளாலும் அழகான

அங்கங்களாலும் ஸமஸ்த ப்ராணிகளுடைய மனத்திலும் மன்மதனுக்கு நுழைய இடங்கொடுக்குந் திறமை அமைந்து, அம்ருதம்போல் இனியதும் மத்யம்போல் மதிமயக்கத்தை விளைப்பதுமான புன்னகையோடு கூடின பேச்சைப் பேசும்பொழுது வெளியாகின்ற மூச்சின் வாஸனை யை மோந்து மதிமயங்கி மேல்விழுகின்ற வண்டிகளின் உபத்ரவத்தினால் விரைந்தடியிட்டுச் செல்லுகையால் அழகாயசைகின்ற கொங்கைகளும் குழற்கற்றையும் அரைநாண் மாலையுமுடைய அவ்வப்ஸர மடந்தையை அம்மன்னவன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் மன்மதன் இது ஸமயமென்று நுழைந்து அவனைத் தன்வசமாக்கினான். அங்ஙனம்காமனுக்காளான அவ்வரசன் ஸ்திரீகளை என்று மறியாதவன்போல் அமமடந்தையை நோக்கி இங்ஙனம் மொழிந்தான். 'முனிவர்களில் சிறந்தவனே! நீயார்? இம்மலையில் என்செய்ய விரும்புகின்றனை? நீ பரதேவதையான பகவானுடைய மாயையாய்த் தோற்றுகின்றனை. ¹நாணில்லாத இரண்டு தனுஸ்ஸுக்களைத் தரிக்கின்றனையே. இதுவென்? உனது நண்பனாகிய என்னைப் போன்றவனுக்காவது உனக்காவது இவற்றால் ஆக வேண்டிய ப்ரயோஜனமேதேனும் உண்டா? அல்லது அரண்மனையில் மனவூக்கமற்றிருக்கிற மான்களை அடிக்கத் தேடுகின்றனையா? ² இதோ புலப்படுகிற உனது பாணங்கள் தாமரையிதழ்களையே இறகுகளாகப் பெற்று ஓய்ந்தாற்போலிருக்கின்றன. அவை பிடியில்லாதவை யாயினும் அழகாயிருக்கின்றன.' மிகவும் கூரான நுனியுடையவை. இவ்வனத்தில் உலாவுகின்ற நீ இப்பாணங்களை எவர்மேல் தொடுக்க விரும்புகின்றனையோ, தெரிய

1. புருவங்களைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

2. கடைக்கண்ணோக்கத்தைச் சொல்லுகிறான்.

1174. ஆக்னீதரன் பூர்வசித்தியைப்பார்த்து
மோஹித்தல்.

வில்லை. ஆகையால் நாங்கள் பயந்து உன்னை வேண்டி
கிறோம். உன்னுடைய இப்பராக்ரமம் மூடபுத்திகளான
எங்களுக்குக் கேஷமத்தை விளைக்குமாக. ¹ உன் சிஷ்யர்கள்
இதோ நாற்புறத்திலும் உன்னைத் தொடர்ந்து ரஹஸ்யத்
தோடுகூடின ஸாமவேதத்தைப் படிக்கின்றார்கள். ப்ரபூ!
ரிஷிகள் வேதசாகைகளைப் பற்றுவதுபோல், உன் குழற்
கற்றையினின்று நழுவின புஷ்பவர்ஷங்களை உன் சிஷ்யர்
கள் பற்றுகிறார்கள். ² உன் பாதங்களிலுள்ள கூடுகளில்
விளங்குகிற இத்தித்திரிப் பறவைகளின் ஒலியைமாத்ரம்
கேட்கின்றோம். அங்ஙனம் ஒலிக்கின்ற பறவைகள் மாத்
ரம் புலப்படவில்லை. ³ உன்னரையிலும் நிதம்பத்திலுங்
கடம்பப் பூவின் ஒளி திகழ்கின்றது. இது உனக்கு எங்
கிருந்து கிடைத்தது? அவ்வொளியின்மேல் ⁴ குறைக்கொ
ள்ளியின் வட்டம் புலப்படுகின்றது. உன் மரவுரி எங்கே?
அந்தணனே! ⁵ உன் மார்பில் இரண்டு கொம்புகள் அழகா
யிருக்கின்றன. இவற்றுள் என்ன நிறைத்திருக்கின்
றனே? ஏதோ ஒரு இனிய வஸ்து இருக்கவேண்டுமென்று
தெரிகின்றது. ஆனால் அது இன்னதென்று தெரிய
வில்லை. நீ இடையில் இளைத்திருக்கின்றனே. ஆயினும்
வருத்தத்துடன் இவ்விருண்டு கொம்புகளை ஏந்திக்கொண்
டிருக்கின்றனே. மற்றும், இவற்றில் என்கண்கள் பற்றியி
ருக்கின்றன. உன் கொம்புகளில் ⁶ சிவந்த சேற்றை இங்

1. வண்டுகளைச் சிஷ்யர்களாகவும், அவற்றின் த்வனியை
ஸாமவேதமாகவும் சொல்லுகிறான்.

2. சிலம்புத்தண்டைகளையும் அவற்றிலுள்ள ரத்னங்களையும்
அவற்றினொளியையும் சொல்லுகிறான்.

3. அரையிலாடையைச் சொல்லுகிறான்.

4. அரைநாண் மாலையைச் சொல்லுகிறான்

5. கொங்கைகளைச் சொல்லுகிறான்

6. குங்குமக்குழம்பைச் சேறென்கிறான்.

ஹனம் பூசியிருக்கின்றனை. அழகனே ! இதனால் எனது ஆஸ்ரமம் முழுவதும் நன்மணம் வீசும்படி செய்கின்றனை ? எனது சிறந்த நண்பனே ! உனது இருப்பிடத்தை எனக்குக் காட்டுவாயாக. அவ்விடத்திலிருக்கும் ஜனங்கள் என்னைப்போன்றவருடைய மனத்தைக் கலக்கும்படி ஆச்சர்யமான இத்தகைய அவயவங்களை மார்பினால் தரித்துக் கொண்டிருப்பார்களல்லவா ? மற்றும், இனிய உரையோடும் விலாஸங்களோடுங்கூடி மிகவும் அற்புதமான அம்ருதம் முதலியதும் அவரது வாயில் கிடைக்கும்ல்லவா ? உன்னுடைய லோகத்தில் தேஹத்தை வளர்க்கும்படியான ஆஹாரம் யாது ? நண்பனே ! நீ ஆஹாரம் புசிக்காமலே ஜீவிப்பதுபோல் தோற்றுகிறது. நீ விஷ்ணுவின் அம்சமாயிருக்கின்றனை. நீ விஷ்ணுவைப் போல் காதுகளில் மகரகுண்டலங்களை அணிந்திருக்கின்றனை. அசைகின்ற கண்களாகிற இரண்டு மீன்களும் பற்களின் வரிசையாகிற பக்ஷிகளின் வரிசையும் தொங்குகின்ற முன் நெற்றி மயிர்களாகிற வண்டினங்களும் அமைந்த உன் முகம் தாமரை யோடைபோல் திகழ்கின்றது. உன் தாமரைக்கையினாலடியுண்ட இப்பந்து நாற்றிசைகளிலும் சுழன்று மதிமயங்கின என் கண்களை அலையச்செய்கின்றது. உன் நெற்றியில் ஜடைகளின் பாரம் அவிழ்ந்தலைவதை நீ நினைவாதிருக்கின்றனை யேன் ? துஷ்டத்தனமுடைய இக்காற்று மனவிருப்பங் கொண்டு உன்னரையாடையின் முடிச்சை அவிழ்க்கின்றதே. இதையும் நீ பாராதிருக்கின்றனையேன் ? தவத்தையே தனமாகவுடையவனே ! தவஞ்செய்கிறவர்களின் தவத்திற்கு விக்னம் செய்யும்படியான இவ்வுருவத்தை நீ எத்தவத்தினால் பெற்றனை ? நண்பனே ! நீ என்னுடன் இங்குத் தவஞ்செய்வாயாக. உலகங்களை யெல்லாம் படைப்பவனாகிய அந்த ப்ரஹ்மதேவன்

என்னிடத்தில் அருள்புரிகின்றானே? அந்தணனே! நீ
 ப்ரஹ்மதேவனால் எனக்குக் கொடுக்கப்பட்டனை. ஆகை
 யால் உன்னை நான் விடமாட்டேன். எனக்கு நீ அன்பிற்
 கிடமாயிருக்கின்றனை. என் மனமும் கண்ணும் உன்னிடத்
 தில் படிந்து நீங்காதிருக்கின்றன. அழகான கொம்பு
 டையவளே! உன் ஸ்வாதீனமான என்னை உன் மனவி
 ருப்பத்தின்படி அழைத்துக் கொண்டிபோகலாம். உன்
 னுடைய ஸகிகளும் அனுகூலராகி என்னை அனுவர்த்திப்
 பார்களாக' :—என்றான். இங்ஙனம் ஸ்த்ரீகளை நல்வார்த்
 தை சொல்லுவதில் மிகவும் ஸமர்த்தனாகிய அம்மன்னவன்
 மதிமயங்கி க்ராம்யங்களில் திறமையை வெளியிடுகின்ற
 பேச்சுக்களை மொழிந்து அவ்வப்ஸர மடந்தையை வெகு
 மதித்துத் தனக்கு அனுகூலையாக்கிக்கொண்டான்.
 அவளும் வீரக்கூட்டங்களின் தலைவனாகிய அவ்வாக்கனீ
 த்ரனுடைய புத்தி உருவம் சீலம் விதையை வயது செல்வம்
 மேன்மை இவைகளைக் கண்டு மனம் பறியுண்டு பற்பல
 வாண்டுகளடங்கின பலகாலம் வரையிலும் ஜம்பூத்வீபத்
 திற்கெல்லாம் நாதனாகிய அம்மன்னவனுடன் பூமியிலுள்ள
 போகங்களையும் ஸ்வர்க்கலோகத்துப் போகங்களையும்
 அனுபவித்தாள். அவளிடத்தில் அவ்வரசன், நாபி கிம்பு
 ருஷன் ஹரிவர்ஷன் இலாவுருதன் ரம்யகன் ஹிரண்மயன்
 குரு பத்ராஸ்வன் கேதுமாலன் என்னும் பேருடைய ஒன்
 பது பிள்ளைகளைப்பெற்றான். அவ்வப்ஸரமடந்தை வர்ஷம்
 ஒன்றுக்கு ஒரு பிள்ளையாக ஒன்பது பிள்ளைகளைப் பெற்று
 அம்மன்னவனுடைய வீட்டிலேயே விட்டு மீளவும் ப்ரஹ்ம
 தேவனிடம் சென்றாள். அவ்வாக்கனீத்ரனுடைய பிள்ளை
 கள் ஒன்பதின்மரும் மாதாவின் அனுகூலஹத்தினால் இயற்
 கையாகவே தேஹ உறுதியும் பலமும் அமைந்து, தந்
 தையால் தமது நாமங்களையே இட்டுப் பங்கிட்டுக் கொடுக்

கப்பட்ட ஜம்பூத்வீபத்தின் கண்டங்களைப் பெற்று' அனுபவித்து வந்தார்கள். ஆக்னீத்ரன் காமபோகத்தில் த்ருப்தி உண்டாகப் பெருமல் அவ்வப்ஸர மடந்தையையே மனத்தில் நினைத்துவேதோக்தமான கர்மங்களைச் செய்து எங்கு வந்தவனைப் பித்ரு தேவதைகள் களிக்கச்செய்கின்றார்களோ அப்படிப்பட்ட அவளுடைய லோகத்தை அடைந்தான். தந்தை லோகாந்தரம் சென்றபின்பு அவன் பிள்ளைகளான ப்ராதாக்கள் ஒன்பதின்மரும் மேருதேவி ப்ரதிருபை உதக்ரதம்ஷ்ட்ரி லதை ரம்மைய ஸ்யாமை நாரி பத்ரை தேவவீதி என்னும் பேருடைய மேருவின் பெண்கள் ஒன்பதின்மரையும் மணம் புரிந்தார்கள். இரண்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

நாபியின் சரித்ரம்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ஆக்னீத்ரனுடையபிள்ளைகளில் முதல்வனாகிய நாபியென்பவன் ஸந்தானமில்லாத மேருதேவியென்னுந் தன் பார்வையுடன் ஸந்தானத்திற்காகப் பரமபுருஷனை யாகங்களால் ஆராதித்தான். ஸ்ரத்தையோடும் மனத்தூய்மையோடும் யாகம் செய்கின்ற அம்மன்னவன் ப்ரவர்க்யமென்னும் யாகங்களை நடத்திக் கொண்டிருக்கையில், த்ரவ்யம் தேசம் காலம் மந்த்ரம் ருத்விக்குகள் தக்ஷிணை செயல் இவ்வுபாயங்களின் நிறைவினால் பகவான் பெற அரியனாயினும் தன் பக்தர்களிடத்தில் வாத்ஸல்யமுடையவனாகையால் தன் பக்தருடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்னும் கருத்து நெஞ்சில் குடிகொண்டு அதனால் தூண்டப்பெற்று அழகிய அவயவங்கள் அமைந்திருப்பதும் கர்மத்திற்குட்படாததும் மனத்திற் கினியதும் மனத்தையும் கண்

யும் ஆரந்தவெள்ளத்தில் அழுத்தவல்ல அவயவங்களால் அழகியதுமான தன் திருமேனியை அம்மன்னவனுக்குக் காட்டினான். சதுர்ப்புஜனும் கோடிஸூர்ய ப்ரகாசனும் பட்டுவஸ்த்ரந் தரித்தவனும் மார்பில் திகழ்கின்ற ஸ்ரீவத்ஸமென்னும் அடையாள முடையவனும், சங்கம் பத்மம் சக்ரம் கௌஸ்துபம் கதை இவையுடையவனும் பேரொளி ஆமைந்த ரத்னங்கள் இழைக்கப்பெற்ற கிரீடம் குண்டலம் கைவளை அரை நாண்மாலே முத்துமாலே தோள்வளை முதலிய ஆபரணங்கள் அணிந்தவனுமாய்த் தோற்றுகிற அப்புருஷோத்தமனை ருத்விக்குக்களும் ஸபையிலுள்ள வர்களும் யஜமானனும், பணமில்லாதவர்கள் சிறந்த பணத்தைக் காண்பதுபோல், கண்டு மிக்க வெகுமதியுடன் பூஜித்து வணங்கின தலையுடன் அவனை ஸ்தோத்ரஞ்செய்தார்கள்: நீ பூஜிக்கத் தகுந்தவர்களில் தலைமையுடையவன். நீ நிறைவாளனாயினும் உன் ப்ருத்யர்களான எமது பூஜையை நீயே அங்கீகரிப்பாயாக. 'நமோ நம:' என்றிவ்வளவு மாத்ரமே எங்களுக்குப் பெரியோர்கள் கற்பித்துக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ப்ரக்ருதியின் பரிணாமமான சப்தாதி விஷயங்களில் சென்ற மதியுடையவனும் கர்மத்திற்குட்பட்டுச் சக்தியற்றவனும் அந்த ப்ரக்ருதியின் கார்யமான நாமம் ரூபம் ஜாதி இவையுடையவனுமாகிய எவன் தான் ப்ரக்ருதி புருஷவிலக்ஷணனும் ஸர்வேஸ்வரனுமாகிய உன் ஸ்வரூபத்தை நிரூபித்துச் சொல்லவல்லனாவான்? உன் குணங்கள் மிகவும் மங்கலமானவை; ஸமஸ்த ப்ராணிகளுடைய பாபத்தையும் போக்குந் திறமையுடையவை. அப்படிப்பட்ட மேன்மை ஆமைந்த உன் குணங்களில் சிறிது மாத்ரம் சொல்லலாமன்றி அவற்றையெல்லாம் எவனால் சொல்லமுடியும்? பரமனே! உன் பக்தர்கள் ப்ரீதியினால் எழுத்துக்கள் தழதழக்

கப்பெற்ற துதிகளைச் செய்து ஜலம், பொருக்கின நெல்
கதிர், தளிர், துழாய், அருகன்புல், முளை, இவைகளைக்
கொண்டு நடத்தும் பூஜையாலும் நீ ஸந்தோஷம் அடை
கின்றனையல்லவா? பலவகைக் கருவிகள் நிறைந்த இப்
பூஜையாலும் உனக்கு ஆகவேண்டிய இஷ்டமான ப்ரயோ
ஜனம் ஒன்றும் எங்களுக்குத் தெரியவில்லை. ஸர்வகாலத்
திலும் நீயே நேராக ஸமஸ்த புருஷார்த்த ஸ்வரூபனாயி
ருக்கின்றனே. ஆகையால் புருஷார்த்தங்களைப் பெற
விரும்பி நாங்கள் செங்கிற இந்த யாகம் உன்னுடைய
ஆராதன மாத்ரமேயாமன்றி, இதனால் உனக்கு ஆகவே
ண்டிய ப்ரயோஜனம் ஒன்றுமில்லை. பரமபுருஷனே! நாங்
கள் செய்யும் ஆராதனமும் உன் பெருமைக்கீடான ஆரா
தனமாகமாட்டாது. ஆகையால் நாங்கள் எவ்வளவு ஆரா
திக்கினும் நீ ஆரதிக்கப் படாதவனே. ஆயினும் நீ
உன் பெருங்கருணையால் உன் மஹிமையான மோக்ஷ
புருஷார்த்தத்தையும் நாங்கள் விரும்பும் பலனையும் நிறை
வேற்றமுயன்று நிறைவாளனாயினும் நிறைவற்றவன்போல்
மேலான புருஷார்த்தத்தை அறியாத மூடர்களான
எங்களுக்கு இந்த யாகத்தில் புலப்பட்டனே. பூஜிக்கத்
தகுந்தவர்களில் தலைவனே! நீ இம்மன்னவன் விரும்பும்
வரங்களைக் கொடுக்கும் பொருட்டுத் தோற்றினே. ஆயி
னும், இந்த ராஜர்ஷியின் யஜ்ஞத்தில் வரத ஸ்ரேஷ்டனா
கிய நீ உன் பக்தர்களான எங்களுக்குப் புலப்பட்டமையே
பெரிய வரமாயிற்று. வைராக்யத்தினால் கூரிய அறிவா
கிற காற்றினால் மனமலங்களையெல்லாம் பறக்கடித்துப்
பகவானே ஆரதிக்கையாகிற பரம தர்மத்தில் ஊக்க
முற்று ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் விலகினானான ஆத்
மாவின் ஸ்வரூபத்தை அனுஸந்திக்கையால் மனக்களிப்
புற்ற முனிவர்களால் எப்பொழுதும் பரிசீலிக்கப்பட்ட

குணகுணங்களை யுடையவனே ! உன் குணங்களைப் பேசு
கையில் ஸமஸ்த நன்மைகளும் கைகூடும், ஸ்வாமீ ! தடுக்
குதல் தும்பல் விழுதல் கொட்டாவி விடுதல் துக்கதசை
முதலிய ஸமயங்களிலும் ஜ்வரத்திலும் மரணகாலத்தி
லும் நாங்கள் மெய்ம்மறந்திருப்பினும் செல்வப்பெருக்க
னாகிய உன்னை நினைக்க நேரும்படி ஸமஸ்த பாபங்களை
யும் போக்கவல்லவைகளும் உன் கல்யாண குணங்களைப்
பற்றி ஏற்பட்டவைகளுமான உன் திருநாமங்களைச் சொல்
லும்படி எங்களுக்கு அருள்புரிவாயாக. அன்றியும்,
இந்த ராஜரிஷி ஸந்தானத்தை விரும்புகிறான். அதிலும்
உன்னைப் போன்ற ஒரு பிள்ளை பிறக்கவேண்டுமென்று
ஆசைப்படுகிறான். இவன் ஸந்தானத்தையே பெரிய
புருஷார்த்தமாக நினைத்திருக்கின்றான். ஆகையால், பண
மில்லாதவன் உயி ரொய் நூக்கு முதலிய அற்பங்களை
விரும்பிக் குபேரனிடம் போவதுபோல், இவன் இவ்
வுலகத்திலுள்ள புருஷார்த்தங்களையும் ஸ்வர்க்கத்தையும்
மோகூதத்தையும் கொடுக்கவல்லவனும் ஷாட்குண்யபூர்
ணனுமாகிய உன்னை இதற்காக அனுவர்த்திக்கிறான்.
இந்த ஸம்ஸாரத்தில் பெரியோர்களின் பாதங்களைப் பணி
யாத எந்த மனிதன்தான், கர்மவஸ்யர்களால் வெல்ல முடி
யாததும் நல்வழியில் போகவொட்டாமல் மறைப்பது
மாகிய உன் மாயையால் மதிமயங்காதவன்? எவன்தான்
சப்தாதிவிஷயங்களாகிற விஷத்தின் வேகத்தினால் தன்
னியற்கை மாறப்பெறுதவன்? ஆகையால் இவன் உன்
மாயையால் மதிமயங்கி ஸந்ததியை வேண்டுகிறான். கம்
பிரமான கார்யங்களைச் செய்பவனே! தேவர்க்குந் தேவ
னே! ஸர்வர்க்கும் அந்தராத்மாவாயிருப்பவனே! மூட
புத்திகளான நாங்கள் ஸந்ததியை ஒரு புருஷார்த்தமாக
நினைத்து இந்த அற்ப ப்ரயோஜனத்திற்காக உன்னை

அழைத்து அவமதித்தோம். எங்களுடைய இவ்வ பராதத்தை நீ பொறுத்தருளவேண்டும். நீ எல்லோரிடத் திலும் ஸமமாயிருக்குந்தன்மையனல்லவா ?” என்று ஸ்தோத்ரம் செய்தார்கள். இங்ஙனம் பொருளடக்க முடைய மொழிகளால் துதிக்கப் பெற்ற தேவஸ்ரேஷ்ட னாகிய பகவான் பராதவர்ஷத்தை ஆளும் ப்ரபுவாகிய நாபி மன்னவனாலும் அவனுடைய ருத்விக்குக்களாலும் வணங்கப்பெற்று இரக்கத்துடன் இதை மொழிந்தான்:—

“ ஓ ரிஷிகளே! உண்மையே பேசுந்தன்மையரான உங்களால் கிடைக்க அரிதான வரத்தைப்பற்றி வேண்டப்பட்டேன். இம்மன்னவனுக்கு என்னைப்போன்ற புதல்வன் வேண்டுமென்றல்லவோ நீங்கள் வேண்டினீர்கள்? எனக்கு நானே நிகரன்றி மற்றொருவனுமில்லை. நான் ப்ரக்ருதி புருஷர்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணனாயிருப்பவன். ஆகையால் இவ்வரம் துர்லபமே. ஆயினும் தவம் வித்யை முதலியவற்றால் ப்ரகாசிக்குந் தன்மையரான அந்தணர்கள் எனக்கு முகமாகையால் அவ்வந்தணர்களின் வார்த்தை பொய்யாகலாகாது. அதற்காக எனக்கு நிகரானவன் மற்றொருவனும் அகப்பட்டாமையால் நானே எனது அம்சத்தினால் இந்த நாபியின் பத்னியாகிய மேரு தேவியிடத்தில் அவதரிக்கிறேன் ” என்றான். மேரு தேவி கேட்டுக்கொண்டிருக்கையில் அவளுடைய பர்த்தாவான அம்மன்னவனுக்கு பகவான் இங்ஙனம் மொழிந்து அந்தர்த்தானம் அடைந்தான். விஷ்ணுராதனே! இங்ஙனம் பகவான் இந்த யாகத்தில் மஹர்ஷிகளால் ஆராதிக்கப்பட்டு நாபியின் இஷ்டத்தை நிறைவேற்ற முயன்று பெருந்தவத்தரும் ஞானிகளுமான நைஷ்டிகருடைய தர்மங்களை வெளியிடுவதற்குச் சுத்தஸத்வமயமான உருவத்துடன் அவனது பார்யையாகிய மேருதேவியிடத்தில் அவதரித்தான். மூன்றாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—●●— ருஷபனுடைய சரித்ரத்தைக் கூறுதல். —●●—

ஸ்ரீசுகர் சொல் லுகிறார்:—பிறகு பிறக்கும் பொழுதே பகவானுடைய லக்ஷணங்களெல்லாம் தோன்றப் பெற்று ஸமஸ்த ப்ராணிகளிடத்திலும் ஸமமாயிருக்கை இந்த்ரிய நிக்ரஹம் சப்தாதி விஷயங்களில் ப்ரீதியில்லாமையாகிற வையாக்யம் எல்லோரையும் அடக்கி யாஸ்கையாகிற ஐஸ்வர்யம் எல்லாம் நிறைந்திருக்கையாகிற மஹா விபூதி இவை முதலிய குணங்களுடன் தினந்தோறும் வளர்கின்ற வைபவமுடைய அப் புதல்வனைக் கண்டு மந்த்ரி முதலிய ராஜாங்கத்தவர்களும் ப்ராஜைகளும் ப்ராஹ்மணர்களும் இவன் பூமண்டலத்தை ஆளவேண்டுமென்று மிகவும் ஆசைப்பட்டார்கள். அப்புதல்வன் இப்படி ஸத்வம் தலையெடுத்து மேன்மைக்கிடமான தேஹம் பெரிய குணப் பெருக்கு இந்த்ரியபலம் தேஹபலம் செல்வம் மிகப் பெரிய நடத்தைகளால் விளையும் ப்ராஸித்தி வீர்யம் செளர்யம் இவைகளால் மிகுந்த ப்ரபாவமுடையவனாயிருந்ததைப் பற்றியும் சீர்மையைப் பற்றியும் அவனுக்கு அவன் பிதாவான நாபிமன்னவன் ருஷபனென்று பேரிட்டான். இந்த்ரன் இந்த ருஷபனிடம் பொருமையால் விரோதித்து இவனுடைய ராஜ்யத்தில் மழை பெய்யாதிருந்தான். யோகேஸ்வரனாகிய அம்மன்னவன் அதை அறிந்து சிரித்துத் தன் விசித்ர சக்தியால் அஜராபமென்கிற தன் ராஜ்யத்தில் மழை பொழியும்படி செய்தான். நாபிமன்னவன் தான் ஆசைப்பட்டபடி நற்பிள்ளையைப் பெற்றுப் பகவானுடைய மாயையால் மதிமயங்கி அவனுடைய அம்சாவதாரமான அம்மஹானுபாவனைத் தன் புதல்வனாகப் பாவித்துப் பெரிய ஸந்தோஷத்தினால் உரைகள் தழுதழுத்துத் தன் ஸங்கல்பத்தினால் மானிட உருவங்கொண்டவனும் ஷாட்குண்ய பூர்ணனுமாகிய அப்பரம

புருஷனைக் குழந்தாயென்றழைத்து மஹாநந்தத்தை அடைந்தான். பட்டணத்து ஜனங்களும் ப்ரக்ருதிகளும் நாட்டார்களும் தன் புதல்வனிடத்தில் அநுராகத்துடனிருப்பதை அறிந்து நாபிமன்னவன் வர்ணஸ்ரமதர்ம மர்யாதைகளைப் பாதுகாக்கும்படி அவனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்து ப்ராஹ்மணர்களிடம் ஒப்புவித்து மேரு தேவியுடன் பதரிகாஸ்ரமம் சென்று, பிறர்க்கு மனவருத்தம் விளைக்காமல் விக்னங்களால் தடைபடாது வளர்கின்ற தவத்தினாலும் அங்கங்களோடு கூடின பக்தியோகத்தினாலும் நரநாராயணனென்னும் பேருடைய வாஸுதேவ பகவானை ஆராதித்து ப்ராரப்தாவஸானகாலம் நேரப் பெற்று முத்தி அடைந்தான். விதுரனே! இந்நாபியின் புகழை இங்ஙனம் பாடுகிறார்கள்:—“ராஜர்ஷியாகிய நாபியின் சரித்ரம் ப்ரஸித்திபெற்றது: அவ்வாறு மற்றெவனும் செய்யவல்லவனல்லன். பகவான் இவனுடைய பரிசுத்தமான கர்மத்தினால் ஸந்தோஷம் அடைந்து இவனுக்குப் பிள்ளையாகப் பிறந்தான். இந்த நாபிமன்னவனைத் தவிர ப்ராஹ்மணர்களைப் பாதுகாத்து அவர்களிடத்தில் விஸ்வாஸத்தோடிருப்பவன் மற்றெவனும் இல்லை. இந்த மன்னவனுடைய யாகத்தில் ப்ராஹ்மணர்கள் மங்களமான வஸ்துக்களால் பூஜிக்கப்பட்டுத் தமது மந்தரப் பலத்தினால் யஜ்ஞேஸ்வரனான பரமபுருஷனைக் கண்களால் கண்டனுபவிக்கும்படி காட்டினார்கள்.” ருஷபதேவன் ராஜ்யாபிஷேகம் பெற்றபின்பு தன்னுடைய ராஜ்யமாகிய அஜநாபவர்ஷம் ஸவர்க்கமோக்ஷங்களை நிறைவேற்றிக்கொடுக்கும்படி கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதற்குரிய இடமென்று நினைத்துப் பிறரும் இங்ஙனமே செய்ய வேண்டுமென்பதற்காகத் தான் ஸர்வஜ்ஞனாயினும் சில நாள் குருகுலவாஸம் செய்து வரங்களைப் பெற்று அக்

குருக்களால் அனுமதி கொடுக்கப் பெற்று, இல்லறவாழ்க்
கையிலிருப்பவர் இங்ஙனம் தர்மங்களை அனுஷ்டிக்க
வேண்டுமென்பதை அறிவிக்கும் பொருட்டுச் சாஸ்த்ரங்
களில் ப்ரவ்ருத்தி கர்மமென்றுப் ப்ரவ்ருத்திகர்ம மென்றும்
விதிக்கப்பட்ட இருவகைக் கர்மங்களையும் அனுஷ்டித்
துக் கொண்டு இந்த்ரன் கொடுத்த ஜயந்தியென்னும்
பார்யையிடத்தில் நூறு பிள்ளைகளைப் பெற்றான். அவர்
களில் முதல்வன் பரதனென்னும் பேருடையவன்; புகழத்
தகுந்த குணங்களுடையவன். அவன் முதற்கொண்டே
இந்த அஜநாபவர்ஷத்தை அவன் பேரால் பரதவர்ஷ
மென்று வழங்கி வருகிறார்கள். அவன் தம்பிகளான
குசாவர்த்தன் இலாவர்த்தன் ப்ரஹ்மாவர்த்தன் ஆர்யா
வர்த்தன் மலயகேது பத்ரஸேனன் இந்த்ரஸ்ப்ருக் விதர்ப்
பன் கீகடன் என்னும் இவ்வொன்பதின்மரும் மற்ற
தொண்ணூறு பேர்களைக் காட்டிலும் ப்ரதானராயிருந்
தார்கள். மற்ற தொண்ணூறு பேர்களில் கனி ஹரி
அந்தரிக்ஷன் ப்ரபுத்தன் பிப்பலாயனன் ஆவீர்ஹோத்
ரன் த்ரமிடன் சமஸன் கரபாஜனன் என்னும் இவ்வொன்
பதின்மர் பாகவததர்மத்தை வெளியிட்டுக்கொண்டு
மஹாபாகவதர்களாயிருந்தார்கள். அவர்களின் சரித்
ரம் பகவானுடைய மஹிமைகள் உள்ளடங்கப்பெற்று
வளர்ந்திருக்கும்; சித்த சாந்தியை விளைக்கும். அதை
மேல் வஸுதேவநாரத ஸம்வாதத்தில் சொல்லப்போகி
றோம். அவர்க்குத் தம்பிகளான மற்ற எண்பத்தோறு
பேர்களும் தந்தையின் ஆஜ்ஞையை அனுஸரித்துக் க்ரு
ஹஸ்தாஸ்ரம ஸம்பத்தெல்லாம் நிறைந்து ஸாங்கவேதா
த்யயனஞ் செய்தவர்களும் யஜ்ஞானுஷ்டான சீலர்களும்
ஸதாசாரத்தினால் பரிசுத்தர்களுமா யிருந்தமைபற்றி
ப்ரஹ்மணர்களாய் விட்டார்கள். ருஷபனென்னும் பேர்

பூண்டு அவதரித்த பகவான் கர்மத்திற்குட்படாமல் ஸ்வ
தந்த்ரனாய் அக்கர்மத்தினால் விளையும் அனர்த்த பரம்
பரைகள் எவையும் தீண்டப்பெறாமல் கேவலநந்தமய
மான ஸ்வரூபத்தை அனுபவிக்குந் தன்மையுள்ள ஸர்
வேஸ்வரனாயிருந்தும், தர்மமார்க்கத்தை அறியாதவர்க்
குக் கால வசத்தினால் பாழான தர்மத்தைத் தனது ஆசா
ரத்தினால் அறிவிக்க முயன்று தர்மம் அர்த்தம் புகழ் ஸந்
தானார்த்தமான போகம் மோகம் ஆகிய இந்நன்மைகள்
ஸித்திக்குமாறு ப்ராக்ருதன்போல் வர்ணஸ்ரம தர்மங்
களை அனுஷ்டித்துக்கொண்டு ஸ்மஸ்த ப்ராணிகளிடத்தி
லும் ஸமனாயிருக்கை ராகாதி தோஷங்களால் மனங்
கலங்கப் பெறுமை தாழ்ந்தவரையும் தன்னோடொக்க
நினைக்கை பிறர்துக்கம் கண்டு வருந்தகை முதலிய
குணங்களெல்லாம் அமைந்து க்ருஹஸ்தாஸ்ரமத்தில்
ஜனங்களை சியமித்துக் கொண்டிருந்தான். மேன்மை
யுடையவர் ஏதேது செய்வார்களோ அதையெல்லாம்
உலகத்திலுள்ளவர் அனுஸரிப்பார்களாகையால் அம்
மன்னவன் மேன்மையுடைய தனது அனுஷ்டானத்தி
னால் உலகங்களைத் திருத்தப் பார்த்தான். அவன் ஸகல
தர்மங்களும் உள்ளடங்கின வேதரஹஸ்யத்தையெல்லாம்
தானே அறிந்தவனாயினும் ப்ராஹ்மணர்களைக் கேட்டு
அவர்கள் காட்டின வழியின்படி ஸாமம் முதலிய உபாயங்
களால் ப்ராஜைகளைப் பாதுகாத்து வந்தான். த்ரவ்யம்
தேசம் காலம் வயது ஸ்ரத்தை ருத்விக்குக்கள் பலவகை
அங்கங்கள் இவையெல்லாம் அமைத்துக்கொண்டு ஸம
ஸ்த யாகங்களையும் சாஸ்த்ரங்களில் விதித்தபடி ஒவ்
வொன்றையும் நூறு நூறு தடவைகள் அனுஷ்டித்தான்.
ருஷிபதேவன் இந்தப் பாரதவர்ஷத்தைப் பாதுகாத்து
வருகையில், தமது நாதனாகிய அந்த ருஷிபனிடத்தில்

தமக்கு நாள்தோறும் மேன்மேலும் ஸ்னேஹம் வளரவே
 ண்டிமென்பதைத் தவிர எவனும் தனக்கில்லாத மற்ற புரு
 ஷார்த்தத்தை எதையும் மற்றொருவனிடத்தில் ஒருகா
 லும் சிறிதும் எந்தக்காரணத்தைப்பற்றியும் அபேக்ஷிக்க
 வில்லை. அந்த ருஷபன் ஒருகால் திரிந்துகொண்டே
 சென்று ப்ரஹ்மாவர்த்த தேசத்திற்குப் போனான். அங்கு
 ப்ரஹ்ம ரிஷிகள் பலரும் ஸபைசேர்ந்திருந்தார்கள். அம்
 மன்னவன் அந்த ஸபையில் சென்று ப்ரஜைகள் கேட்டுக்
 கொண்டிருக்கையில் மனலுக்கமுடையவரும் வணக்கம்
 ஸ்னேஹம் ஸந்தோஷம் இவற்றின் மிகுதியால் தனக்கு
 ஸ்வாதீனர்களுமான தன் புதல்வர்களை நோக்கி அவர்
 களுக்குக் கற்பித்துக்கொண்டு இங்ஙனம் மொழிந்தான்.
 நான்காவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

பாதன் தன் பிள்ளைகளுக்கு மோக்ஷ தர்மத்
 தை உபதேசித்தலும், தான் பரமஹம்ஸர்
 களின் தர்மத்தை அனுஷ்டித்தலும்.

ருஷபதேவன் சொல்லுகிறான் :—பிள்ளைகளே ! இவ்
 வுலகத்தில் ப்ராணிகளுடைய தேஹங்களுக்குள் இம்
 மனுஷ்யதேஹம் வருந்தி ஸம்பாதிக்கத் தக்கவைகளும்
 கடைசியில் துக்கரூபங்களுமான சப்தாதி விஷயங்களை
 அனுபவிப்பதற்காக ஏற்பட்டதன்று. அவை அமேத்.
 யத்தைப் புசிக்கிற பன்றி முதலிய ஜந்துக்களுக்கும் உள்
 ளவைகள். ஆகையால் கர்மங்களைத் துறந்து ஸம்ஸா
 ரத்தினின்று விடுபட்டு அளவிறந்த ப்ரஹ்மாநந்தத்தை
 அனுபவிக்கும்படி பகவதாராதன ரூபமான தவத்தை
 அனுஷ்டிக்கும் பொருட்டே ஏற்பட்டது. பெரியோர்க
 ளைப் பணிதல் மோக்ஷத்திற்கு ஹேதுவென்றும், பெண்
 டிர்களிடத்தில் மனப்பற்றுடையவரோடு ஸஹவாஸம்

நேரினும் அது ஸம்ஸாரத்திற்கு ஹேதுவாமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். ஸுகம் துக்கம் முதலியவற்றில் மனவிகாரமற்று மனத்தையும் மற்ற இந்த்ரியங்களையும் வென்று பொறுமையும் ஸமஸ்த ப்ராணிகளுக்கும் ஹிதஞ் செய்யுந் தன்மையும் அமைந்து பரோபகாரத்தில் மன ஆக்கமுற்று ஸர்வேஸ்வரனாகிய என்னிடத்தில் ஸ்நேஹத்தையே புருஷார்த்தமாக நினைத்து, தேஹயாத்ரையே பொழுது போக்காயிருக்கும் ப்ராக்ருத ஜனங்களிடத்திலும் பெண்டிர் புதல்வர் நண்பர் முதலிய பல பற்றுக்களுக்கிடமான க்ருஹஸ்தாஸ்ரமத்திலும் ப்ரீதியின்றி உலகத்தில் தேஹயாத்ரைக்கு வேண்டியவற்றை யொழிய மற்ற எதையும் விரும்பாதிருப்பவர்களே பெரியோர்களாவார்கள். ஜீவன் தேஹத்தையே ஆத்மாவாகப் ப்ரமித்து இந்த்ரியங்களின் ப்ரீதிக்காக முயன்று பலவகைக் கார்யங்களைச் செய்கின்றான். இது நிச்சயம். பூர்வஜன்மத்தில் இந்த்ரியங்களின் த்ருப்திக்காகச் செய்த கர்மத்தினால்லவோ இப்பொழுது பல வருத்தங்களுக்கிடமாயிருப்பதும் நிலையற்றதுமாகிய இத்தேஹத்தைப் பெற்றான். மீளவும் அங்ஙனமே செய்வானாயின், ஜன்மாந்தரத்தைப் பெற்று வருந்தவேண்டுமல்லவா? ஆகையால் அங்ஙனம் இந்த்ரியங்களின் ப்ரீதிக்காகப் பல கர்மங்களைச் செய்வது எனக்கு நலமாகத் தோற்றவில்லை. ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறியவேண்டுமென்னும் விருப்பம் உண்டாகாத வரையிலும் அவ்வஜ்ஞானத்தினால் ஆத்மஸ்வரூபம் மறைந்து தேஹத்தையே ஆத்மாவாகப் ப்ரமிக்கும் புத்தி தொடர்ந்து வரும். இந்த்ரியங்களின் த்ருப்திக்காகக் காமங்களைச் செய்யும் வரையில் மனம் மேன்மேலும் சரீரஸம்பந்தம் வினையுமாறு கர்மங்களில் தாழ்வுற்றிருக்கும். இங்ஙனம் கர்மஸம்பந்தத்திற்கிடமான அவித்

யையால் தீண்டப்பட்டிருப்பது பற்றி மனம் ஜீவனைக் கர்மங்களில் தூண்டுகிறது. அதனால் தேஹபந்தத்தைப் பெறுகிறான். ஆகையால் ஸர்வாந்தராத்மாவான என்னிடத்தில் ப்ரீதிருபமான பக்தி உண்டாகாத வரையில் தேஹபந்தத்தினின்று விடுபடமாட்டான். தனக்குப் புருஷார்த்தமான ஆத்மபரமாத்மாக்களின் உண்மையை அனுஸந்திப்பதில் ஊக்கந்தவறுதலின்றி 'சப்தாதி விஷயங்களில் இந்த்ரியங்களுக்குள்ள விருப்பம் ஆத்மாவுக்கு இயற்கையில் ஏற்பட்டதன்று. தேஹஸம்பந்தத்தைப் பற்றினது' என்பதை விவேகத்துடன் ஆராய்ந்தறியாதிருக்கும் வரையில் ஜீவன் ஆத்மபரமாத்மாக்களின் ஸ்வரூபத்தை மறந்து அறிவழிந்து ஸத்ரீபுருஷர்களின் புணர்ச்சியையே முக்யமாகப்பெற்ற இல்லறவாழ்க்கையில் இறங்கி அதில் பலவகையான தாபங்களை அனுபவிக்கிறான். ஸத்ரீபுருஷர்கள் ஒருவரையொருவர் புணரும் புணர்ச்சியே அவ்விருவர்க்கும் மனத்தில் முடிச்சுபோல் அவிழ்க்கமுடியாத கர்மவாஸனைக்கிடமென்று சொல்லுகிறார்கள். இக்கர்மவாஸனையே ஜீவனுக்கு தேஹத்தில் நானென்னும் புத்தியும் மனை கழனி புதல்வன் நண்பன் பிணம் முதலியவற்றில் என்னுடையதென்னும் புத்தியுமாகிற பெரிய மோஹத்திற்கிடமாகின்றது. போக்க முடியாமல் உறுதியாயிருப்பதும் நெடுநாள் கர்மங்களை ஓயாமல் செய்தமையால் ஏற்பட்டதும் மேன்மேலும் கர்மங்களைச் செய்வதற்கு ஹேதுவுமாகிய ஹ்ருதய க்ரந்தியென்கிற வாஸனை தீரும்பொழுதுதான் ஜீவன் இந்த ஸம்ஸாரத்தினின்று விடுபட்டுப் புண்ய பாபங்களைத் துறந்து பரமபுருஷனைப் பெறுவான். பரிசுத்தனும் குருவுமாகிய என்னிடத்தில் பக்தியும் அனுவ்ருத்தியும் சப்தாதி விஷயங்களில் ப்ரீதியில்லாமையும் குளிர் வெயில் முதலியவற்

ஹைப் பொறுக்கையும் இஹலோகம் பரலோகம் ஆகிய
 எல்லா இடங்களிலும் ஜந்துவுக்கு வ்யஸனம் தொடர்ந்
 தே வருமென்கிற அனுஸந்தானமும் நன்மை தீமைகளை
 அறியவேண்டுமென்னும் விருப்பமும் உபவாஸருபமான
 தவமும் வீணாசை தீரப்பெறுகையும் என்னுடைய ஆரா
 தன ரூபமான வர்ணஸ்ரம கர்மங்களைச் செய்கையும் என்
 கதைகளைக் கேட்கையும் என்னையே தெய்வமாக நினைத்
 திருக்கும் பாகவதர்களோடு ஸஹவாஸமும் என் குணங்
 களைக் கீர்த்தனம் செய்கையும் வைரமில்லாமையும் எல்லா
 வற்றையும் ஸமமாக நினைக்கையும் இந்த்ரிய நிக்ரஹமும்
 தேஹத்தில் நானென்னும் புத்தி வீடு வாசல் முதலியவற்
 றில் என்னுடையதென்னும் புத்தி இவற்றைத் துறக்கை
 யும் ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் விலக்ஷணான ஆத்மா
 வின் ஸ்வரூபத்தை அனுபவிக்கையும் பரிசுத்தமான
 ஆஹாரத்தை உட்கொள்கையும் ப்ராணன் இந்த்ரியம்
 மனம் இவற்றை வெல்லுகையும் ஸதுபாயத்தில் ஸ்ரத்
 தையும் ஸ்தரீஸம்போகமில்லாமை முதலிய ப்ரஹ்மசர்ய
 மும் எப்பொழுதும் செய்யவேண்டிய செயல்களில் மன
 ழுக்கம் தவருமையும் வாக்கை அடக்குகையும் எல்லாம்
 பரப்ரஹ்மஸ்வரூபமே யென்கிற நினைவும் சாஸ்த்ரஜ்ஞா
 நத்தினால் கிளர்கின்ற த்யானரூபமான ஜ்ஞானமும்
 ஸமாதியோகமும் ஆகிய இவற்றை யெல்லாம் தைர்யம்
 ப்ரயத்னம் நிச்சயம் இவற்றோடு நடத்திக்கொண்டு வரு
 வானாயின் ஹ்ருதயாக்ரந்தி யென்கிற வாஸனையை அழி
 த்து அஹம்புத்திக்கு விஷயமான தேஹத்தைத் துறப்
 பான். பெரியோர்கள் உபதேசித்தபடி இந்த யோகத்தை
 அனுஷ்டித்துக் கர்மங்களுக்கு வழிகாட்டுகிற அஹங்கார
 மமகாரங்களாகிற அவித்யையால் ஏற்பட்ட வாஸனையு
 யென்னும் ஹ்ருதயாக்ரந்தியை மன ழுக்கத்துடன் நன்றா

கப் போக்கிக்கொண்டு அப்பால் இதனின்றி மீள வேண்டுமன்றி இடையில் இதைக் கைவிடலாகாது. என்னுடைய ஸாரூப்யத்தை விரும்பி என் அனுக்ரஹத்தையே ப்ரயோஜனமாக நினைப்பவன் தந்தையாயின் இதை அறியாத புதல்வர்களுக்கும், ஆசார்யனாயின் இதை அறியாத சிஷ்யர்களுக்கும், அரசனாயின் இதை அறியாத ப்ரஜைகளுக்கும், இதைக் கற்பிக்கவேண்டும். கர்மங்களில் மதிமயங்கின அவர்களை மீளவும் அக் கர்மங்களிலேயே மூட்டலாகாது. இந்த யோகத்தைச் சொல்லியும் அவர்கள் கர்மவாஸனையால் இதை அங்கீகரிக்காமற்போயினும் அவர்கள்மேல் கோபம் கொள்ளாமல் மேன்மேலும் தொடர்ந்து அவர்களுக்கு இதில் ருசியை விளைவிக்கவேண்டும். உலகத்திலுள்ள ஜனங்கள் அறிவற்றவர்கள். அவர்கள் பெரிய ஆவலுடன் சப்தாதி விஷயங்களைப் பெறுதற்காகவே பல யத்னங்களைச் செய்யுந்தன்மையுடையவர்கள். அவர்கள் மதிமயங்கி அற்ப ஸுகங்களுக்கிடமான சப்தாதி விஷயங்களுக்காக ஒருவர்மேலொருவர் த்வேஷத்தையும் ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள் ; மேலே தங்களுக்கு மஹத்தான துக்கம் வரப்போகிறதென்பதை அறியவேமாட்டார்கள். நன்மை தீமைகளை உணர்ந்து மன இரக்கமுடைய எந்த விவேகிதான் இங்ஙனம் அஜ்ஞான ஸாகரத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கின்ற அத்தகைய ஜந்துக்களைக் கண்டும் கெடுமதியரான அவர்களை மீளவும் அக்கர்ம மார்க்கத்திலேயே தூண்டுவான் ? தப்புவழியில் நடக்கிற குருடனைக் கண்டும் வழிதெரிந்தவர் மீளவும் அதே வழியில் நடக்கும்படி சொல்லுவார்களோ ? ஸம்ஸாரத்தில் விழுந்துழல்கின்ற புருஷனுக்கு இந்த யோகத்தை உபதேசித்து அவனை அதினின்றி விடுவிக்க யத்னம் செய்யாத ஆசார்யன்

ஆசார்யனேயல்லன். அத்தகைய பந்து பந்துவல்லன். தந்தையும் தந்தையல்லன். தாயும் தாயாகமாட்டாள். தெய்வமும் தெய்வமன்று. கணவனும் கணவனல்லன். இந்த என் சரீரம் மற்ற சரீரங்களோடு நிகர்த்து நிரூபிக்கத் தக்கதன்று. என்னுடைய ஹ்ருதயம் ஸத்வகுணம் நிறைந்திருக்கும். ஸத்வகுணத்தில் தர்மம் முன் நின்றிருக்கும். அதர்மம் பின்னே தள்ளுண்டிருக்கும். இங்ஙனம் என் சரீரம் ஸத்வகுணப் ப்ரகரமான துபற்றியே பெரியோர்கள் என்னுடைய மேன்மையைக் கருதி என்னை ருஷ்பனென்று சொல்லுகிறார்கள். ஸத்வ ப்ரகரமான ஹ்ருதயத்தையுடைய அச்சரீரித்தினின் றுண்டான நீங்களெல்லோரும் ஸத்வம் தலையெடுத்தவர்களே. ஆகையால் உங்கள் ஸஹோதரனும் பூஜ்யனுமாகிய இந்தப் பரதனைக் கபடமின்றிப் பணிந்து வருவீர்களாக. அதுவே எனக்குச் செய்யும் சுச்ருஷையும் ப்ரஜைகளைப் பாதுகாக்கையுமாம். உலகத்திலுள்ள பூதங்களுக்குள் ஸ்தாவரங்களைக் காட்டிலும் ஜங்கமங்களும், அவற்றில் அறிவில்லாத பூச்சிப் பூழு முதலியவற்றைக் காட்டிலும் அறிவுடைய பசு பகை முதலியவைகளும் சிறப்புடையவை. அவற்றைக் காட்டிலும் மனுஷ்யர்களும் அவர்களைக்காட்டிலும் ப்ரமதகணங்களும், அவர்களைக் காட்டிலும் கந்தர்வர்களும், அவர்களைக் காட்டிலும் ஸித்தர்களும், அவர்களைக் காட்டிலும் கின்னராதிகளும், அவர்களைக் காட்டிலும் அஸுரர்களும், அவர்களைக்காட்டிலும் இந்த்ரன் முதலிய தேவர்களும், அவர்களைக்காட்டிலும் தக்ஷர் முதலிய ப்ரஹ்ம புத்ரர்களும் சிறப்புடையவர். அவர்களைக்காட்டிலும் ருத்ரன் மேலானவன். அவனைக்காட்டிலும் ப்ரஹ்ம தேவன் மேற்பட்டவன். அவனைக்காட்டிலும் நான் மேற்பட்டவன். நான் ப்ரஹ்மணர்களையே தெய்வமாக

வுடையவன். ஆகையால் ப்ராஹ்மணர்கள் எல்லோரி
 லும் மேன்மையுடையவர்கள். ஓ ப்ராஹ்மணர்களே !
 நான் மற்ற எந்த ப்ராணியையும் ப்ராஹ்மணர்களு
 க்கு ஈடாக நினைக்கமாட்டேன். அந்த ப்ராஹ்மண
 னாகிற அக்னியில் ஹோமம் செய்த அன்னாதிகளை
 நான் ப்ரீதியுடன் புசிக்கின்றேன். வைதிகமான யாகாதி
 கர்மங்களில் அக்னியில் ஹோமம் செய்த அன்னாதி
 களை நான் அங்ஙனம் புசிக்கிறதில்லை. அனாதியான வேத
 மாகிற என் சரீரத்தை இவ்வுலகில் ப்ராஹ்மணர்கள் தரித்
 துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மிகவும் பரிசுத்தமான ஸத்வ
 குணம் இவர்களிடத்தில் நிலைநின்றிருக்கின்றது. இந்த
 ப்ராஹ்மணர்களிடத்தில் சமம் தமம் ஸத்யம் அனுக்ரஹம்
 தவம் பொறுமை ஆத்ம பரமாத்மாக்களின் உண்மையைப்
 பற்றின அனுபவம் ஆகிய இவையெல்லாம் நிலைநின்றிருக்
 கின்றன. உலகத்தில் மேன்மையுடையவர்களான ப்ராஹ்
 மாதி தேவதைகளைக் காட்டிலும் மேலாகி ஸ்வர்க்கமோ
 ஷங்களைக் கொடுக்கும் ப்ரபுவாகிய என்னிடத்திலும்
 அவர்களுக்கு வேண்டிப்பெறவேண்டியது ஒன்றுமே
 இல்லை. அவர்கள் கைம்முதலொன்றுமில்லாத ஏழைகள்.
 என்னிடத்தில் பக்தியைச் செய்யுந்தன்மையான அவர்க
 ளுக்கு மற்ற ஜஹிகபுருஷார்த்தத்தினால் ஆகவேண்டியது
 என்னிருக்கின்றது? (இங்ஙனம் என்னிடத்தில் பக்தி
 யைத் தவிர மற்றொன்றையும் விரும்பாத மஹானுபாவ
 களான ப்ராஹ்மணர்களை அன்புடன் பணிந்து வருவீர்க
 ளாக). புதல்வர்களே ! ப்ரக்ருதி புருஷன் ஈஸ்வரன் என்
 கிற இம்மூன்று தத்வங்களும் ஒன்றுக்கொன்று விலக்ஷண
 மாயிருப்பவையென்னும் புத்தியுடைய நீங்கள் ஜங்கமஸ்
 தாவரரூபமான ஸமஸ்தபூதங்களும் என்னுடைய சரீரங்
 களே யென்று பாவித்து அவற்றை அடிக்கடிவெகுமதிக்க

வேண்டும். அதுவே என்னுடைய ஆராதனமாம். மனம் வாக்கு கண் மற்ற இந்த்ரியங்கள் ஆகிய இவற்றின் வ்யாபாரத்திற்குப் ப்ரத்யக்ஷமான பலன் என்னை ஆராதிக்கையே. என்னை ஆராதிக்காத புருஷன் காலபாசத்தில் மூட்டுவிக்கவல்ல மஹா மோஹத்தினின்று தன்னை விடுவித்துக்கொள்ள எவ்விதத்திலும் வல்லவனாகமாட்டான்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார் :—மஹானுபாவனும் ஸமஸ்த பூதங்களுக்கும் நண்பனுமாகிய ருஷபனென்னும் பேருடைய பகவான் தன் புதல்வர்களுக்கு நன்மை தீமைகள் நன்றாகத் தெரியுமாயினும் அதை அறியாத உலகத்திற்குக் கற்பிக்கும் பொருட்டுத் தன் பிள்ளைகளுக்கு அதை விரிவாக உபதேசித்து, ப்ரவ்ருத்தி கர்மத்தினின்று நீங்கி இந்த்ரியங்களை அடக்கியாளுந் தன்மையரும் பகவானுடைய திவ்ய மங்கல விக்ரஹத்தை த்யானிக்குந் தன்மையருமான பெரியோர்களுக்குப் பரமஹம்ஸர்கள் ஆசரிக்குந் தர்மமாகிய பக்தி ஜ்ஞான விராக்யங்களைக் கற்பிக்க விரும்பித் தன் புதல்வர்களில் தலைவனும் பாகவதர்களையே முக்யமாகப் பணியுந் தன்மையனும் பாகவத ஸ்ரேஷ்டனுமாகிய பரதனென்னும் புதல்வனைப் பூமண்டலத்தை ஆளும்படி அபிஷேகஞ்செய்து ஆடையாபரணம் முதலிய சரீர பரிக்ரஹங்களையெல்லாம் வீட்டிலேயே துறந்து ஆகாயத்தையே ஆடையாகக்கொண்டு தலைமயிர்களை விரித்துப் பித்தம் பிடித்தவன் போன்று வைதிகாக்கனியை ஆத்மஸமாரோபணம்செய்து ப்ரஹ்மாவர்த்தத்தினின்று புறப்பட்டுப் போனான். பிறரால் பேசப் பெற்றும் ஜனங்களினிடையில் மூடன் குருடன் செவிடன் ஊமை பிசாசும் பித்தம் பிடித்தவன் இவர்களைப் போன்று எல்லோரும் அவமதிக்கும்படியான வேஷம் பூண்டு மௌன வ்ரதத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அது முதல்

பேசாதிருந்தான். அவன் வழிகள்தோறும் ஆங்காங்
 குள்ள பட்டணம், க்ராமம், பொன் வெள்ளி முதலியன
 விளையுமிடம், பயிர்செய்பவர் வஸிக்கும் க்ராமம், வேடர்
 முதலியவர் வஸிக்குமிடம், பூந்தோட்டம் முதலிய இடம்,
 ஸேனை இறங்குமிடம், பசுக்கள்கட்டுமிடம், இடைச்சேரி,
 யாத்ரை செய்பவர்களின் கூட்டம், பர்வதம், நிஷிகளின்
 ஆஸ்ரமம் முதலிய இடங்களில் மூடஜனங்களால் விரட்
 தெல் அடித்தல்மூதரம் பெய்தல் காறி உமிழ்தல் கல்லெடுத்
 தடித்தல் மண்ணைவாரி இறைத்தல் அபானம் விடுதல்
 தூர்ப்பாஷையாக வைதல் ஆகிய இவற்றால் ஈக்களால்
 காட்டாணைபோல் அவமதிக்கப் பெறினும் அவற்றைப்
 பொருள் செய்யாமல் ஆத்ம பரமாத்மாக்களின் உண்மை
 யை அனுபவிக்கையாகிற தன் மஹிமையில் தான் நிலை
 நின்றிருக்கையால், அசேதனமான ப்ரக்திருயின் பரிணாம
 மும் அஜ்ஞானிகள் ஆத்மாவென்று ப்ரமிப்பதற்கிடமுமா
 கிய தேஹத்திலும் அதைத்தொடர்ந்த மற்றவையிலும்
 அஹங்காரமமகாரங்களை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் ஸர்வஸ்வ
 ரூபியான பரப்ராஹ்மத்தின் ஸாக்ஷாத்காரத்தினால் ஒரு
 வாரூன மதியுடையவனாகித் தனியனாகவே பூமி முழுவ
 தும் சுற்றினான். அவனுடைய கை கால் மார்பு புஜம்
 தோள் கழுத்து முகம் முதலிய அவயவங்களெல்லாம்
 மிகவும் மென்மைக்கிடமாகி அழகாயமைந்திருக்கும்.
 அவன் இயற்கையாகவே அழகாயிருப்பான். ஸ்வபாவ்
 ஸித்தமான புன்னகையினால் அழகான முகமுடையவன்;
 அப்போதலர்ந்த செந்தாமரை மலர்போன்று குளிர்ந்த
 கருவிழிகள் அமைந்து சிவந்து நீண்ட கண்களால் அழ
 காயிருப்பான். ஏற்றக்குறைவின்றி அழகான கபோலம்
 காது கழுத்து முக்கு இவைகளையுடையவன். புன்னகை
 உள்ளடங்கின முகவிகாஸமாகிற மஹோத்ஸவத்தினால்

பட்டணத்துப் பெண்களின் மனத்தில் மன்மதனை எழுப்
 புந்திறமையுடையவன். அவன் இத்தகையனாயினும் பொன்
 னிறமுடைய தன் சுரும்பார்ந்த குழற்கற்றையைப் பின்
 னே விரித்து அழுக்கடைந்த சரீரத்துடன் பேய் பிசாசு
 முதலியவற்றால் பிடியுண்டவன்போல ஜனங்களுக்குத்
 தோற்றினான். அவன் உலகத்திலுள்ள ஜனங்களெல்லோ
 ரும் யோகத்திற்கு நேரே விபரீதமாக நடப்பதைக் கண்டு
 அதற்குப் பரதீகாரம் செய்வது நிர்தைக்கிடமென்று நினை
 த்து மலைப்பாம்புபோல் ஒரே இடத்தில் இருந்துப் பாராப்த
 கர்மத்தை அனுபவிக்கையாகிற அஜகர்வரதத்தை அனு
 ஷ்டிக்கமுயன்று ஓரிடத்தில் படுத்து அன்னம் முதலியவற்
 றைப் புசிப்பதும் அவல் முதலியவற்றை மெல்லுவதும்
 ஜலம் முதலியவற்றைப் பருகுவதும் அதே இடத்தில் படுத்
 திருந்தே மல மூத்ரங்களை விடுவதுமாகி மலத்தின்மேல்
 புரண்டு உடம்பெல்லாம் அந்தமலத்தையே பூசிக்கொண்
 டிருந்தான். அவனுடைய மலம் நல்லமணம் வீசிக்கொண்
 டிருந்தது. அம்மலத்தின் மேல் பட்டு வீசங்காற்று நாற்
 புறத்திலும் பத்து யோஜனை தூரம் வரையில் நன்மணம்
 கமழ்ந்தது. இங்ஙனம் பசு ம்ருகம் காக்கை இவற்
 றைப்போல் நடப்பதும் நிற்பதும் இருப்பதும் படுப்பது
 மாயிருந்தான். மற்றும் காக்கை ம்ருகம் பசு இவற்றைப்
 போல் புசிப்பதும் பருகுவதும் மலமூத்ரங்களை விடுவது
 மாயிருந்தான். விதுரனே! ஓயாமல் மஹாநந்தத்தை
 அனுபவிப்பவனும் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் ப்ராபுஷ
 மாகிய அந்த ருஷபனென்னும் பகவான் இவ்வாறு பல
 விதமான யோகவ்ரதங்களை அனுஷ்டித்துக்கொண்டு
 தன்னைச் சரீரமாகவுடையவனும் ஸமஸ்த பூதங்களுக்கும்
 அந்தராத்மாவுமான வாஸுதேவ பகவானுடைய ஸ்வரூ
 பத்தைத் தனக்குத் தெரியாதபடி மறைக்குங் கர்மங்க

ளெல்லாம் தொலையப்பெற்று எல்லாம் பரப்ராஹ்மஸ்வரூப
மே யென்னும் நினைவு நிலைநின்று பரப்ராஹ்மத்திற்கு உட்
படாத ஸ்வதந்த்ரவஸ்து உண்டென்கிற பேதபுத்தி சிறி
தும் இல்லாமல் ஸமஸ்த புருஷார்த்தங்களும் கைகூடப்
பெற்று நிறைவானவையிருந்தான். ஆனதுபற்றி, யோக
மஹிமைமயால்¹ வைஹாயஸம் மனோஜவம் அந்தர்த்தானம்
பரகாயப்ரவேசம் தூரதர்சனம் தூரஸ்ரவணம் முதலிய
யோகைஸ்வர்யங்கள் தானே உண்டாயினும் ஸம்ஸார
வர்த்தகங்களெனறும் மோக்ஷவிரோதிகளெனறும் அவ
ற்றை அவன் மனத்தினாலும் அபிநந்திக்கவில்லை. ஐந்தா
வது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—
—●—●—●— { ருஷபதேவன் சரீரத்தைத் துறந்த } —●—●—●—
வரலாறு.

பரீக்ஷித்து மன்னவன் சொல்லுகிறான் :—மஹானு
பாவரே ! ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறிந்து அதனால் மனக்க
ளிப்புற்றவர்களும் யோகத்தினால் கிளர்ந்த ஜ்ஞானமாகிற
அக்னியில் கர்மபீஜங்களை அழித்தவர்களுமான யோகி
களுக்கு யோகமஹிமைமயால் தானே ஏற்பட்ட வைஹாய
ஸம் முதலிய ஐஸ்வர்யங்கள் ஜன்மஜராமரணதிவருத்
தங்களுக்கிடமான ஸம்ஸாரத்தை மீளவும் விளைக்க வல்
லவையாகமாட்டாவல்லவா ? அப்படியிருக்க அம்மன்ன
வன் யோகம் கைகூடினவனாயிருந்தும் அவற்றை ஏன்
பாராட்டாமல் பயந்தான் ?

1. வைஹாயஸம்-ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக்கை. மனோஜவம்-மனோ
வேகம்போன்ற தேஹவேகம் உண்டாகப்பெறுகை. அந்தர்த்தானம்-
இருந்த இடத்திலேயே இருந்து பிறர்கண்ணுக்குத் தெரியாமல மறை
கை. பரகாயப்ரவேசம்-தன் சரீரத்தைவிட்டுப் பிறர்சரீரத்தில் ப்ரவே
சித்தல். தூரதர்சனம்-வெகுதூரத்திலிருப்பதையும் பார்க்குந்திறமை.
தூரஸ்ரவணம்-வெகுதூரத்திலுள்ளதையும் கேட்குந்திறமை.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:-மன்னவனே! நீ சொன்னது வாஸ்தவம். ஆயினும், இவ்வுலகத்தில் சிலர் மனத்தை வென்றிருப்பினும் நின்றபடி நில்லாதிருக்குந்தன்மையுடைய அம்மனத்தை நம்புகிறதில்லை. தூர்ப்புத்தியுள்ள வேடன் ம்ருகங்களை நம்பச்செய்து இனியன்போலிருந்து அவை நம்பினபின்பு அவற்றை வதிப்பதுபோல், மனமும் படிந்தாற் போலிருந்து நம்பவைத்துத் திடீரென்று ஏமாற்றி ஸம்ஸாரத்தில் கொண்டுபோய் மூட்டிவிடும். ஆகையால் அதை எப்பொழுதும் நம்பாமல் ஊக்கமாகவே அடக்கிக்கொண்டு வரவேண்டும். இங்ஙனமே பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள்:-“மனம் நிலையற்றிருக்கையில் ஒருகாலும் ஒரு விஷயத்திலும் பற்றுசெய்யலாகாது. நாம் மனத்தை வென்று விட்டோமென்று நம்பி அதைப் போனவழியே விடுவானாயின் நெடுநாள் ஸம்பாதித்த பகவதுபாஸன ரூபமான ஜ்ஞானமெல்லாம் அழிந்துபோய்விடும். யோக மஹிமையால் விளையும் ஐஸ்வர்யங்கள் காமத்திற்கு இடங்கொடுப்பவை. அத்தகைய யோகைஸ்வர்யங்களை மனம் நமக்கு ஸ்வாதீனமென்று விரும்புவானாயின், காமத்திற்கு இடங்கொடுத்தாற் போலாகும். பிறகு காமத்தைத் தொடர்ந்து வருமவைகளான க்ரோதம் லோபம் முதலிய சத்ருக்களும் வந்து புகுவார்கள். பரபுருஷனை விரும்பும்பெண் நம்பின கணவனை வஞ்சித்துக் கள்ளபுருஷனைக் கைப்பற்றிக் கணவனை முடிப்பதுபோல், மனத்தை நம்புவானாயின் அது அவனை வஞ்சித்துக் காமம் க்ரோதம்முதலிய சத்ருக்களுக்கு இடங்கொடுத்து அவர்கள் மூலமாய் அவனை அழித்துவிடும். ஆகையால் மனத்தை நம்பலாகாது. யோகைஸ்வர்யங்களை அனுபவிக்க விரும்புவானாயின், காமம் க்ரோதம் லோபம் மதம் மோஹம் பயம் முதலியவைகளும் கர்மபந்தமும் மேல் விழுந்துவரும். இங்ஙனம் பல அனர்த்

தங்களுக்கிடமான அந்த யோகைஸ்வர்யத்தை மதியுடையவன் எவன் விரும்புவான்?"'. அப்பால் அம்மன்னவன் ஸமஸ்த லோகபாலர்களுக்கும் சிரோபூஷணம் போன்ற வனையினும் அவமதிக்கும்படியான பலவகை வேஷம் பர்வை நடத்தை இவைகளால் மூடன்போல் தோற்றி யோகிகள் தேஹத்தை விடவேண்டியவகை இத்தகைய தென்பதை அறிவிக்கமுயன்று தன் தேஹத்தை விட விரும்பி அஜ்ஞானமாகிற மறைவற்றமையால் ஆத்மாவைப் பரமாத்மாவிடத்தில் அபேதமாக ஸாக்ஷாத்கரித்துத் தேஹத்தில் என்னுடையதென்னும் நினைவுமாறப் பெற்று அத்தேஹத்தினின்றும் நீங்கினான். இங்ஙனம் அம்மன்னவன் தேஹாபிமானத்தைத் துறந்தவனாயினும் ப்ரக்ருதி வாஸனையின் தொடர்ச்சியால் அபிமானமுடையவன் போல் பூயி முழுவதும் திரிந்துகொண்டிருப்பொழுது ஒரு கால் தெய்வாதீனமாகக் கொங்கணவங்கவடகுடகங்களென்கிற தக்ஷிண கர்ணாடதேசங்களைச் சேர்ந்து குடகாசலத்தின் உபவனத்தில் வாயில் கற்களைக் கபளம் போல் போகட்டுத் தலையிர்களை விரித்து அரையில் ஆடையின்றிப் பித்தம் பிடித்தவன்போல் உலாவினான். பிறகு காற்றுவேகத்தினால் ஒன்றோடொன்று உறைகின்ற மூங்கிற் புதரிலுண்டான காட்டுத்தீ அவ்வனம் முழுவதும் பார்த்து எரியத்தொடங்கி அந்தருஷபனுடைய தேஹத்துடன் அவ்வனத்தைத் தவிர்த்துவிட்டது. கொங்கண வங்க வடகுடகங்களென்னும் தேசங்களுக்கரசனாகிய அர்ஹனென்பவன் அந்த ருஷபனுடைய நடத்தையைக் கேட்டுத் தெய்வச் செயலால் கலியுகத்தில் அதர்மம் தலையெடுக்கையில் மதுகேட்டு எவ்விதத்திலும் பயமின்றிய தன்தர்மத்தைத் துறந்து ருஷபனுடைய வ்ரதத்தை ஆசரிக்க முயன்று அதன் உட்கருத்தை அறியாமல்

அஸம்பத்தமான பாஷண்டமென்னும் ஆபாஸதர்மத்தை ஜனங்களெல்லோரும் அனுஷ்டிக்கும்படி நடத்தப்போகிறான். முன்னமே பகவானுடைய மாயையால் மதிமயங்கிப் பாக்யமற்ற மனிதர்கள் இந்த அர்ஹனுடைய உபதேசத்தினால் நிரம்பவும் மயங்கித் தமது வர்ணஸ்ரம விதியின்படி ஏற்பட்ட நியமங்களான ஸ்நானாதி ஆசாரங்களையும் ஸந்த்யாவந்தாதி கர்மங்களையும் துறந்து தேவதைகளின் அவமதிப்புக்கிடமான ஸ்நானம் செய்யாமை ஆசமனம் செய்யாமை தலை மொட்டையடிக்கை முதலிய ஆபாஸவ்ரதங்களை மனம் போனபடி அங்கீகரித்து அதர்மம் நிறைந்த கலிகாலத்தினால் விவேகமற்றுப் பெரும்பாலும் ப்ராஹ்மணர்களையும் யஜ்ஞபுருஷனான பகவானையும் அவனுடைய பக்தர்களையும் நிந்தித்துக் கொண்டிருக்கப் போகிறார்கள். அவர்கள் வேதத்தில் சொல்லப்படாததும் அந்தபரம்பரையால் ஏற்பட்டதுமான பாபமார்க்கத்தில் இழிந்து மனம்போனபடி தேஹயாத்ரையை நடத்தி அவ்வர்ஹனுடைய உபதேசத்தையே நம்பித் தாமே தமக்குச் சத்ருக்களாய் அந்ததாமிஸ்ரமென்னும் நரகத்தில் விழப் போகிறார்கள். இந்த ருஷபனுடைய அவதாரம் ரஜோகுணத்தினால் வருந்தும் ஜனங்களுக்கு மோகைமார்க்கத்தை அறிவிப்பதற்காக ஏற்பட்டது. அவனுடைய புகழை இங்ஙனம் பாடுகிறார்கள்:—“இந்தப் பூமியில் ஏழு ஸமுத்ரங்களும் ஏழு த்வீபங்களும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அந்த த்வீபங்களில் ஜம்பூத்வீபம் சிறப்புடையது. அதில் ஒன்பது கண்டங்கள் உண்டு. அவையே வர்ஷங்களென்று கூறப்படுகின்றன. அவற்றில் பாரதவர்ஷம் மிகவும் புண்யமானது. ஆ! என்ன ஆச்சர்யம்? இந்தப் பாரதவர்ஷத்திலுள்ள ஜனங்கள் ருஷபாதி ரூபமாய் அவதரித்த பகவானுடைய மங்களசரித்ரங்களைப் பாடுகிறார்களல்லவா?

ப்ரியவ்ரதனுடைய வம்சம் பரிசுத்தமான பெரும்புகழுடையது. இந்த வம்சத்திலல்லவோ புராணபுருஷன் ருஷ்பனாய் அவதரித்து மோக்ஷஹேதுவான தர்மத்தை அனுஷ்டித்துக் காட்டினான். இந்த ருஷ்பனுடைய நிஷ்டையை மற்ற எந்த யோகிதான் மனோரதத்தினாலாவது அனுஸரிக்கவல்லனாவான்? இந்த ருஷ்பன் மனோஜவம் முதலிய யோக சக்திகள் மேல்விழுந்து வரினும் இவை த்யாஜ்யங்களென்று அவற்றை ஆதரிக்காதிருந்தான். மற்ற யோகிகள் அவற்றைப் பெறவிரும்புகிறார்கள்.” ஸமஸ்தலோகங்களுக்கும் வேதங்களுக்கும் தேவதைகளுக்கும் ப்ராஹ்மணர்களுக்கும் பசுக்களுக்கும் குருவாகிய ருஷ்பதேவனுடைய சரித்ரம் இத்தகையது. இதைச் சொன்னால் ஸமஸ்த பாபங்களும் போம். இது ஸமஸ்த மங்களங்களுக்கும் இருப்பிடம். நாள்தோறும் ஸ்ரத்தை வளர்ப்பெற்று இதைக் கேட்கிறவனுக்கும் கேட்பிக்கிறவனுக்கும் ஷாட்ருண்ய பூர்ணான வாஸுதேவனிடத்தில் மாறாத பக்தியோகம் தொடர்ந்துவரும். விவேசிகள் பலவகைப் பாபங்களுக்கிடமான ஸம்ஸாரத்தில் விளைகின்ற துக்கங்களால் பரிதபிக்கின்ற ஆத்மாவை இந்தப் பகவத்பக்தியாகிற அம்ருதஸாகரத்தில் ஸ்நானம் செய்வித்து அந்தப் பகவதனுபவத்தினால் மஹாநந்தத்தைப் பெற்றுத் தானே நேர்ந்திருக்கிற பரமபுருஷார்த்தரூபமான மோக்ஷத்தையுங் கூட இம்மியும் ஆதரிக்கிறதில்லை. அவர்கள் எல்லாம் பகவானுடையதென்னும் நினைவினால் ஸமஸ்த புருஷார்த்தங்களும் கைகூடப் பெற்றவர்கள். ராஜனே! பாண்டவர்களான உங்களுக்கும் யாதவர்களுக்கும் பகவான் தானே றோக ரக்ஷகனும் குருவும் தெய்வமும் நண்பனும் குலபதியுமாயிருப்பவன். பல படச் சொல்லியென்? ஒருகால் தூதுபோவது முதலிய கார்யங்களில் உங்க

ருக்குக் கிங்கரனுமாயிருக்கின்றான். இதெல்லாம் இருக்கட்டும். மன்னனே! மற்றவர் ஓயாது பணியினும் மோகஷம் கொடுப்பானன்றிப் பக்தியோகத்தைக் கொடுக்கிறதில்லை. பரப்ரஹ்மஸ்வரூபமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை நித்யம் அனுபவிக்கையாகிற லாபத்தினால் மற்ற புருஷார்த்தங்களில் விருப்பற்று நெடுநாளாய்ப் பாபகர்மங்களைச் செய்து வந்தமையால் நன்மையில் நுழையாமல் உறங்கும் புத்தியுடைய உலகத்தின்மேல் கருணை கூர்ந்து எவ்விதத்திலும் பயத்திற்கிடமில்லாத ஆத்மஸ்வரூபத்தை மொழிந்த ருஷபரூபியான பரமபுருஷனுக்கு நமஸ்காரம். ஆரூவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

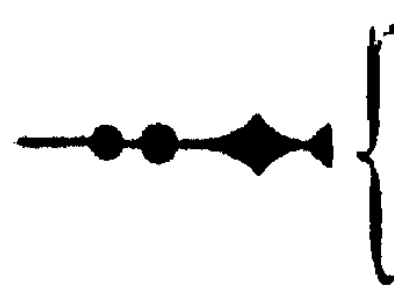
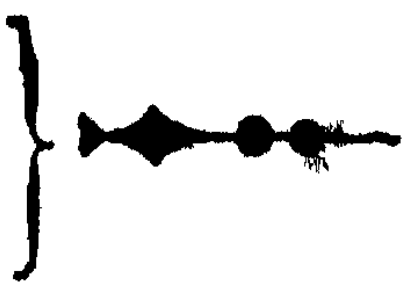
பாதனுடைய வருத்தாந்தத்தைக் கூறுதல்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:--மஹாபாகவதனாகிய பாதன் ருஷபதேவனால் பூமண்டலத்தை ஆளும்படி நியோகிக்கப்பெற்று அப்படியே அதைப் பாதுகாத்துக் கொண்டு வருகையில், விஸ்வரூபனது புதல்னியாகிய பஞ்சஜனியென்பவளை மணம்புரிந்தான். தாமஸாஹங்காரம் பூதஸூக்சுமங்களைப் படைப்பதுபோல், அம்மன்னவன் தன் பார்மையான பஞ்சஜனியிடத்தில் எல்லாவிதத்திலும் தனக்கு அனுரூபர்களான ஸுமதி ராஷ்ட்ரப்ருத் ஸுதர்சனன் ஆசரணன் தூம்ரகேது என்னும் பேருடைய ஜந்து புதல்வர்களைப் பெற்றான். முன்பு அஜநாபமென்னும் பேருடைய இவ்வர்ஷத்தை இப்பாதமன்னவன் ஆளத்தொடங்கினது முதல் பாதவர்ஷமென்று வழங்குகிறார்கள். பலவும் அறிந்த அப்பாத மஹீபதி தான் தர்மத்தில் கிலேசின்று தமது வர்ணஸ்ரமங்களுக்குரிய தர்மங்களைத் தவறாது நடத்தும் பராஜகளைத் தன் தன்

தை பாட்டன்மார்களைப்போல் மிகுந்த வாத்ஸல்யத்
துடன் பாதுகாத்து வந்தான். அவன் அக்னிஹோத்ரம்
தர்சபூர்ணமாஸம் சாதுர்மாஸ்யம்பசு ஸோமம் என்னும்
யாகங்களின் ப்ரக்ருதிகளும் விக்ருதிகளுமான பலவகை
யாகங்களால் ஸ்ரத்தையுடன் பகவானை ஆராதித்தான்.
மூன்று காலங்களிலும் சாதுர்ஹோத்ர விதியின்படி அங்
கங்களோடுகூடின பலவகை யாகங்கள் நடந்து கொண்
டிருக்கையில், தர்மமென்றும் அபூர்வமென்றும் வழங்கி
வருகிற யாகாதி கர்மங்களின் பலன்களெல்லாம் ஸமஸ்த
தேவதைகளின் அடையாளங்களும் அமைந்த மந்த்ரங்
களின் பொருளான இந்த்ராதி தேவதைகளுக்கு அந்தர்
யாமியாய் நியாமகனாகையால் ஸர்வத்தையும் ஸாக்ஷாத்
கரிப்பவனும் யஜ்ஞபுருஷின் வாஸுதேவன் பரப்ரஹ்ம
மென்று கூறப்படுகின்றவனும் பரதேவதையுமாகிய பகவா
னுடைய அனுக்ரஹமேயென்று பாவித்து அங்ஙனம் பா
விக்கையாகிற தனது வல்லமையால் ராகாதிதோஷங்க
ளெல்லாம் தொலையப்பெற்று, அத்வர்யுக்கள் ஹோமத்
தின் பொருட்டுப் புரோடாசம்முதலிய ஹவிஸ்ஸுக்களைக்
கையில் ஏந்திக்கொண்டிருக்கையில், யஜ்ஞங்களால் ஆரா
திக்கப்படும் தேவதைகளான இந்த்ரன் முதலியவர்களை
அப்பரமபுருஷனுடைய அவயவங்களில் த்யானித்தான்.
இங்ஙனம் கர்மசுத்தியால் பரிசுத்தமான மனமுடைய அந்
தப்பரத மன்னவனுக்குச் சரீரத்திற்குள் புண்டரீகம்போ
ன்ற ஹ்ருதயத்தின் ஆகாசத்தைச் சரீரமாகவுடையவ
னும் அளவிறந்த ஸ்வரூபமும் குணங்களுமுடையவனும்
ஷாட்குண்ய பூர்ணனும் ஸர்வாந்தராத்மாவும் மஹாபுரு
ஷனென்பதை அறிவிக்கும் அடையாளங்களான ஸ்ரீவத்
ஸம் கௌஸ்துபம் வனமாலே சக்ரம் சங்கம் கதை கத்தி
இவை அமைந்தவனும் தன் பக்தர்களுடைய ஹ்ருதயத்

தில் எழுதினாற்போல் அசையாதிருப்பவனும் அங்ஙனமே தன் மனத்தில் தோற்றுசின்றவனுமாகிய பரமபுருஷனிடத்தில் ஸ்ஷணந்தோறும் வளர்கின்றவேகமுடைய மேலானபக்தி உண்டாயிற்று. இங்ஙனம் அநேகமாயிரமாண்டுகள் கழிந்தபின்பு கடைசியில் கர்மாவஸானம் நேரப்பெற்றுத் தான் அனுபவித்து வருவதும் தந்தை பாட்டன் முதலிய பரம்பரையில் வந்ததுமான தனத்தைப் புதல்வர்களுக்கு க்ரமப்படி பங்கிட்டுக்கொடுத்து ஸமஸ்த ஸம்பத்துக்களும் நிறைந்த தன்க்ருஹத்தினின்றும் புறப்பட்டுப் புலஹருடைய ஆஸ்ரமத்திற்குப்போனான். அவ்விடத்தில் ஷாட்குண்ய பூர்ணனான ஸர்வேஸ்வரன் தன் பக்தர்களிடத்தில் வாத்ஸல்யத்தினால் அவர்கள் விரும்பினபடி உருவங்களைக்கொண்டு ஸந்திதானம் செய்கிறான். கீழும்மேலும் சக்ரங்களையுடைய சிலைகள் அமைந்திருக்கையால் சக்ரநதியென்னும் பேருடைய மேன்மையுள்ள ஓர்நதி அவ்விடத்திலுள்ள ஆஸ்ரமங்களையெல்லாம் பாவனம் செய்கின்றது. அவ்விடத்தில் புலஹாஸ்ரமத்திற்கு அருகாமையிலுள்ள ஒரு வனத்தில் அம்மன்னவன் பலவகைப் புஷ்பங்கள் தளிர்கள் துலஸிஜலம் இவைகளாலும்கிழங்கு வேர் பழம் இவையாகிற உபஹாரங்களாலும் பகவானை ஆரதித்துக்கொண்டு பரிசுத்தமான ஆஹாரத்தைப் புசித்துச் சப்தாதி விஷயங்களில் விருப்பமற்று இந்தரிய நிக்ரஹம் கைகூடப்பெற்று ஆநந்தரூபமான பரபக்தி உண்டாகப்பெற்றான். இங்ஙனம் பரம புருஷனுக்கு ஓயாது நடத்திக்கொண்டு வருகிற ஆராதனத்தினால் பகவானிடத்தில் நாள்தோறும் வளர்கின்ற ப்ரீதியின் மிகுதியால் மனம் உருகி உடம்பெல்லாம் மயிர்க்கூச்சம் உண்டாகப்பெற்று ப்ரீதியினால் ஆநந்தநீர் பெருகிக் கண் பார்வையற்றுத் தனதன்பனாகிய பகவானுடைய சேவ

டித் தாமரைகளின் த்யானத்தினால் பக்தியோகம் தலை
 யெடுத்து அதனால் முழுவதும் நிறைந்த பரமாதந்தமாகிற
 பெருமடுவில் ஆழ்ந்த மதியுடையவனாகத் தினந்தோறும்
 நடத்துகிற பகவானுடைய பூஜையையும் மறந்திருந்தான்.
 இவ்வாறு பகவதாராதன ரூபமான பற்பல வ்ரதங்களை
 அனுஷ்டிப்பவனும் மான்தோலை உடுத்திருப்பவனும்
 மூன்று காலங்களிலும் ஸ்நானம் செய்கையால் நனைந்து
 பொன்னிறமேறிச் சுரும்பார்ந்த ஜடைகளின் பாரத்தி
 னால் திகழ்பவனுமாகிய அம்மன்னவன் ஸூர்யோதய
 காலத்தில் ஸூர்யமண்டலத்தினிடையிலிருக்கும் பொன்
 னிறமுடைய புண்டரீகாக்ஷணை ஸூர்ய மந்த்ரத்தினால்
 உபஸ்தானஞ் செய்யமுயன்று எழுந்து நின்றனுகொண்டு
 'தனது ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞானத்தினால் சேதன அசேதன
 ரூபமான ஜகத்தையெல்லாம் படைத்து அதில் தனக்குச்
 சரீரமாகிய ஜீவன் மூலமாகவும் நேராகவும் உட்புகுந்து
 ஜீவன் சப்தாதி விஷயங்களை அனுபவிக்கவிரும்பி அவற்
 றில்கொண்டு மூட்டுகிற புத்தியின் வ்யாபாரத்தினால் கர்ம
 பலன்களை அனுபவிக்கையில் பக்கத்திலிருந்து வெறு
 மனே பார்த்துக்கொண்டிருக்குந்தன்மையான பரம
 புருஷனுடைய தேஜோமயமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்
 தைச் சரணம் அடைகிறேன். அது லோக விலக்ஷண
 மாய் நித்யஜ்ஞான மயமாயிருக்கும். அதை த்யானம்செய்
 கிறேன்' என்று மொழிந்து பணிந்தான். ஏழாவது
 அத்யாயம் முற்றிற்று.

 { அம்மன்னவன் மான்குட்டியை ரக்ஷிக்க
 முயன்று கடைசியில் மாணாகப்
 பிறத்தல். }

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார் :—அப்பரத மன்னவன் ஒரு கால் சக்ரநதியில் ஸ்நானம்செய்து அவர்யமாய் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய நித்ய நைமித்திகங்களை முடித்துப் ப்ரணவத்தை ஜபித்துக்கொண்டு மூன்று முஹூர்த்தம் வரையில் நதிக்கரையில் உட்கார்ந்திருந்தான். மன்னவனே! அப்பொழுது அந்நதியில் ஒரு பெண்மான் தண்ணீர் குடிக்க விரும்பித் தனியாய் ஜலத்திற்கருகாமையில் வந்தது. அது ஜலம் குடித்துக் கொண்டிருக்கையில் ஸமீபத்தில் உலகமெல்லாம் பயந்து நடுங்கும்படி ஸிம்ஹகர்ஜனே உண்டாயிற்று. இயற்கையாகவே தழதழப்புற்ற அந்த மான் பேடு ஸிம்ஹகர்ஜனத்தைக் கேட்டுக் கண்பார்வை அடிபட்டு ஸிம்ஹம் வருகிறதேயென்னும் பயத்தினால் மனம் கலங்கிக் கண்கள் நடுங்கித் தண்ணீர் தாஹம் தீராமலே பயத்தினால் திடீரென்று போகக்கிளம்பிற்று. அது பூர்ண கர்ப்பமுடையது. அங்ஙனம் வேகத்துடன் கிளம்பும்பொழுது பயத்தின் மிகுதியால் அதன் மலமூத்ராத்வாதத்தின் வழியாய் கர்ப்பம் நழுவி நதியின் ப்ரவாஹத்தில் விழுந்தது. தன்னினத்தினின்று பிரிந்தமையால் வருத்தின அப்பெண்மான் கர்ப்பம் நழுவினதாலும் வேகத்துடன் கிளம்பினமையாலும் பயத்தினாலும் இளைப்புற்று மிகவும் வருந்தி ஒரு பர்வத குஹையில் விழுந்து மாண்டது. மனஇரக்கத்திற்கிடமான அந்த மான்குட்டி நதியின் வெள்ளத்தில் அடித்துக்கொண்டு போகக் கண்ட அம்மன்னவன் தாயில்லாத அம்மான் குட்டியை ஆபத்திலாழ்ந்த பந்துவைப்போல் தன்னுஸ்ரமத்திற்கு எடுத்துக்கொண்டு போனான். அம்மன்னவன் அந்த மான் குட்டி

1206. நதிக்கரையில் ஸீம்ஹ கர்ஜனத்தைக் கேட்டு
மானுடைய கர்ப்பம் நழுவுதல். பாதன் அதை
எடுத்துக்கொள்ளல்.

யிடத்தில் பெரிய அபிமானம் வைத்து அதை நாள்தோ
றும் போஷிப்பதும் பாதுகாப்பதும் ப்ரீதிக்கிடமான கார்
யங்களைச் செய்வதும் சீராட்டுவதும் அதையே நெஞ்சில்
நினைப்பதுமாயிருந்தானாகையால் ஸ்நானாதி சியமங்களும்
பாமபுருஷாராதனம் முதலிய ஸகலதர்மங்களும் நாளுக்கு
கொன்றாகச் சில நாள்களுக்குள் எல்லாம் தொலைந்தன.
அவன் அந்த மான்குட்டியிடத்திலுள்ள மனப்பற்றினால்
'ஆ! இந்த மான்குட்டி காலவசத்தினால் தன்னினத்தையும்
நண்பர்களையும் பந்துக்களையும் இழந்து மன இரக்கத்திற்
கிடமாகி என்னையே தாயாகவும் தந்தையாகவும் உடன்
பிறந்தவராகவும் பந்துக்களாகவும் ஜ்ஞாதிகளாகவும்
தன்னினத்தினராகவும் நினைத்து என்னைச் சரணம்
அடைந்தது. இது என்னைத்தவிர மற்றொரு ரக்ஷகனை
யும் அறியாது. என்னிடத்தில் மிகுந்த விஸ்வாஸமுடை
யது. ஆகையால் என்னையே சரணமாகப் பற்றின இம்
மான் குட்டிக்கு ஆஹாரங்கொடுத்துப் போஷிப்பதும்
புலி முதலிய துஷ்ட ம்ருகங்களிடத்தினின்று பாதுகாப்
பதும் தினவுசொரிகை முதலிய ப்ரீதிக்கிடமான கார்யங்
களைச் செய்வதும் கையால் தடவிக்கொடுக்கை முத்தமிடு
கை முதலிய சீராட்டல்களுமாகிய இவற்றையெல்லாம்
நான் அவஸ்யம் செய்யவேண்டும். இதனால் என் ப்ரயோஜ
னமெல்லாம் பாழாய்விடுகிறதேயென்று நான் இதன்மேல்
அஸூயைப் படலாகாது. சரணம் அடைந்தவர்களை உபே
ஷிப்பது அறிஞர்களுக்குத் தோஷமல்லவா? ஆனது
பற்றியே பரோபகார சீலர்களும் ஜிதேந்த்ரியர்களும் மன
இரக்கத்திற்கிடமுள்ளவரிடத்தில் ஸ்னேஹமுடையவரு
மாகிய பெரியோர்கள் இத்தகைய சரணாகதரக்ஷணத்திற்
காக மிகவும் பெரிய தமது ப்ரயோஜனங்களையும் உபே
ஷிக்கின்றார்கள்' என்று தனக்குள் தானே சொல்லிக்

கொண்டு இருத்தல் படுத்தல் திரிதல் புசித்தல் ஸ்நானம்
 செய்தல் முதலிய எல்லா ஸமயங்களிலும் அதைக் கை
 விடாமல் அதிநிடத்தில் மிகுந்த ஸ்நேஹமுடையவனா
 யிருந்தான். தர்ப்பம் புஷ்பம் ஸமித்து இலை பழம் வேர்
 ஜலம் முதலியவற்றைக் கொண்டு வரப் போகும்பொழுது
 அதை இங்கு விட்டுப்போனோமாயின் காட்டுநாய் செந்
 நாய் முதலியவை பணித்து விடுமென்று நினைத்து அந்த
 மான்குட்டியைக்கூடவே கொண்டு போவான். போகும்
 பொழுது வழிகளில் அது இளமையினால் நடக்கமுடியா
 மல் பின் தங்குமாயின், ஸ்நேஹத்தின் மிகுதியால்
 அதைப்பிரிந்திருக்கப் பொருமல் தோளின்மேல் தூக்கிக்
 கொண்டுபோவான். இங்ஙனமே படுக்கும்பொழுது மார்
 பிலும் உட்கார்ந்திருக்கும்பொழுது மடியிலும் வைத்து
 அதைச் சீராட்டி மஹாநந்தத்தை அடைந்தான். அவன்
 நித்ய நைமித்திகாதி கர்மங்களை அனுஷ்டித்துக்கொண்
 டிருக்கையில் இடையில் க்ஷணந்தோறும் எழுந்தெழுந்து
 அதைப் பார்ப்பான். அங்ஙனம் பார்க்கும்பொழுதெல்
 லாம் அப்பரதன் மனஞ்ககத்துடன் 'குழந்தாய்! உனக்கு
 எல்லா இடங்களிலும் எல்லாக் காலங்களிலும் க்ஷேமங்
 கள் உண்டாகுக' என்று ஆசீர்வாதம் செய்வான். அங்ங
 னம் பார்க்கும்பொழுது ஒருகால் அதைக்காணாமல் பண்
 ததை இழந்தவன்போல் மிகவும் பயந்து ப்ரீதியின் மிகு
 தியால் அதைப் பிரிந்திருக்கப் பொருமல் எப்பொழுது
 காண்பேனென்னு மாவலுடன் மனம் தழதழத்துப் பரித
 பித்து மன இரக்கத்திற்கிடமாகிப் பெரிய மோஹத்தை
 அடைந்து சோகித்துக்கொண்டு மன இரக்கத்துடன்
 இங்ஙனம் மொழிந்தான்:—'தாயை யிழந்தமையால்
 ஐயோவென்று வருந்துவதற்கிடமான என்னிளமான்
 கன்று எங்கேயோ தெரியவில்லையே? நான் துஷ்டன்;

கிராதகன்போன்ற கொடுமதியன் ; பாக்யமற்றவன். இப் படிப்பட்ட என்னிடத்தில் அது பெரிய விஸ்வாஸம் வைத்திருந்தது. அது தன் விஸ்வாஸத்தினால் என் தோஷங்களைப் பாராமல் நன்மையுடைய ஸாதுவைப் போல் மீளவும் என்னிடம் வந்து சேருமா ? அந்த என் மான் குட்டி தேவனால் பாதுகாக்கப் பெற்று இந்த ஆஸ்ர மத்திற் கருகாமையிலுள்ள வனத்தில் க்ஷேமமாய்ப் புல் மேய்ந்து கொண்டிருக்கக் காண்பேனா ? செந்தாயாவது காட்டுநாயாவது பன்றியாவது புலியாவது அதைப் பக்ஷி யாதிருக்குமா ? ஸமஸ்தலோகங்களுக்கும் க்ஷேமம் விளை யாறு உதிக்குந்தன்மையுடைய ஸூர்ய பகவான் அஸ்த மிக்கிருனே. இன்னம், மான்பேடு என்னிடத்தில் பாது காக்கும்படி வைத்த என்னிளமான்கன்று வந்துசேர வில்லையே. என்னுடைய மான்குட்டியாகிற ராஜகுமாரன் மான்குட்டிகளுக்கு இயற்கையில் ஏற்பட்டவைகளும் பார் க்கப் பதினாயிரம் கண்கள் வேண்டும்படி. அழகாயிருப்ப வகைளுமான பலவகை விளையாட்டுக்களால் தன் பந்துவா கிய என் மன வருத்தங்களை யெல்லாம் போக்கிக்கொண்டு வந்து பாக்யமற்ற என்னை ஆனந்தப் பதித்துவானா ? நான் தன்னோடு விளையாடும்பொழுது பொய்யாகவே தயானம் சேய்வதுபோல் கண்ணை மூடிக்கொண்டிருக்கையில், ப்ர ணய கோபத்தினால் கலங்கி அருகாமையில் வந்து நீர்த்தி வலைபோல் மெதுவாயிருக்கின்ற கொம்புகளின் நுனியால் பொற்றாத்தபடி பயந்து பயந்து அடிக்கடி என்னை முட்டிப் பார்ப்பார்க்குமல்லவா ? ஹவிஸ்ஸை வைத்திருக்கிற தர்ப் பத்தைக் கடித்து எச்சிலாக்கித் தூஷிக்கையில் என்னால் கோபத்துடன் அதட்டப்பெற்றுப்பயந்து அந்தக்ஷணமே விளையாட்டெல்லாம் அடங்கி இந்திரியங்களையெல்லாம் வென்ற ரிஷி குமாரன்போல் பேசாதிருக்குமே. இந்தப்

பூமி நிரம்பவும் கௌரவிக்கத்தக்கது. இது என்ன தவம் செய்ததோ? ஏனெனில், இப்பூமி வணக்கமுடைய க்ருஷ்ணஸாரமான் குட்டியின் அழகிய குளப்படிகளால் நிறைந்திருக்கின்றது. அவை மிகவும் மங்களமானவை; உறுதியானவை. அத்தகைய குளப்படிகளின் வரிசைகளால் நிறைந்த இப்பூமி எந்தனமாகிய மான்குட்டியை இழந்து வருந்துகிற எனக்கு அது போனவழியை அறிவிக்கின்றது. இப்பூமி அதன் குளப்படிகளால் அலங்காரமுற்று ஸ்வர்க்கமோஷங்களை விரும்புகிற அந்தணர்கள் வேள்வி செய்தற்குரிய இடம்தானேயென்னும்படி திகழ்கின்றது.¹ மனஇரக்கத்திற்கிடமான ஜனங்களிடத்தில் மிகுந்தப் பீதியுடைய மஹானுபாஸனாகிய இச்சந்தரன், தாய் மரணம் அடைந்ததும் எனது ஆஸ்ரமத்தினின்று தப்பிப்போனதுமாகிய இந்த மான்குட்டியைத் தையரினால் காத்திருப்பானா? என் புதல்வனாகிய மான் குட்டியைப் பிரிந்தமையாலுண்டான ஜ்வரமாகிற அக்னியின் ஜ்வாலைகளால் என் ஹ்ருதயமாகிற நிலத்தாமரை தபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. மற்றும் மான்குட்டியைத் தேடித் திரிந்தமையால் நான் இளைப்புற்றிருக்கின்றேன். இப்படிப்பட்ட என்னை இச்சந்தரன் குளிர்ந்து சாந்தமாயிருப்பதும் என்னிடத்தில் பீதியால் மேல் மேல் பெருகுவதுமாகிய தன் வாயில் ஊறும் ஜலமாகிற அம்ருதமயமான கிரணங்களால் ச்ரமந்தீரும்படி செய்கின்றான்' என்றான். இங்ஙனம் நேரக்கூடாத பலவகை மனோரதங்களால் அப்பரத மன்னவன் மனக்கலக்க முற்றிருந்தான். மான் குட்டியென்னும் வ்யாஜத்தை யுடைய ப்ராரப்தகர்மமே அங்ஙனம் அவனுக்குப் பெரிய விக்னமாய் நேர்ந்தது. அதனால் அவன் ஜ்ஞான

1. க்ருஷ்ணஸார ம்ருகம் இருக்குமிடம் யாகஞ் செய்யத்தகுந்த இடமென்று ஸ்ம்ருதி சொல்லுகின்றது.

யோகாரம்பம் தனதுவர்ணஸ்ரமங்களுக்குரிய கர்மயோக
 ரூபமான தவம் பகவதாராதனரூபமான தவம் ஆகிய இவை
 யெல்லாவற்றினின்றும் நழுவினான். இது ப்ராரப்த கர்ம
 மாகாத பக்ஷத்தில், வேறு ஜாதியாகிய மான்குட்டியிடத்
 தில் தன் பிள்ளையினிடத்தில் போல இப்படிப்பட்ட மன
 விருப்பம் எப்படி உண்டாகும்? மோக்ஷமார்க்கத்திற்கு
 விரோதிகளென்று நேரே வயிற்றில் பிறந்த விடமுடியாத
 குணமுள்ள பிள்ளைகளைத் துறந்தும், இங்ஙனம் விக்னத்
 தினால் யோகாரம்பமெல்லாம் தடை படப்பெற்று மான்குட்டியைப்
 போஷிப்பதும் பாதுகாப்பதும் அதற்குப் பரிய
 மான கார்யங்களைச் செய்வதும் சீராட்டுவதுமாய் அத
 னிடத்தில் மிக்க மனப்பற்றுக்கொண்டு தன்னைப்பற்றி
 இம்மியும் நினைவாதிருக்கிற அப்பரதனென்னும் ராஜ
 ரிஷிக்கு எலிப்பாழியில் பாம்பு நுழைவதுபோல், கடக்க
 முடியாத மாணகாலம் வந்தது. அப்பொழுதும் தன்
 பக்கத்திலிருந்து பிள்ளையைப்போல் சோகிக்கின்ற அந்த
 மான் குட்டியைப் பார்த்துக்கொண்டே அதனிடத்தி
 லேயே மனம் சென்று அத்தோடுகூடவே அந்தத்
 தேஹத்தையும் துறந்து ஒன்றுமறியாத மூடன்போல்
 ம்ருகஜன்மத்தைப்பெற்றான். அப்பொழுதும் பூர்வஜன்ம
 ஸ்மரணம் மாறப்பெறுதிருந்தான். முன் ஜன்மத்தில்
 அவன் பகவானை ஆராதித்துக்கொண்டிருந்த நற்செய்
 லின் மஹிமையால் தான் மானாகப் பிறந்தமைக்குக் கார
 ணம் இன்னதென்பதை அறிந்து அதற்கு மிகவும் பரித
 பித்து 'ஆ! என்ன வருத்தம்? நான் ஜ்ஞானிகளுடைய
 மார்க்கத்தைத் தொடர்ந்து சென்றும் இடையில் இடை
 யூறுகளால் தடைபட்டு அதினின்றும் நழுவினேன். எனக்கு
 என்ன கஷ்டம் நேர்ந்தது? நான் தேஹத்திலும் அதைத்
 தொடர்ந்த மற்றவைகளிடத்திலும் பற்றுக்களை யெல்

லாம் துறந்து ஜனஸஞ்சாரமில்லாத பரிசுத்தமான அரண்
யத்தில் வாஸம் செய்துகொண்டு இந்திரியங்களையெல்
லாம் வென்று ஸர்வாந்தராத்மாவான பகவானுடைய
கதைகளைக் கேட்பது அவனுடைய திருமேனியை த்யா
னம் செய்வது குணங்களைக் கீர்த்திப்பது அவனை ஆரா
திப்பது அவனையே சினைப்பது முதலியவற்றில் அபிசிவே
சங்கொண்டு அதனால் ஒருயாமமும் வீணாகப்பெறாத நெடு
ங்காலமாய் மனத்தை வேறு எவ்விஷயத்திலும் போக
வொட்டாமல் தடுத்து அந்த வாஸாதேவனிடத்திலேயே
ஊக்கத்துடன் சிலை சிறுத்தியிருந்தேன். அப்படிப்பட்ட
மனத்தை மான் குட்டியிடத்தில் பற்றவிட்டு மதிகெட்டு
அந்தமானையே அனுஸரித்திருந்தேனாகையால் யோக
மார்க்கத்தினின்று நன்றாக நழுவச்செய்தேன்' என்று
தனக்குள் பரிதபித்தான். இங்ஙனம் மனவெறுப்புற்றுத்
தாயான பெண்மானைத் துறந்து தானிருந்த காலஞ்சர
பர்வதத்தினின்று புறப்பட்டு இந்திரியங்களை அடக்கி
யாள்கையே இயற்கையாகப்பெற்ற முனிவர் கூட்டங்களு
க்கு ப்ரியமாயிருப்பதும் பகவானுடைய ஆவிர்ப்பாவ ஸ்
தானமுமாகிய ஸாலக்ராமமென்கிற புலஹாஸ்ரமத்திற்கு
வந்தான். அங்குத் தனக்குத் தானே ஸஹாயமாய்த் தனி
யே அந்த மான் சரீரம் விடுங்காலத்தை எதிர்பார்த்துக்
கொண்டு எதில் மனப்பற்று செய்தால் என்ன கெடுதி நே
ரிடுமோவென்று மிகவும் பயந்து உலர்ந்த இலை புல்கொடி
இவைகளைத்தின்று மானாகப் பிறந்ததற்குக் காரணமான
ப்ராரப்த கர்மத்தின் முடிவையே எண்ணிக்கொண்டிருந்
தான். பிறகு அச்சரீரம் முடியும்படியான காலம் நேரப்
பெற்று அப்புண்ய தீர்த்தத்தில் பாதி நனைந்திருக்கின்ற
ம்ருகசரீரத்தை துறந்தான். எட்டாவது அத்யாயம்
முற்றிற்று.

—●—●—●— { மான் சரீரத்தைத் துறந்த பாதன்
ப்ராஹ்மண குமாரனாய்ப் பிறத்தல். } —●—●—●—

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார் :—பிறகு ஆங்கிரஸ கோத் திரத்தில் பிறந்தவர்களில் சிறந்தவரும் சமம் தமம் தவம் வேதங்களை ஒதுகை ஒதுவிக்கை தெய்வாதீனமாய்க் கிடைத்த அன்னாதிகளால் ஸந்தோஷ முற்றிருக்கை ஸுகதுக்காதிகளைப்பொறுத்திருக்கை வணக்கம் தானம் ஸாஸ்த்ரஜ்ஞானம் பிறரிடத்தில் தோஷங்களை ஏறிடாமை ஆத்மஜ்ஞானம் ப்ராஹ்மணந்தத்தை அனுபவிக் கையாகிற பக்தியோகம் இவையெல்லாம் அமைந்தவரு மான ஓர் அந்தணருக்கு மூத்த பார்யை யிடத்தில் கேள்வி சீலம் ஆகாரம் உருவம் ஔதார்யம் முதலிய குணங்களில் தன்னோடொத்த ஒன்பது புதல்வர்களும் இனைய பார்யையிடத்தில் ஓர் பெண்ணும் ஓர் பிள்ளையும் பிறந்தார்கள். இனையவளுக்குப் பிறந்த பிள்ளையே பாகவதஸ்ரேஷ்டனும் சாஜர்ஷிகளில் சிறந்தவனும் மான் சரீரத்தை அடைந்து அதைத் துறந்தவனுமாகிய பாத னென்றும், அவனுக்கு அதுவே சரம சரீரமென்றும் அவனே அங்ஙனம் ப்ராஹ்மணனாய்ப் பிறந்தானென்றும் அத்தோடு மோக்ஷம் பெற்றானென்றும் சொல்லுகிறார் கள். அந்த ஜன்மத்திலும் பகவானுடைய அனுக்ரஹத் தினால் பூர்வ ஜன்மங்களின் பரம்பரையைப்பற்றின நினைவு மாறப்பெறாமல் பந்துக்களோடு ஸஹவாஸம் செய்தால் என்ன கெடுதி நேரிடுமோ என்று பயந்து கேள்வி நினைவு குணங்களைச்சொல்லுகை இவற்றில் ஏதேனுமொன்று செய்யினும் கர்மபந்தங்களையெல்லாம் போக்குந்திறமையமைந்த அப்பகவானுடைய பாதா லிந்தங்களையே மனத்தில் த்யானித்துக்கொண்டு உலகத் தீவர் தன்னைப் பித்தம் பிடித்தவனாகவும் மூடனாகவும்

குருடனாகவும் செவுடனாகவும் நினைக்கும்படி தன்னிடத்
தில் அத்தன்மைகளை ஏறிட்டுக் கொண்டிருந்தான். அந்த
ஆங்கிரஸராகிய அந்தணர் தன் பிள்ளை அங்ஙனம் பித்
தம் பிடித்தாற்போலிருப்பினும் புத்ரஸ்தேஹத்தினால்
மனம் தொடரப்பெற்று அவனுக்கு ஸம்வர்த்தனம்
வரையிலுள்ள ஸம்ஸ்காரங்களை யெல்லாம் செய்யமுயன்று
உபநயனம் செய்து, அவனுக்குப் பூர்வவாஸனையால்
எல்லாம் தெரியுமாகையால் ஒன்றும் கற்பிக்கவேண்டிய
அவஸ்யயில்லையாயினும் அதை அறியாமல் தகப்பன்
பிள்ளைக்குக் கற்பிக்கவேண்டியது கடமையென்பதை
நினைத்து, சௌசம் ஆசமனம் முதலிய கர்ம நியமங்களை
யெல்லாம் கற்பித்தார். அவனும் தந்தையின் நிர்ப்பந்
தத்தை விடுவித்துக்கொள்ள விரும்பி அவரது ஸமீபத்
திலேயே அஸம்பத்தமான கார்யங்களைச் செய்து மூடன்
போல் நடத்து வந்தான். அவர் அவனுக்கு வேதங்களை
ஓதுவிக்க முயன்று வ்யாஹ்ருதி ப்ரணவம் சிரஸ்ஸு
என்னுமிவற்றோடுகூடி மூன்று அடிகளையுடைய காயத்
ரியை வஸந்தம் க்ரீஷ்மம் ஆகிய நான்கு மாதங்கள் சொல்
லிக்கொடுத்தும் அவனுக்கு அதை நன்றாய்க் கற்பிக்க
முடியாதிருந்தார். ஸ்வரங்களும் எழுத்துக்களும் மாறாட்
டமாகவே ஒன்று ஒன்றாக அவன் அதைச் சொன்னான்
எவ்வளவு கற்பித்தும் அதை அறியாதவன் போலவே
இருந்தான். இங்ஙனம்பிள்ளையிடத்தில்பெரும்பீதியுடைய
அவ்வந்தணர் உபசூர்வர்ணப்ரஹ்மசாரிக்கு வேண்டிய
சௌசம் ஆசமனம் காண்டவ்ரதம் மற்றும்முள்ள நியமங்
கள் குருசுஸ்ருஷை அக்னிசுஸ்ருஷை முதலிய இவை
யெல்லாம் ஜன்மாந்தர ஸம்ஸ்காரத்தினால் எல்லாமுணர்
ந்த அவனுக்கு வேண்டாதவையாயினும் அதை அறியா
மல் பிள்ளைக்குத் தகப்பன் கற்பிக்கவேண்டுமென்னும்

அடிவாதத்தினால் அவனைச் சீர்திருத்த வேண்டுமென்று
 எவ்வளவு வருந்திப் பரயத்னப்பட்டும் தன்மனோரதம் நிறை
 வேறப் பெருமலே இல்லறவாழ்க்கையில் இழிந்து மா
 ணத்தைப் பற்றின சிந்தையேயில்லாதிருக்கையில் மன
 ழுக்கமுடைய ம்ருத்யுவினால் அவ்வளவில் முடிக்கப்பட்
 டார். அவருடைய பார்வையகளில் இனையவள் தன் பெண்
 னையும் பிள்ளையையும் மூத்தவனிடம் ஒப்புவித்துத் தான்
 அனுமரணம் செய்து பதிலோகத்தை அடைந்தாள். கர்
 மங்களை அறிவிக்கிற வேதமார்க்கத்திலேயே முடிந்த
 மதியுடையவரும் வேதாந்த வித்யையில் செல்லாதவரு
 மாகிய அவருடைய பிள்ளைகள் ஒன்பதின்மரும் தந்தை
 மரணம் அடைந்த பின்பு அந்தப் பரதனுடைய மஹி
 மையை அறியாமல் இவன் ஜடனென்று கினைத்துப் ப்ரா
 தாவாகிய அவனுக்குக் கற்பிக்கையாகிற நிச்சப்பந்தத்தி
 னின்று நீங்க விரும்பினார்கள். அந்த ஜடபரதன் இருகால்
 பசுக்களாகிய ப்ராக்ருத ஜனங்களால் 'அட பித்தா!
 மூடா! செவிடா!' என்று அழைக்கப்பெற்று அத்தன்
 மைகளுக்குரிய பேச்சுக்களைப் பேசிக்கொண்டு தான்
 செய்யவேண்டிய செயலற்றவனாயினும் பிறருடைய தூண்
 முதலால் வெட்டிக்கு வேலை செய்வதும் கூலிக்கு வேலை
 செய்வதுமாயிருந்தான். வெட்டியாகவும் செய்தவேலைக்
 குக்கூலியாகவும் யாசிதமாகவும் தெய்வாதீனமாகவும்
 கிடைத்த அன்னாதிகளைப் பெற்று அவை அற்பமாயினும்
 வெகுவாயினும் ருசியாயிருப்பினும் ருசியற்றிருப்பினும்
 எதையும் பாராமல் தேஹதாரணத்திற்காக அவற்றைப்
 புசித்துவந்தானன்றி இந்தரியங்களின் ப்ரீதிக்காக அவன்
 அவற்றைப் புசிக்கவில்லை. அவன் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை
 மறைப்பவைகளும் ஸுகதுக்கங்களுக்குக் காரணங்களு
 மான புண்யபாப கர்மங்கள் அடியோடு தொலையப்பெற்ற

வன் ; சித்யஸித்தனும் ராகம்முதலிய தோஷங்கள் எவ்வய்
 மின்றிப் பரிசுத்தனும் ஜ்ஞானந்த ஸ்வரூபனுமாகிய
 ஆத்மாவின் உண்மையை அறிந்து குளிர் வெய்யில் முத
 லியவற்றால் விளையும் ஸுகதுக்கங்களில் தேஹத்தில் சிறி
 தும் அபிமானம் உண்டாகப்பெறுதவன். அவன் குளிர்
 வெய்யில் காற்று மழை இவைகளில் வருஷம்போல் உடம்
 பை மூடாதிருப்பினும் அவனுடைய அவயவங்களெல்
 லாம் பருத்து உறுதியாகவேயிருந்தன. அவன் வெறுந்
 தரையிலேயே படுப்பான் ; உடம்புக்கு எண்ணெய்
 தேய்த்து அழுக்குப் போகும்படி ஸ்நானம் செய்தறி
 யான். ஆகையால் அவனது சரீரம் அழுக்கேறியிருந்
 தது. ஆனதுபற்றி அவன் ப்ராஹ்ம தேஜஸ்ஸு வெளித்
 தோன்றாமல் அழுக்கடைந்த மஹாரத்னம் போன்று
 அரையில் ஒன்றுக்கும் வழங்காத கந்தற்றுணியை உடுத்து
 மிகவும் அழுக்கேறின யஜ்ஞோபஸீதமுடையவனாய்
 அவன் மஹிமையை அறியாத மூடர்களால் கேவலப்ராஹ்
 மணனென்றும் துர்ப்ராஹ்மணனென்றும் அவமதிக்கப்
 பெற்றுத் திரிந்துகொண்டிருந்தான். அவன் பிறரிடத்தில்
 ஆஹாரத்திற்காகக் கூலிவேலை செய்வது கண்டு அவனு
 டைய ப்ராதாக்களும் கூலிகொடுப்பதாகச் சொல்லி அவ
 னைக் கழனிவேலையில் கீயோசிக்க அவன் அதையும் செய்
 வான். ஆனால் மேடென்றும் பள்ளமென்றும் குறைவென்
 றும் நிறைவென்றும் அவன் அறியான். அவர்கள் நொய்
 பிண்ணுக்கு தவிடு கொள்ளு காந்தல் முதலியவற்றைக்
 கொடுப்பினும் அவற்றை அம்ருதம்போல் புசிப்பான்.
 விஷ்ணுராதனே! அந்த ஜடபரதனுடைய ஆச்சர்யமான
 ஒரு வருத்தாந்தத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேள். திரு
 டர்களில் தலைமையுள்ள ஒரு சூத்ரன் தனக்குப் பிள்ளை
 யில்லாமையால், 'எனக்குப் பிள்ளை பிறந்தால்: கப்பலி'

கொடுக்கிறேன்' என்று பத்ரகாளியை வேண்டிக்கொண்டான். அப்பால் அவனுக்குப் பிள்ளை பிறக்கையில், அவன் தெய்வாதீனமாய்க் கிடைக்கும் நரபசுவைக் கொண்டு வாருங்களென்று தன் வேலைக்காரர்களுக்குச் சொல்ல, அவர்களும் இருள்மூடின ராத்ரியில் அதிலும் அர்த்த ராத்ர ஸமயத்தில் தெய்வாதீனமாய்ப் பசுகிடைக்கும் வழியைப்பற்றி வெகுதூரம் தேடிக்கொண்டு சென்றும் பசு அகப்படாமல் தெய்வச்செயலால் மஞ்சத்தின் மேல் வீராஸனத்தில் உட்கார்ந்து மான் பன்றி முதலியவைவரவிடாமல்கழனிகளைப் பாதுகாத்துக்கொண்டிருக்கும் ஆங்கிரஸகுமாரனாகிய ஜடபரதனைக் கண்டார்கள். அவன் லக்ஷணங்களெல்லாம் அமைந்திருப்பதைக் கண்டு அவர்கள் ஸந்தோஷத்தினால் முகம் மலரப்பெற்றுத் தமது பர்த்தாவின் கார்யம் நிறைவேற்றிற்றென்று நினைத்து அவனைக் கயிற்றால் கட்டிக் காளியின்கோவிலுக்குக் கொண்டுபோனார்கள். பிறகு அந்தத் திருடர்கள் அவனுக்கு விதிப்படி அபிஷேகம் செய்வித்துப் புதிய ஆடை உடுத்தி ஆபரணம் சந்தனம் பூ மாலை திலகம் முதலியவற்றால் அலங்கரித்துப் போஜனம் அளித்துத் தூபம் தீபம் மாலை பொரி தளிர்முனை பழம் முதலி உபஹாரங்களைக் கொண்டு பலி கொடுக்கும் விதிப்படி பாட்டு ஸ்தோத்ரம் ம்ருதங்கம் உடுக்கைமுதலிய பெரியகோஷத்துடன் அந்தநரபசுவைப் பத்ரகாளியின் முன்னே கொண்டுபோய் உட்காரவைத்தார்கள். அந்தச் சூத்ரராஜனுக்குப் புரேஹிதனாகிய ஒரு சூத்ரன் அந்நரபசுவின் ரக்தமாகிற மத்யத்தினால் பத்ரகாளியை ஆரதிக்கமுயன்று அக்காளிமந்த்ரத்தினால் மந்த்ரிக்கப்பட்டதும் கூரிய நுனியுடையதும் பயங்கரமாயிருப்பதுமாகிய கத்தியை எடுத்துக்கொண்டான். ரஜோஞ்ஜும் தமோகுணமுமே இயற்கையாகப் பெற்றுப்

பணக்கொழுப்பாகிற தூசி படிந்து கர்வமுற்ற மனமுடையவரும் பகவானுடைய அம்சம் அமைந்த தபோவீரர்களான ப்ராஹ்மணர்களின் குலத்தைச் சிறிதும் பொருள் செய்யாமல் தப்பு வழியில் இழிந்து மனம்போனபடி விளையாடுகின்றவரும் பரஹிம்ஸையே வினோதமாகப் பெற்றவருமாகிய அச்சூத்ரர்கள் பரப்ராஹ்மத்தோடு ஸாயுஜ்யத்தை அடைய ஸித்தமாயிருக்கின்றவனும் ப்ராஹ்மரிஷியாகிய ஆங்கிரஸருடைய புதல்வனும் ஸமஸ்த பூதங்களிடத்திலும் வைரமின்றி நன்மனமுடையவனுமாகிய அந்த ஜடபரதனை வெட்டமுயன்றமையாகிற அதிபயங்கரமான கார்யத்தைக் கண்டு ஹிம்ஸையிலும் அங்ஙனம் வெட்டுவது நிஷித்தமாகையால் பத்ரகாளி பொறுக்க முடியாத ப்ராஹ்ம தேஜஸ்ஸினால் தஹிக்கப்பெற்றுத் திடீரென்று உருவத்துடன் தோற்றினான். அவன் பெருங்கோபாவேசத்தினால் புருவங்களை நெரித்துக்கொண்டு கோணலானகோரைப் பற்களாலும் சிவந்த கண்களின் கொடுமையாலும் பயங்கரமான முகமுடையவளாகி இந்த ஜகத்தையெல்லாம் வதிக்கமுயன்றவன்போன்று பெரிய பரபரப்புடன் மஹத்தான அட்டஹாஸம்செய்து அவ்விடத்தினின்று கிளம்பி அதே கத்தியைப் பிடுங்கிக்கொண்டு பாபிஷ்டர்களும் கொழுத்தவர்களுமாகிய அச்சூத்ரர்களின் தலைகளையெல்லாம் அறுத்து அவர்களுடைய கழுத்தினின்று மிக்க உஷ்ணமாய்ப் பெருகும் ரக்தமாகிற மத்யத்தைத் தன் கூட்டத்தாருடன் பானம் செய்து அந்த மதத்தினால் மெய்ம்மறந்து தன் கூட்டத்துடன் உறக்கப்பாடிக்கூத்தாடி அவர்கள் தலைகளாகிற பந்துகளைக் கொண்டு விளையாடினான். இங்ஙனமே பெரியோர்களிடத்தில் அபராதப் படுவார்களாயின், அதெல்லாம் அவர்களுக்கே பலிக்கும். பரீக்ஷித்து மன்னவனே ! தேஹத்தில் ஆத்மா

பிமானமும் அதைத் தொடர்ந்த மற்றவைகளிடத்தில் மம
தையுமாகிற் உறுதியான ஹ்ருதய க்ரந்தியை அறுத்துக்
கொண்டவர்களும் ஸமஸ்த ப்ராணிகளிடத்திலும் ஸ்நே
ஹம் சிறைந்த மனமுடையவர்களும் வைரமற்றவர்களும்
மனஞுக்கமுடைய கால சக்ரத்தையும் மற்றும் அந்தந்த
வஸ்துக்களையும் கொண்டு பகவானால் நேரே பாதுகாக்கப்
பெற்றவர்களும் எவ்விதத்திலும் பயமில்லாத அந்தப் பக
வானுடைய பாதமூலத்தையே சரணம் அடைந்தவர்களு
மாகிய பரிசுத்தரான யோகிகள் தலையை அறுக்க வரி
னும் பரபரப்பின்றி நிர்ப்பயமாயிருக்குமிது ஓராச்சர்ய
மன்று. ஒன்பதாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—

{ ஜ-பாதன் ரஹோகண மன்னவனுக்குத்
தத்வோபதேசம் செய்தல். }

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:— அப்பால் ஸீந்து தேசங்
களுக்கும் ஸௌவீர தேசங்களுக்கும் ப்ரபுவாகிய ரஹோ
கண மன்னவன் கபிலமுனிவரிடம் தத்வங்களை அறிய
விரும்பி அவரிருக்குமிடம் தேடிப்போய்க் கொண்டிருக்
கையில் வழியில் இக்ஷுமதியென்னும் நதியின் கரையில்
பல்லக்குத் தூக்க ஆள்வேண்டித் தேடும் ஸமயத்தில், பல்
லக்கெடுப்பவர்களின் தலைவன் ஆங்கிரஸருடைய புதல்வ
னாகிய ஜடபாதனைத் தெய்வாதீனமாய்க் கண்டு, 'இவன்
உடம்பெல்லாம் பருத்து யௌவன வயதும் அமைந்திருக்
கிறான். இவனுடைய அங்கங்களெல்லாம் கட்டுத் தளரா
மல் உறுதியாயிருக்கின்றன. ஆகையால் இவன் வ்ருஷபம்
போலும் கமுதைபோலும் பாரம் சுமக்கவல்லவன்' என்று
ஆலோசித்து முன்னமே வெட்டிக்குப் பிடித்துக் கொண்
டவர்களோடு இவனையும் பலாத்காரமாகப் பிடித்துச்
சேர்த்துக்கொண்டான். அம்மஹானுபாவன் பல்லக்குத்

தூக்கத் தகாதவனாயினும் அதைத் தூக்கிக் கொண்டு சென்றான். அந்த ப்ராஹ்மணஸ்ரேஷ்டனாகிய ஜடபரதன் ஜந்துஹிம்ஸை வாராமைக்காக ஒரு பாணத்தளவு தூரம் பூமியைப் பார்த்துக்கொண்டே மெதுவாக நடந்தானாகையால் அவர் நடை மற்றவர் நடையோடு ஒத்திருக்கவில்லை. அதனால் பல்லக்கும் அடிக்கொருதரம் கோணலாகப்போக ஆரம்பித்தது. ரஹோகணன் அதை ஆலோசித்துப் பல்லக்குத் தூக்கும் புருஷர்களைப் பார்த்து 'ஒபல்லக்கெடுக்கிறவர்களே! நன்கு நடப்பீர்களாக. ஏன் பல்லக்கை இங்ஙனம் கோணலாய்த் தூக்கிக்கொண்டு போகிறீர்கள்?' என்றான். அவர்கள் அம்மன்னவன் அதட்டிச் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டுத் தண்டிப்பானென்று பயந்து அவனைக் குறித்து 'மன்னவனே! நாங்கள் மனஞ்சுக்கந்தவறுதலின்றி உனது கட்டளைக்குட்பட்டு நன்றாகவே சுமக்கின்றோம். பின்னையென்ன வெனில், இவன் இப்பொழுதே தூக்கவந்தவனாயினும் வேகமாய் நடக்கமாட்டாதிருக்கின்றான். இவனோடுகூட எங்களால் தூக்கமுடியாது' என்றார்கள். அவர்கள் இங்ஙனம் மனஇரக்கத்திற்கிடமாக மொழிந்த வசனத்தைக்கேட்ட மன்னவன், ஒரு வனுடைய தோஷம் அவனுடைய ஸப்பந்தத்தினால் மற்றெல்லோர்க்கும் உண்டாகிறதென்று நிச்சயித்துப் பெரியோர்களைப்பணிந்து படிந்தவனாயினும் இயற்கையிலேற்பட்ட ரஜோகுணத்தினால் பரவசனாகிச் சிறிது கோபங்கொண்டு ப்ராஹ்மதேஜஸ்ஸு வெளித்தோற்றமல் உள்ளே அடங்கியிருப்பவரும் நீறுபூத்த நெருப்புப் போன்ற வருமாகிப் அந்த ப்ராஹ்மணரைப் பார்த்து 'அப்பா! வாஸ்தவம். நிரம்பவும் இளைப்புற்றிருக்கின்றனை; வெகுநேரமாய் நீ யொருவனே நெடுந்தூரம் பல்லக்குச் சுமந்து வந்தனை யல்லவா? மற்றும், நீ மிக்க பருமனில்லாமல்

இளைத்திருக்கின்றனை. அன்றியும், உன்னுடம்பெல்லாம் கட்டுத் தளர்ந்து உறுதியற்றிருக்கின்றன. அதுவுமன்றிக் கிழத்தனத்தினால் வருந்தி யிருக்கின்றனை. நண்பனே! உன்னோடு கூடத்தூக்குகிற மற்ற இவர்களெல்லோரும் நெடுந்தூரம் நடக்காமல் ஸுகமாகவே இருக்கின்றனர்' என்று பலவாறு பரிஹாஸத்துடன் விரட்டிச் சொல்லினும், கர்மத்தினால் பரிணமித்த பஞ்சபூதங்களும் சப்தாதி விஷயங்களும் செயல்களும் இந்தரியங்களும் மனமும் வாஸனையும் அமைந்து எப்பொழுதும் ஒருவாறாயிராமல் மாறிக்கொண்டே யிருப்பதும் அவயவங்களின் சேர்க்கையாலேற்பட்ட ஒரு ஆகாரவிசேஷமாயிருப்பதும் சாமசரீரமுகியதேஹத்திலும் அதைத்தொடர்ந்த மற்றவைகளிடத்திலும் நானென்றும் என்னுடையதென்றும் வினையும் பொய்யெண்ணங்களின்றிப் பரப்ராஹ்மஸாயுஜ்யத்தை அடைய ஸித்தமாயிருப்பவராகையால் அவர் அவன் சொன்னதை யொன்றும் பொருள் செய்யாமல் முன் போலவே பல்லக்கைச் சுமந்துகொண்டு நடந்தார். மீளவும் தன் பல்லக்கு முன்போல் கோணலாய்ப் போவதைக் கண்டு ரஹோகணன் மிகவும் கோபித்து அந்த ப்ராஹ்மணரைப் பார்த்து 'இதென்ன? அடே! நீ ஜீவித்திருந்தும் செத்தாற் போலிருக்கின்றனை. என்னைப் பொருள் செய்யாமல் ப்ரபுவாகிய எனது கட்டளையைக் கடந்து நடக்கின்றனை. யமன் ப்ராணிகளைத் தண்டிப்பதுபோல், நீ உன்னியற்கையில் நின்று நன்றாக வேலை செய்யும்படி மனவூக்கமற்றிருக்கிற உன்னை நான்தண்டிக்கிறேன்' என்றான். ரஜோகுணமும் தமோகுணமும் தொடர்ப்பெற்றுத் தன்னை மன்னவென்றும் பண்டிதனென்றும் நினைத்துப் பெருமதங்கொண்டு பாகவதர்களை யெல்லாம் அவமதிக்கின்ற அவ்வாசன் இங்ஙனம்

அஸம்பத்தமான பல பேச்சுக்களைப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், பரப்ரஹ்மத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்தமையால் ப்ரஹ்மஸ்வரூபியும் மஹானுபாவருமாகிய அவ்வந்தணர் ஸமஸ்த பூதங்களுக்கும் நன்மையையே நினைக்கும் மனமுடையவராகையால் யோகேஸ்வரர்களின் நடத்தையில் பரிசயப்படாத மதியுடைய அம்மன்னவனைப் பார்த்துப் புன்னகை செய்துகொண்டு சிறிதும் கர்வமின்றி மேல்வருமாறு மொழிந்தார்:—‘மன்னவனே! நீ மொழிந்தது உலகரீதியில் வாஸ்தவமே. உண்மையில் ஒன்றின் தர்மத்தை மற்றொன்றில் ஏறிட்டுச் சொன்னாயாகையால் உன் வார்த்தை யெல்லாம் பொய்யே. வீரனே! சுமக்கிறவனுக்குப் பாரம் உளதாயின், அது எனக்குக் கிடையாது. நான் சுமக்கிறவனல்லேன். நடக்கிறவனுக்குப் போய்ச் சேரவேண்டிய இடம் உண்டாயின், அது ஸாக்ஷாத் தாக எனக்குக் கிடையாது. நான் நடக்கிறவனல்லேன். பருமன் தேஹத்திற்கே யன்றி எனக்குக் கிடையாது. இங்ஙனமே ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறிந்தவர்கள் வழங்குவார்கள். பருமன் இளைப்பு சரீரவ்யாதிகள் மனோவ்யாதிகள் பசி தாஹம் பயம் கலஹம் காமம் கிழத்தனம் தூக்கம் விஷயங்களில் ஆஸக்தி கோபம் அஹங்காரம் மோஹம் இவை யெல்லாம் தேஹத்திற்கேயன்றிப் பிறவி முதலிய விகாரங்களொவையும் தீண்டப்பெறாத எனக்குக் கிடையாது. ராஜனே! ஜீவித்தலும் மரணம் அடைதலும் ஆதி அந்தங்கனையுடையதும் விகாரங்களுக்கிடமுமாகிய தேஹத்திற்கேயன்றி அவை ஆத்மாவுக்கில்லை. பெருமையுடையவனே! ஒருவன் ப்ரபுவாயிருக்கையும் மற்றொருவன் அவனுக்குத் தாஸனாயிருக்கையுமாகிற ஸ்வஸ்வாமி பாவமென்னும் ஸம்பந்தம் எவரிடத்தில் நிலைநின்றிருக்குமோ, அத்தகைய புருஷர்களிடத்தில் தான் ஸ்வாமியா;

யிருப்பவன் கட்டளையிடுவதும் தாஸனாயிருப்பவன் இட்ட வேலையைச் செய்வதுமாகிய இவற்றின் சேர்க்கை நிலை நின்றிருக்கும். அந்த ஸம்பந்தம் ஜீவாத்மாக்களுக்கும் பரமாத்மாவுக்குமே நிலை நின்றிருக்கும். நீ என்றும் இப்படியே ப்ரபுவாயிருப்பா யென்கிற நியதி இல்லை. உனக்கு ராஜ்யம் கைசோர்ந்து எனக்கு வருமாயின் உன் ப்ரபுத்வமும் என்னுடைய தாஸத்வமும்மாறிப்போமல்லவா? ஆகையால் ப்ரபு வல்லாத உன்னை நீ ப்ரபுவாக நினைத்துக் கொண்டிருப்பது ப்ரமமே. 'நீ ப்ருத்யன். நான் ப்ரபு' என்று வாயால் சொல்லுவதொழிய அங்ஙனம் பேதமாக நினைப்பதற்குச் சிறிதும் இடம் இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. இப்படி யிருக்க யார் ப்ரபு? யார் தாஸன்? நீயும் எனக்கு ப்ரபுவல்லே.நானும் உனக்கு தாஸனல்லேன். நான் சொல்லுவது உனக்கு இஷ்டமாயிராது. ஆயினும் என்னசெய்யலாம்? வஸ்துஸ்வரூபத்தை மாற்றமுடியாதே? பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபனான ஆத்மாவை அனுபவிப்பதில் நிலை நின்று பித்தன் ஊமை குருடன் மூடன் இவர்கள் போன்று பிறர் விரட்டுதல் அடித்தல் முதலிய பரிபவங்களை விரும்புகிற எனக்கு உன்னுடைய தண்டனையால் என்ன ப்ரயோஜனம்? நான் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அறியாத ஸம்ஸாரியாகவே வருந்திக்கொண்டிருப்பேனாயினும் உன்னுடைய தண்டனை பிஷ்டபேஷணம்போல் பயனற்றதேயாம்' என்றார். கோபயில்லாமை முதலிய குணங்களையே இயற்கையாக உடையவரும் வேறு சரீரம் உண்டாவதற்கிடமான கர்ம ஸம்பந்தமற்றவரும் சரீரமாகிற ப்ராரப்த கர்மத்தை அனுபவத்தினால் கழித்துக்கொண்டிருப்பவருமாகிய அம் முனிஸ்ரேஷ்டர் அம்மன்னவன் சொன்னதற்கெல்லாம் மறுமொழி கூறி முன்போலவே அவனது பல்லக்கைச் சூழ்ந்து சென்றார். பரீக்ஷித்து மன்னவனே! ஸிந்து

ஸௌவீர தேசங்களுக்குப் பதியாகிய அந்த ரஹோ
கணனும் ஸ்ரத்தையுடன் தத்வத்தை அறிய முயன்ற
வனாகையால் அஜ்ஞானத்தைப் போக்குவதும் பல
யோகக்ரந்தங்களுக்கினங்கின துமாகிய அவ்வந்தணரது
வசனத்தைக் கேட்டு மன்னவனென்னும் கர்வத்தைத்
துறந்து பல்லக்கினின்று இறங்கி அவர் பாதத்தரு
கே வந்து நமஸ்கரித்துத் தான் அவரிடம் பட்ட அப
ராதத்தை பொறுப்பிக்க முயன்று 'ப்ராஹ்மணர்களில்
நீர் யாவர்? ப்ராஹ்மதேஜஸ்சை வெளியிடாமல் மறைத்
துக்கொண்டு திரிகின்றீர். நீர் யஜ்ஞோபவீதம் தரித்துக்
கொண்டிருக்கிறீராகையால் ப்ராஹ்மணரென்பதில் ஸந்
தேஹமில்லை. எல்லோரும் அவமதிக்கும்படியான வேஷ
முடையவராயிருக்கின்றீர். நீர் யாருடைய புதல்வர்?
யாருடைய சிஷ்யர்? உமது இருப்பிடம் யாது? எதற்காக
நீர் இவ்விடம் வந்தீர்? ஒருகால் என்னுடைய க்ஷேமத்
திற்காக வந்த கபில முனிவராயிருக்கக்கூடுமோ? நான்
தேவேந்த்ரனுடைய வஜ்ராயுதத்தினின்றாவது ருத்ர
னுடைய சூலாயுதத்தினின்றாவது யமனுடைய தண்டா
யுதத்தினின்றாவது அக்னி ஸூர்யன் சந்த்ரன் வாயு
குபேரன் இவர்களுடைய அஸ்த்ரங்களினின்றாவது பயப்
படமாட்டேன். ஆனால் ப்ராஹ்மண குலத்தை அவமதிக்க
ையாகிற மஹாஸ்த்ரத்தினின்று மிகவும் பயப்படுவேன்.
ஆகையால் எனக்கு உமது உண்மையைச் சொல்வீராக.
நீர் பற்றற்று ஜ்ஞானமாகிற உமது வீர்யத்தை மறைத்
துக்கொண்டு அறிய முடியாத அபிப்ராயமுடையவராய்
மூடன்போல் திரிகின்றீர். உமது வார்த்தைகள் யோக
சாஸ்த்ர மர்யாதையால் மறைந்திருக்கின்றன. நல்லியற்
கையுள்ளவரே! எவ்வளவுஸூக்ஷ்ம புத்தியால் ஆலோசித்
துப்பார்க்கினும் உமது வசனத்தின் கருத்தை எனக்கு

அறியமுடியவில்லை. நான் தத்வங்களை உணர்ந்தவர்களில் தலைவரும் ஹிதோபதேசம்செய்பவரும்ஜ்ஞானத்தின் அம் சத்துடன் அவதரித்த ஸாக்ஷாத் விஷ்ணுவுமாகிய கபில முனிவரிடம் சென்று இந்த ஸம்ஸாரத்தில் எது ரக்ஷக மென்று வினவித் தெரிந்துகொள்ள முயன்றிருக்கிறேன். உலகங்களை ரக்ஷிக்கும்பொருட்டு அந்தக்கபிலரே இங்ஙனம் மாறுவேஷத்தினால் மறைந்து திரிகின்றாரோ? இல்லறவாழ்க்கையில் இழிந்த என்னைப்போன்ற மூடன் யோகீஸ்வரர்களின் கதியை எங்ஙனம் அறிவான்? ஆத்மா தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாயினும் தேஹ ஸம்பந்தத்தினால் யுத்தாதிகர்மங்களைச் செய்யும் பொழுது ப்ரமம் உண்டாவது எனக்கு அனுபவ ஸித்த மாயிருக்கின்றது. பாரத்தைச் சுமந்துகொண்டு வழிநடக்கிற உமக்கும் அங்ஙனமே இருக்குமென்று நான் ஊஹிக்கிறேன். 'உலகத்தார் அங்ஙனம் வழங்குவது மாத்ரமே யன்றி அது உண்மையன்று' என்னில், சொல்லுகிறேன். குடம் முதலியன உளவாயின் ஜலம் கொண்டு வருகை முதலியன உண்டு. அவை இல்லாத பக்ஷத்தில் இல்லை. ஆகையால் உலகவழக்கமும் ப்ரமாணமென்றே ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். ஆகையால் உலகத்தில் வழங்குவது உண்மையன்றென்று சொல்லலாகாது. பாத்ரத்தை நெருப்பில் வைத்துக் காய்ச்சினோமாயின், அதிலிருக்குந் தண்ணீரும் கொதிக்கின்றது. அதினிடையில் சேர்ந்த அரிசியும் பக்வமாகின்றது. அங்ஙனமே தேஹம் இந்த்ரியம் ப்ராணன் வாஸனை மனம் இவற்றின் ஸம்பந்தம் பரிஹரிக்க முடியாமல் தொடர்ந்து வருகின்றமையால் சுத்தஸ்வரூபனை ஆத்மாவுக்கும் துக்கங்களுக்கிடமான ஸம்ஸாரம் உண்டாகக்கூடும். நான் கர்மவசத்தினால் அரசனாயிருக்கும்பொழுது வழியைக் கடக்கின்ற ப்ராஜைகளைச் சிஷிப்பவனும்

நல்வழியில் நடப்பவர்களைக் காப்பவனுமாயிருக்கிறேன். பகவானுக்கு அடிமை பூண்டு வர்ணஸ்ரம தர்மங்களால் அவனை ஆரதிக்க முயன்று தப்புவழியில் நடப்பவர்களைத் தண்டிப்பதும் நல்வழியில் நடப்பவர்களை அனுகூலிப்பதுமாகிய பகவதாராதன ரூபமான ஸ்ஷத்ரிய தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பேனாயின், அது எப்படி பிஷ்டபேஷணம் போல் நிஷ்பலமாகும்? தனக்கு ஏற்பட்ட வர்ணஸ்ரம தர்மங்களை அனுஷ்டித்து வருவானாயின், பாபராசிகளையெல்லாம் பேக்குவானல்லவா? வருந்தினவர்களுக்குப் பந்து வாயிருப்பவரே! இங்ஙனம் தத்வத்தை அறிய விரும்புகிறேனாகையால் 'மன்னவன்' என்னும் துரபிமானத்தினால் மதித்துப் பெரியோர்களை அவமதிக்கின்ற என் பிழைகளைப் பொறுத்து என்னை ஸ்நேஹம் ரிஹந்த கண்களால் கடாஷிப்பீராக. அதனால் நான் பெரியோர்களை அவமதித்தமையாலுண்டான பாபங்களைக் கடப்பேனாக. நீர் ஜகத்திற்கெல்லாம் நண்பனாகிய பரமபுருஷனுக்கு மிகவும் நண்பனாயிருப்பவர். நீர் எல்லாம் பரப்ரஹ்மஸ்வரூபமே யென்னும் நினைவுடையவர்; தேஹாத்மாபிமானமற்றவர்; ஈஸ்வரனுக்குட்படாத ஸ்வதந்த்ரவஸ்து உண்டென்னும் ப்ரமமற்றவர். ஆகையால் உமக்கு நான் செய்த அவமதியால் மனக்கலக்கம் உண்டாகாது. ஆயினும் என்னைப்போன்ற ஜந்துக்கள் சூலபாணியான ருத்ரனைப்போல் ஸமர்த்தர்களாயினும் பெரியோர்களை அவமதிப்பார்களாயின் தாம் செய்த அப்பாபதோஷத்தினால் சீக்ரத்தில் நசித்துப்போவார்கள். ஸ்தாவர ஜன்மத்தைப் பெறுவார்கள். ஆகையால் என் பிழையைப் பொறுத்து எனக்குத் தத்வத்தை உபதேசிப்பீராக" என்றான். பத்தாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—●—●—●— { பாதன் ரஹோகணனுக்குத் தத்வோப தேசம் செய்தல். } —●—●—●—

ப்ராஹ்மணர் சொல்லுகிறார்:— நீ, ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் விலக்ஷணரான ஆத்ம பரமாத்மாக்களின் உண்மையை அறியாதவனாயினும் அதை அறிந்தாற் போல் பேசுகின்றனை. ஆகையால் நீ அறிஞர்களில் மிகவும் சிறப்புடையவனாகமாட்டாய். தேஹத்தை ஆத்மா வென்று நினைக்கை ஆத்மாவை ஸ்வதந்த்ரனென்று நினைக்கை ஆகிய இவ்வஜ்ஞானங்களால் பருமன் இளைப்பு யெனவனம் மூப்பு போதல் வருதல் முதலிய இத்தர்மங்களை ஆத்மாவினிடத்தில் ஏறிட்டு ஒருவனை ஸ்வாமியாகவும் மற்றொருவனை அவனுக்குத் தாஸனாகவும் ஜனங்கள் வழங்குகிறார்கள். தத்வங்களை அறிந்த பெரியோர்கள் அவர்களுடைய நினைவு தத்வ விசாரத்தினால் பிறந்த தென்று ஒப்புக்கொள்ளமாட்டார்கள். க்ருஹஸ்தாஸ்ரமத்திலிருப்பவர் அனுஷ்டிக்கத்தக்கவைகளான பலவகையஜ்ஞாதி தர்மங்களின் விரிவை அறிவிக்கையால் மிகவும் வளர்ந்திருக்கிற வேதவாக்யங்களில் தத்வநிர்ணயம் பெரும்பாலும் நன்றாக ஏற்படாது. ஸ்வப்னத்தில் உண்டாகும் அஹபவங்களெல்லாம் அல்பமும் அஸ்திரமுமாயிருப்பதை அறிந்து க்ருஹஸ்தாஸ்ரமத்தைப் பற்றின இஹலோகஸுகங்களும் பரலோக ஸுகங்களும் அங்ஙனமே அற்பங்களும் அஸ்திரங்களுமாயிருக்குமாகையால் அவை பற்றத்தகுந்தவை யன்றென்று அறியாமல் அவற்றில் விருப்புற்றிருக்கும் புருஷனுக்குப் பெருமை பொருந்திய வேதாந்தவாக்யங்களாலும் தத்வஜ்ஞானம் நன்றாக உண்டாகாது. இந்த ஜீவனுடைய மனம் ஸத்வரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களில் ஏதேனுமொன்றால் தொடரப்பெற்றிருக்கும் வரையில் அந்தந்தக் குணங்களுக்குத்

தகுந்தபடி. ஜ்ஞானேந்தரியங்கள் மூலமாகவும் கர்மேந்த்
 ரியங்கள் மூலமாகவும் விளைகிற புண்யபர்பரூபமான கர்மங்
 களால் மேன்மையும் தாழ்மையுமான தேஹபந்தத்தைத்
 தடையின்றி விளைத்துக்கொண்டிருக்கும். வாஸனைக்குட்
 பட்டு அவற்றிற் குரியபடி வெள்ளம்போல் பெருகுவதும்
 விகாரமுற்றிருப்பதும் பஞ்சபூதங்கள் பதினொரு இந்த்ரி
 யங்கள் ஆகியபதினாறு தர்வயங்களில் தலைமையுடையது
 மாகிய மனம் ஆத்மாக்களுக்குத் தேவ மனுஷ்யாதி சரீ
 ரங்களையும் நாமங்களையும் விளைத்து ஜ்ஞானாதஸ்வரூ
 பர்களாகையால் ஒருவாறாயிருக்கின்ற அவ்வாத்மாக்களை
 *அச்சரீரங்களாலும் ராகத்வேஷாதி குணங்களாலும்
 வேறு பட்டவர்போல் தோற்றும்படி செய்கின்றது. இத்
 தகைய ஸம்ஸாரமாகிற சக்ரத்தில் பர்வத சிகரம்போல
 அசையாதிருந்துகொண்டு ப்ரக்ருதியின் பரிணாமமான
 மனமுடைய ஜீவன் தன்னைச் சரீரமாகவுடைய பர
 மாத்மாவை அணைத்துக்கொண்டிருப்பினும் அவனை
 அறியாமல் தடுக்கமுடியாதபடி தெய்வாதீனமாய் ஏற்
 பட்ட துக்கம் ஸுகம் மோஹம் ஆகிற கர்மபலனை அனுப
 விக்கின்றான். 'நான் தேவன் நான் மனுஷ்யன். நான்
 பருத்திருக்கிறேன். இளைத்திருக்கிறேன்' என்று வெளி
 யாகாரத்தைப்பற்றின வ்யவஹாரங்களும் 'நான் ஸுகிக்
 கிறேன். நான் துக்கிக்கிறேன்' என்ற உள்ளாகாரத்தைப்
 பற்றின ஸஞ்ஞமவ்யவஹாரங்களும் தேஹாத்மாபிமா
 னத்தினால் உண்டானவை. தேவத்வ மனுஷ்யத்வாதிக
 ளும் பருமன் இளைப்பு முதலியவைகளும் ஸுக துக்காதிக
 ளும் தேஹதர்மங்களேயாயினும் மூடஜனங்கள் அஜ்ஞா
 னத்தினால் அவற்றை ஜ்ஞானாதஸ்வரூபமான ஆத்மாவி
 னிடத்தில் ஏறிட்டுச் சொல்லுகிறார்கள். அந்த அஜ்ஞா
 னம் மனோமூலமான இக்கர்மஸம்பந்தம் மாருதவரையில்

நீங்காது. ஆகையால் தாழ்மையான ஸம்ஸாரத்திற்கும்
 மேன்மையான மோக்ஷத்திற்கும், மேன்மைக்கிடமான
 தேவாதிதேஹங்களைப் பெறுதற்கும் தாழ்மைக்கிடமான
 பசுபக்ஷி முதலிய தேஹங்களைப் பெறுதற்கும் இம்மன
 மே காரணமென்று சொல்லுகிறார்கள். மனம் ஸத்வாதி
 முக்குணங்களால் தீண்டப்பட்டு அக்குணங்களுக்கிரிய
 செயல்களில் ஆழ்ந்திருக்குமாயின் பல துக்கங்களுக்
 கிடமான ஸம்ஸாரத்திற்கும், குணங்களால் தீண்டப்
 பெறாமல் செயலற்றிருக்குமாயின் மஹானந்த ரூபமான
 மோக்ஷத்திற்கும் காரணமாம். விளக்கு நெய்யில்
 நனைந்த திரியில்பற்றி யெரியுமாயின் புகையோடு கூடின
 ஜ்வாலையைப் பெறுகின்றது. அங்ஙனமே மனது ஸத்
 வாதி குணங்களால் தீண்டப்பட்டுப் புண்யபாபகர்மங்க
 ளால் கலக்கமுற்று ராகத் வேஷாதிகளையும், குணங்க
 ளால் தீண்டப்படாமல் செயலற்றிருக்குமாயின் தனக்கியற்
 கையான சுத்த ஸத்வத்தையும் பெறுகின்றது. மனத்திற்
 குப்பதினொரு வ்யாபாரங்கள் உண்டு. அவற்றில் ஐந்து
 கர்மேந்த்ரியங்களின் மூலமாய் உண்டாகின்றன. அவை
 க்ரிபாரூபமாயிருக்கும். ஐந்து ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களின்
 மூலமாய் உண்டாகின்றன. அவை ஜ்ஞானரூபமாயிருக்கும்.
 மற்றொன்று அஹங்கார மமகாராதி ரூபமாயிருக்கும். சப்
 தாதி விஷயங்களைந்தும் கர்மங்களைந்தும் சரீரமொன்று
 மாகிய இப்பதினொன்றும் அம்மனோவ்யாபாரங்கள் பதி
 னொன்றுக்கும் விஷயங்களென்று சொல்லுகிறார்கள். கந்
 தம் உருவம் ஊறுரஸம் சப்தம் இவ்வைந்தும் ஜ்ஞானேந்
 த்ரியங்களின் மூலமான மனோவ்யாபாரங்களின் விஷயங்
 கள். மலத்தை விடுதல் ஸம்போகம் நடை பேச்சு சிலபம்
 இவ்வைந்தும் கர்மேந்த்ரியங்களின் மூலமான மனோவ்யா
 பாரங்களுக்கு விஷயங்களாம். சரீரத்தை என்னுடைய

தென்று சினைக்கை மனத்திற்கு நேரே உண்டாகும் வ்யாபாரம். அதற்குச்சரீரம் விஷயம். தேஹத்தை ஆத்ம வென்று சினைக்கை மனத்திற்குப் பன்னிரண்டாம் வ்யாபாரமென்றும், இது நேரே உண்டாகிறதென்றும், இதற்குச்சரீரம் விஷயமென்றும் சிலர் சொல்லுகிறார்கள். ப்ருதிவி முதலிய பஞ்சபூதங்கள் அவற்றின் ஸ்வபாவம் வாஸனை புண்யபாபகர்மங்கள் காலம் இவைகளால் இந்த மனத்தின் வ்யாபாரங்கள் பதினொன்றும் நாலும் ஆயிரமும் கோடியுமாகின்றன. இவை கேவல மனத்தின் கார்யங்களன்று. ஜீவனால் அதிஷ்டானம் செய்யப்பெற்ற மனத்தின் கார்யங்கள். ஜீவனுடைய அதிஷ்டானத்தினால் மனத்திற்கு உண்டாகின்றனவன்றி மனத்தினுடைய அதிஷ்டானத்தினால் ஜீவனுக்குண்டாகின்றனவன்று. ஆனால் ஜீவனுடைய அதிஷ்டானம் இருந்தாலும் தானே உண்டாகமாட்டா. கர்மஸம்பந்தமே இவற்றிற்குக்காரணம். அசுத்தமான கர்மங்களைச் செய்வதும் அவற்றின் பலன்களை அனுபவிப்பது மாயிருக்கிற ஜீவனால் அதிஷ்டானம் செய்யப்பெற்ற மனத்தில் ப்ரக்ருதியின் மூலமாய் உண்டாகிற இந்த வ்யாபாரங்கள் ப்ரவாஹம்போல் நித்யமாயிருக்கும். ஒருகால் (விழித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது) தோற்றி, ஒருகால் (உறங்கும்பொழுது) மறைந்திருக்கும். பரமாத்மா இம்மனோவ்யாபாரங்களைப் பரிசுத்தனாகவே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான். அப்பரமாத்மா சரீரத்தை உள்ளபடி அறிந்தவன்; ப்ரக்ருதி புருஷர்களுக்கு உள்ளே புகுந்து நியமித்துத் தரிப்பவன்; ஜகத்திற்கெல்லாம் ஆதி காரணமான புராண புருஷன் ஸ்வயம்ப்ரகாசன். அத்தன்மை ஜீவனுக்கும் உண்டேயாயினும் அது இவனுடைய நித்ய ஸங்கல்பத்தினால் உண்டானது. இவனுக்குள்ள ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வம் மற்றொருவனுடைய ஸங்கல்பத்தினால் உண்டான

தன்று. இயற்கையாகவே ஏற்பட்டிருக்கும். மற்றும், அவன் பிறவி யற்றவன்; மேன்மையுடைய ப்ரஹ்மாதிக ளுக்கும் ஈஸ்வரன். நாராயணன் பகவான் வாஸுதேவ னென்னு மிந்நாமங்கள் அவனுக்கு அஸாதாரணமாயிருப் பவை. அவன் தனது ஆச்சர்ய சக்தியால் ஜீவனுக்குள் புகுந்து மறைந்திருப்பவன்; வாயு ஜங்கம ஸ்தாவர ரூப மான ஸமஸ்த பூதங்களிலும் தன் ஸ்வரூபத்தினால் உட் புகுந்து அவற்றைத் தூண்டிவதுபோல், ஷாட்குண்ட பூர் ணான வஸுதேவன் சேதனாசேதன ரூபமான இந்த ஜகத்திற்குள் புகுந்து நிறைந்து நியமித்துக் கொண்டிருக்கிறான். மன்னவனே! அஹங்கார மமகார ரூபமான இந்த மாயையை ஜ்ஞானோதயத்தினால் போக்கி, தேஹம் வீடு முதலியவற்றில் பற்றின்றிப் பஞ்சேந்தரியங்களும் மனமுமாகிய ஆறு சத்ருக்களையும் வென்று பரமாத்மா வின் உண்மையை அறியாதவரையில் ஜீவன் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் சுற்றிக்கொண்டிருப்பான். ஸம்ஸார தாபங்க ளுக்கு விளைநிலமும் ஜீவனுடைய ஸம்ஸார மோக்ஷங்க ளுக்குக் காரணமுமாகிய இம்மனத்துக்கு மமகாரமும் அதைத் தொடர்ந்த சோகம் மோஹம் வியாதி ராகம் லோபம் வைரம் ஆகிய இவைகளும் மாறப்பெறுகிருக்கும் வரையில் ஜீவன் பரமாத்ம தத்வத்தை அறிய வல்லவனாக மாட்டான். ஆகையால் மனம் ஜீவனுக்கு ஸஹஜ சத்ரு; அடக்காமல் உபேக்ஷித்தமையால் மேன்மேலும் வளர்ந் திருக்கின்றது; ஆனதுபற்றியே அழிவில்லாத பெரு வீர் யமுடையது; அப்ரியத்தையே செய்யுந்தன்மையது; ஆத் மாவைப் பறித்துக்கொண்டு போய்விடும். இத்தகைய மனத்தை நீ ஸ்வயமாகவே ஆசார்யஸ்வரூபியான பகவா னுடைய பாதாவிந்தங்களைப் பணிகையாகிற் அஸ்த ரத்தினால் வதிப்பாயாக. பதினொன்றாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—●—●—●— { ரஹோகண்ணுடைய ஸத்தேஹங்களுக்கு } —●—●—●—
ஜடபரதர் ஸமாதானம் கூறுதல்.

ரஹோகணன் சொல்லுகிறான்:—நீர் பரமாத்மாவுக்கு வாஸஸ்தானமாயிருப்பவர். எங்களைப் போன்ற ஜனங்களைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டே நீர் இச்சரீரங் கொண்டவர். நீர் ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறிந்து அதையே அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கும் தன்மையாராகையால் அபராதம் செய்தவரிடத்திலும் விரோதத்தைப் பாராட்டுகின்றவரல்லீர். நீர், எப்பொழுதும் பரமாத்மானுபவத்தில் ஆழ்ந்திருப்பவராயினும் எல்லோரும் அவமதிக்கும்படி ப்ராஹ்மணத்தையுடைய வேஷம் பூண்டிருக்கின்றமையால் அது ஒருவர்க்கும் தெரியாமல் மறைந்திருக்கின்றது. இத்தகைய உமக்கு மமஸ்காரம். ப்ராஹ்மணஸ்ரேஷ்டரே! ஜ்வரத்தினால் வருந்தினவனுக்குச் சுத்தமான ஓஷதம் போலவும், கோடைகாலத்து வெயிலில் அடிபட்டவனுக்குத் தண்ணீர் போலவும், ஆபாஸமான தேஹத்தில் ஆத்மாபிமானமாகிற ஸர்ப்பத்தினால் நன்கு கடியுண்ட விவேகமென்னுங் கண்ணுடைய எனக்கு வருத்தங்களையும் தாபங்களையும் போக்குவதாகிய உமது மொழி அம்ருதம் போன்ற ஓஷதமாயிருக்கின்றது. ஆனால் எனக்கு இவ்விஷயத்தில் சில ஸம்சயங்கள் உண்டு. அவற்றைப் பிறகு கேட்டுக்கொள்கிறேன். இப்பொழுது நீர் மொழிந்தது ஆத்மயோக விஷயங்கள் பலவும் நிறைந்திருக்கையால் எனக்கு எளிதில் அறியக்கூடாதிருக்கின்றது. அதை நான் நன்றாக அறியும்படி விவரித்துச் சொல்லீராக. இதை நன்றாக அறிய வேண்டுமென்று என்மனம் மிகவும் குதூஹலப்படுகின்றது. யோகேஸ்வரரே! கார்யங்களைச் செய்யும்பொழுது வேர்வை முதலியவை ப்ரத்யக்ஷமாய் உண்டாக நாம் காண்கின்றோம். மிகவும்

ஸ்ரமப்பட்டாயென்று உலகத்தில் ஜனங்கள் வழங்குவதும் உண்மையாகவே தெரிகின்றது. அப்படியிருக்க அது உண்மையன்றென்று நீர் மொழிந்தீர். நீர் சொன்னதின் கருத்தை என் மனம் எளிதில் அறியமுடியாமல் ப்ரமிக்கின்றது. ஆகையால் இதை விவரித்துச் சொல்வீராக.

ப்ராஹ்மணர் சொல்லுகிறார் :—மன்னவனே ! ப்ருதிவி முதலிய பஞ்சபூதங்களின் பரிணாமமாகிய சரீரங்களில் ஏதோ ஒரு காரணத்தினால் பூமியில் இங்ஙனம் ஸஞ்சரிகின்ற சில சரீரங்கள் ஜனங்களென்று கூறப்படுகின்றன. அவற்றின் பாதங்களின்மேல் குதிகால்களும் அவற்றின் மேல் கணைக்கால்களும் அவற்றின் மேல் முழங்கால்களும் அவற்றின்மேல் துடைகளும் அவற்றின்மேல் இடையும் அதன்மேல் மார்பும் அதன்மேல் கழுத்தும் தோள்களும் தோளின்மேல் பல்லக்கும் அதன்மேல் ஸௌவீரதேசங்களுக்கு அரசனென்று சொல்லப்படும் சரீரமும் இருக்கின்றன. நீ அர்ச்சரீரத்தையே ஆத்மாவாக அபிமானித்து நான் ஸிந்து ஸௌவீர தேசங்களுக்கு ராஜனென்று கொடுமதங் கொண்டிருக்கின்றனை. மிகவும் வருந்திச்சுமக்கின்றமையால் மனஇரக்கத்திற் கிடமாய்ச்சோகிக்கத்தகுந்தவர்களுமாகிய இவர்களை வெட்டிக்குப் பிடித்து மனஇரக்க மில்லாதிருக்கின்றனை. நான் ஜனங்களைப் பாதுகாக்கின்றேனென்று பிதற்றுகிற நீ தேஹாத்மவிவேகமுள்ள பெரிடோர்களின் ஸபையில் விளங்கமாட்டாய். நீ தேஹத்தையே ஆத்மாவாக ப்ரமித்து விவேகமற்று நன்னடத்தையினின்று தவறியிருக்கின்றனை. ஜங்கமஸ்தா வரரூபமான தேஹங்களெல்லாம் பூமியிலேயே உண்டாவதும் அதிலேயே நசிப்பதுமாயிருத்தலேநாம் என்றும் கர்ணகின்றோம். ஆகையால் நித்யவஸ்துவாகிய ஆத்மா

வினிடத்தில் ராஜனாயிருக்கை முதலியவைகளும் பருமன் இளைப்பு முதலியவைகளும் உண்டென்பதற்குத் தேஹத் தையே ஆத்மாவாகப் பரித்த உன்சொல்லொழியவேறொரு காரணமும் இல்லை. 'நான் மாத்ரமா சொல்லுகிறேன்: ஜனங்களெல்லோரும் இங்ஙனமேயன்றோ வழங்குகிறார்கள். அதனால் அவை ஆத்மாவின் வினிடத்தில் உண்டென்று ஊஹிக்கலாமே' என்னில், உலகமெல்லாம் உன்னைப்போல் அஜ்ஞானத்தினால் அங்ஙனம் வழங்குகிறதன்றி அது உண்மையன்று. அறிவுடையோர் அங்ஙனம் வழங்கமாட்டார்கள். அநித்யமான கார்யவஸ்துக்களுக்கு ஸ்யஸ்தானமாகிய இப்பூமியும் அநித்யமே. இது பூதஸூக்ஷ்மங்களின் ஸமுஹங்களால் உண்டானது. அப்பூத ஸூக்ஷ்மங்களை ஈஸ்வரன் தனது ஸங்கல்பத்தினால் ப்ரக்ருதியினின்று உண்டாக்கினான். ஆகையால் அவை அநித்யங்களே. இங்ஙனம் இளைப்பு பருமன் பெருமை சிறுமை மேன்மை தாழ்மை இவற்றிற்கிடமாகிய ஜங்கமஸ்தாவர ரூபமான சரீரங்களெல்லாம் ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவையென்றும், பஞ்சபூதங்கள் அவற்றின் ஸ்வபாவங்கள் அந்தக்கரணம் வாஸனை காலம் என்று பலவாரும் விரிந்திருப்பதாகிய ப்ரக்ருதியால் ஏற்பட்டவையென்றும் ஸூக்ஷ்மபுத்தியுடன் ஊஹித்துணர்வாயாக. ஆத்மா ஜ்ஞான ஸ்வரூபன் ; இயற்கையில் கர்ம ஸம்பந்தமில்லாமையால் பரிசுத்தன் ; புருஷார்த்தமாயிருப்பவன். எல்லா இடங்களிலும் ஆத்மா ஒரு வாராகவேயிருப்பான் ; உள்ளும் புறமுமில்லாதவன் ; ஜ்ஞானத்தினால் எங்கும் நிறைந்திருப்பவன் ; சித்யன் ; தனக்குத் தான் தோற்றுந்தன்மையன் ; பசி தாஹம் சோகம் மோஹம் மூப்பு இறப்பு என்கிற ஊர்மிகள் இன்றி ஓய்ந்திருப்பவன். பகவானென்றும் வாஸுதேவனென்றும் சொல்லப்படுகிற பரமாத்மாவுக்கு

ஸர்வப்ரகாரத்தினாலும் உட்பட்டிருப்பவனாகையால் வாஸுதேவனென்றே இவனைக் கவிகள் வழங்குவார்கள். ரஹோகணனே! ஆத்மபரமாத்மாக்களின் உண்மையைப்பற்றின அறிவு பகவத் பக்தர்களான பெரியோர்களின் பாததூரியின் அபிஷேகத்தினால் உண்டாகுமன்றி மற்ற தவத்தினாலாவது யாகம்முதலிய வைதிககர்மத்தினாலாவது தானத்தினாலாவது க்ருஹஸ்தாஸ்ரமதர்மங்களைக் குறைவற அனுஷ்டிக்கையாலாவது வேதாப்யாஸத்தினாலாவது ஜலம் அக்னிஸூரியன் இவர்களை உபாஸிக்கையாலாவது உண்டாகாது. பெரியோர்கள் க்ராம்யகதைகளுக்கு இடங்கொடாமல் உத்தமஸ்ரீலோகனான பகவானுடைய குணங்களையே எப்பொழுதும் சொல்லிப் பொழுது போக்கிக்கொண்டிருப்பார்கள். மோக்ஷத்தில் விருப்பமுடையவர் அவரிடம் சென்று அந்தப் பகவானுடைய குணங்களைக் கேட்பார்களாயின், வாஸுதேவனிடத்தில் நல்லமதி உண்டாகப் பெறுவார்கள். நான் முன் ஜன்மத்தில் பரதனென்னும் பேருடைய மன்னவனாயிருந்தேன். அப்பொழுது நான் ஜஹிக ஸுகங்களிலும் பரலோக ஸுகங்களிலும் சிறிதும் மனப்பற்றின்றிப் பகவானை ஆராதித்துக் கொண்டிருந்தும் கடைசியில் ஓர் மான்குட்டியினிடத்தில் மனப்பற்றுசெய்து அதனால் பகவதாராதன ரூபமான ப்ரயோஜனமெல்லாம் தடைபட்டு மான்ஜன்மத்தை அடைந்தேன். வீரனே! நான் பகவானை ஆராதித்த மஹிமையால் மான்ஜன்மத்திலும் முன் ஜன்மத்தின் நினைவு மாறப்பெறு கிடுகிடுகிதான். ஆக பகவதாராதனத்தின் மஹிமையை என்னென்ற ஆதாரத்து வேன்? இப்பொழுது நான் ஜனங்களேயும் துஷணஸம் செய்தால் என்னகெடுதி நேருமோவென்றது பற்

டிருக்கிறேன். ஆகையால் மோகூதத்தை விரும்பும் மனிதன் பற்றற்ற பெரியோர்களோடு ஸஹவாஸம் செய்து ஜ்ஞானம் உண்டாகப்பெற்று அந்த ஜ்ஞானமாகிற கத்தியைக்கொண்டு தேஹத்திலும் அதைத் தொடர்ந்த மற்ற க்ருஹ க்ஷேத்ர புத்ராதிகளிடத்திலும் விளைகிற மனப்பற்றுக்களை அறுத்துப் பகவானுடைய சரித்ரங்களை வாயாற் சொல்லுவதும் காதல் கேட்பதும் செய்து அவனை எப்பொழுதும் மறவாமல் தயானித்துக்கொண்டிருப்பானான் ஸம்ஸார மார்க்கத்தின் கடைக் கரையாகிய அந்தப் பகவானைப் பெறுவான். பன்னிரண்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

 { விரக்தி உண்டாகும் பொருட்டு ஸேஹாகண
 னுக்கு ஜடபாசன் ஸம்ஸாரத்தின்
 கொடுமையைக் கூறுதல். }

ப்ராஹ்மணர் சொல்லுகிறார்:— பகவானுடைய அலக்ஷணத்தை யொழிய மற்ற எவ்வகையிலும் கடக்க முடியாத கர்மமார்க்கத்தில் ப்ரக்ருதியால் நுழைக்கப்பட்டு ஸத்வரஜஸ்தமோ குணங்களால் பிரிந்திருக்கிற கர்மங்களில் கண் வைத்து, வர்த்தகர் பணம் ஸம்பாதிக்கும் பொருட்டுக் காடுமேடெல்லாம் திரிவதுபோல், தர்ம அர்த்த காமங்களில் மனம் சென்ற ஜீவாத்மாக்கள் ஸம்ஸாரமாகிற அடவியில் அகப்பட்டு ஸூகத்தை அடைய மாட்டார்கள். ஓ மன்னவனே! இவ்வடவியில் ஆறு திருடர்கள் உலாவிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் நல்வழி தெரியாத ஒருவனைத் தலைவனாகக்கொண்டு திரிகின்ற வர்த்தகர்களைத் தடுத்தும் மேல் விழுந்து அவரிடத்தினின்று பணத்தைப் பறிக்கின்றார்கள். இதில் நரிகள் பல உண்டு. செந்நாய்கள் ஆட்டை இழுத்துக்கொண்டு

போவதுபோல், அவை மனஆக்கமற்றிருக்கிற அவ்வர்த்
தகர்களின் கூட்டத்தை இழுத்துக்கொண்டு போகின்
றன. பல கொடிகளும் புற்களும் புதர்களும் சிறைந்த ஓரி
டத்தில் கொடிய காட்டிலுள்ளனாலும் கொடிகளாலும்
கடியுண்டு வருந்துவார்கள். ஒருகால் கந்தர்வநகரத்
தைக் கண்டு இது சிலையென்று சீனப்பார்கள். சிற்சில
இடங்களில் பெருவேகமுடைய கொள்ளிவாய்ப் பிசாசத்
தைக் காண்பார்கள். கானல்போன்ற தனத்தில் புத்தி
சென்று அவ்வடவியில் இங்குமங்கும் திரிவார்கள். சில
இடங்களில் சுழற்காற்றால் மேற் கிளம்பின தூட்களால்
கண்கள் சிரம்பப் பெற்றுத் திக்கு தெரியாதிருப்பார்கள்.
சில இடங்களில் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் ஒலிக்கின்ற
சுவர்க்கோழிகளின் தவறியினால் காது மோவெடுக்கப்
பெறுவார்கள். கோட்டாளர்களின் கூக்குரல்களால் மன
வருத்த முறுவார்கள் சில இடங்களில் பசியால் வருந்தி
எட்டி முதலிய விஷவருஷங்களைப் பற்றுவார்கள். சில
இடங்களில் கானலைத் தண்ணீரென்று பாயித்து ஓடு
வார்கள். சில இடங்களில் ஜலமில்லாத நதிகளைத் தே
டிக்கொண்டு சென்று தண்ணீர் காணாமல் தடுக்கப் பள்
ளங்களில் விழுந்து கைகால் ஓடிந்து வருந்துவார்கள்.
ஒருகால் ஆஹாரமின்றிப் பிறருடைய தனத்தைப் பெற
விரும்புவார்கள். ஒருகால் காட்டுத் தீயில் அகப்பட்டு
அத்தீயால் கொளுத்தப்பட்டு வருந்துவார்கள். ஒருகால்
யக்ஷர்களால் ப்ராணங்கள் பறியுண்டு வருந்துவார்கள்.
மன்னவனே! ஒருகால் சூரர்களான ராஜபடர்களால்
பணம் பிடுங்கப்பெற்றுத் துக்கப்பார்கள். ஒருகால் சோ
கித்து மோஹித்து மூர்ச்சை அடைவார்கள். ஒருகால்
கந்தர்வநகரத்தில் நுழைந்து ஸுகித்தவர்போல் முஹூ
ர்த்த காலம் ஸந்தோஷிப்பார்கள். ஒருகால் ஏறமுடி

யாத மலையின்மேல் ஏறத்தொடங்கி முட்களாலும் பரல்
கற்களாலும் பாதங்கள் நோவப் பெற்று வாடி வருந்து
வார்கள். குடும்பபோஷணத்திற்கு முயன்று அடிக்கடி
ஜாடராக்னியால் வருந்திப் பெண்டிர் பிள்ளை முதலியவர்
மேல் கோபித்துக்கொள்வார்கள். ஒருகால் இவர்
கள் மலைப்பாம்பினால் விழுங்கப்பெற்று அரண்யத்தில்
விழுபிணம்போல் ஒன்று மறியாதிருப்பார்கள். ஒருகால்
ஸர்ப்பங்களால் கடியுண்டு கண் தெரியாமல் பாழுங்
கிணற்றில் விழுந்து இருட்டில் பதித்கிருப்பார்கள். ஒரு
கால்¹ அற்பரஸங்களை விரும்பித் தேடிக்கொண்டு சென்று
ஆங்குள்ள ஈக்களால் அடியுண்டு அவமதிக்கப்பட்டு
வருந்துவார்கள் ; கடைசியில் பெருவருத்தத்துடன்
அந்தத் தேன் துளி + னைப் பெறினும் அவரை வஞ்சித்து
மற்றவர் அதைப் பறித்துக்கொண்டு போவார்கள். அவ
ரையும் வஞ்சித்து வேறு சிலர் பறிப்பார்கள், ஒருகால்
குளிர் வெய்யில் மழை காற்று முதலியவற்றிற்குப் பரிஹா
ரம் செய்ய முடியாமல் அவற்றால் வருந்துவார்கள். ஒரு
கால் ஒருவர்க்கொருவர் அற்பமான வஸ்துவை விற்பதும்
வாங்குவதுமாய் பேரஞ் செய்யத் தொடங்கிப் பணத்தி
லரசையால் த்வேஷத்தை அடைவார்கள். ஒருகால்
கையிலிருந்த பணமெல்லாம் செல்வழியப் பெற்று ஆள்
வடவியில் படுக்கை ஆஸனம் இருப்பிடம் வாஹனம் முத
லிய கருவிகள் எவையுமின் றிப் பிறரிடத்தில் வேண்டியும்
அவை நேரப்பெறாமல் பிறருடைய ஸோத்துக்களில்
விருப்பங்கொண்டு அவமானத்தை அடைவார்கள். ஒரு
வர்க்கொருவர் பணத்தை ஏமாற்றுதலால் ஒருவர்மேல்
ஒருவர்க்கு த்வேஷம் தொடர்ந்து வளர்ந்து விவாதப்
பட்டுக் கடக்க முடியாத இவ்வரண்ய மார்க்கத்தில்

1 சிறிய தேன்கூடுகளை.

மிகப் பெரிய வருத்தங்களாலும் பண அழிவுகளாலும் த்வேஷாதிகளாலும் வருந்திச் செத்தாப்போ விருப்பார்கள். தந்தை தாய் பிள்ளை பெண்டிர் முதலியவர் மரணம் அடைகையில் அவர்களை ஆங்காங்குத் துறந்து மேல் பிறக்கும் பிள்ளை பெண் முதலியவர்களை எடுத்துக்கொண்டு இன்னும் இம்மார்க்கத்திலேயே சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்களேயன்றி, இவ்வர்த்தகர்களில் ஒருவராவது இவ்வரண்யமார்க்கத்தைக் கடக்கும் உபாயமாகிய யோகத்தைக் கைப்பற்றவில்லை. சூரர்களும் திக்கலங்களை வெல்லுந்திறமையுடையவர்களுமான மன்னவர்கள் அனைவரும் பூரியை 'என்னுடையது: என்னுடையது' என்று அபிமானித்து அதற்காக ஒருவர்மேல் ஒருவர் மாறாத வைரங்கொண்டு யுத்தத்தில் கேவலம் ப்ராணன்களை இழந்தார்களேயன்றித் தண்டனாதிகாரத்தைத் துறந்து ப்ராணிகளிடத்தில் வைரத்தை வேரோடறுத்துக் கொண்ட யோகிகள் பெறும்படியான விஷ்ணுவின் ஸதானத்தை அடையவில்லை. ஒருகால் அழகியகொடிகளின் களைகளைப் பற்றி அங்குள்ள பக்ஷிகளின் இனிய குரல்க் கேட்டு அதில் விருப்புற்று அங்குக் கால் தாழ்ந்திருப்பார்கள். ஒருகால் ஓரிடத்தில் ஸிம்ஹக்கூட்டத்தினின்று பாய்ந்து கொக்கு பருந்து கழு முதலியவற்றோடு ஸ்நேஹம் செய்வார்கள்; கடைசியில் அவற்றால் வஞ்சிக்கப்பட்டுத் தாமும் அவற்றை வஞ்சித்து ஹம்ஸக்கூட்டத்தில் புகுந்து அவற்றின் ஸ்வபாவம் தமக்கு ருசிக்காமல் வானரங்களைப் பற்றுவார்கள். அந்த வானரஜாதியோடு வினையாடி இந்தரியங்களின் த்ருப்தியை அடைந்து அவற்றைத் தாமும் தம்மை அவையுமாகப் பார்த்துக்கொண்டு மாணகாலம் ஸமீபித்து வருவதையும் அறியாதிருப்பார்கள். கேவலம் ஜஹிக ஸுகங்களுக்கிடமான க்ருஹஸ்தாஸ்யா

மத்தில் ஸுகங்களை அனுபவிக்க விரும்பி ஸ்தரீகளைப் புணரவேண்டுமென்னுமாயை யால் வருந்திப் பிள்ளைகளிடத்திலும் பெண்டிர்களிடத்திலும் வாதஸல்யமுடையவராகி அங்ஙனம் தனக்கு நேரிட்ட ஸம்ஸார பந்தத்தில் அகப்பட்டு அதைப் பரிஹரிக்க முடியாதிருப்பார்கள். ஒருகால் மனலுக்கமற்றுப் பர்வத குழையில் விழுந்து அங்கு யானையைக் கண்டு பயந்து கொடியைப் பிடித்துக் கொண்டு சிற்பார்கள். பிறகு பெரிய வருத்தத்துடன் அவ்வாபத்தினின்று மீண்டு மீளவும் தன்னினத்தாருடன் கலந்து முன்போலவே இந்த ஸம்ஸாமாகிற அரண்மனையில் பகவானுடைய மாயையால் நழைக்கப்பட்டுக் கரையேருதிருக்கிறார்கள். ரஹோகணனே! ஆகையால் நீயும் ப்ராணிகளைத் தண்டிக்கும் அதிகாரத்தைத் துறந்து ஸம்ஸந்த பூதங்களிடத்திலும் நட்புடையவனாகிச் சப்தாதி விஷயங்களில் மனத்தைச் செலுத்தாமல் வர்ணஸ்ரம தர்மங்களால் பகவானை ஆரதித்து அதனால் வளர்ந்த கூரிய அறிவாகிற கத்தியைக்கொண்டு ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமாகிற வருஷத்தை வேருடன் அறுத்து இந்த ஸம்ஸாரமார்க்கத்தின் அக்கரையாகிய விஷ்ணுவின் ஸ்தானத்தை அடைவாயக.

ரஹோகணமன்னவன் சொல்லுகிறான் :— பிறவிகளுக்குள் மாணிடப்பிறவியே சிறப்புடையது. பரலோகத்தில் தேவாதிகளாகப் பிறந்தும் என்ன ப்ரயோஜனம்? அந்தத் தேவாதி ஜன்மங்களில் பகவானுடைய புகழால் பரிசுத்தமான மனமுடைய உம்மைப்போன்ற பெரியோர்களின் ஸஹவாஸம் பெரும்பாலும் நேராதல்லவா? உம்மைப்போன்ற பெரியோர்களின் பாதாவிந் கங்களை இடைவீழ்ன்றிப் பணிந்து அவற்றின் தூட்களால் பாபங்களெல்லாம் தொலையப்பெற்ற மனிதனுக்குப் பகவானிடத்தில்

நிர்மலமான பக்தி உண்டாவது ஓராச்சர்யமன்று. ஒரு முஹூர்த்தகாலம் உம்மோடு ஸஹவாஸம் செய்ததால் குயுத்திகளால் வேரூன்றியிருந்த என்னுடைய அவிவேக மெல்லாம் பறந்துபோயிற்று. வயது சென்றவர்களும் சிசுக்களும் யௌவனப் பருவமுடையவர்களும் சிறுவர்களுமாநித் தமது பெருமையை மறைத்துக் கொண்டு திரியும் பெரியோர்கள் அனைவர்க்கும் நமஸ்காரம். மஹா னுபாவர்களாயினும் தமது மஹிமையை வெளிப்படுத்தாமல் அனைவரும் அவமதிக்கும் படியான வேஷத்துடன் பூமியில் ஸஞ்சரிக்கின்ற ப்ராஹ்மணர்களிடத்தினின்று என்னைப்போல் அபராதப் படுத்தன்மையான ராஜாக்களுக்குக் கேஷமம் உண்டாகுக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—உத்தரையின் புதல்வனே! அளவிட முடியாத மஹத்தான வைபவமுடையவரும் ப்ராஹ்ம நிஷியின் புதல்வருமாகிய அந்த ப்ராஹ்மணர் ஸிந்து ஸௌவீர தேசங்களுக்குப் ப்ரபுவாகிய ரஹோகண மன்னவன் தன்னை அவமதிக்கினும் பரமகாருணிகராகையால் அதைப் பொருள் செய்யாமல் அவனுடைய அவிவேகத்தைப் பொறுக்கமுடியாமல் இங்ஙனம் ஆத்ம தத்வத்தை உபதேசித்து அம்மன்னவனால் ஸ்நேஹத்துடன் பாதவந்தனம் செய்யப்பெற்று இந்திரியங்களும் பசி தாஹம்முதலிய ஊர்மிகளும் மனமும் வாஸனையும் சாந்தமாயிருக்கப்பெற்றுப் பூர்ண ஸமுத்ரம் போன்று இப்பூமியெல்லாம் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தார். ஸௌவீர தேசாதிபதியாகிய ரஹோகணனும் ஸத்புருஷராகிய அந்த ப்ராஹ்மநிஷியின் குமாரரிடத்தினின்று பரமாத்மாவின் உண்மையை நன்றாக அறிந்து தான் நெடுநாளாய் அஜ்ஞானத்தினால் தேஹத்தையே ஆத்மாவாக நினைத்திருந்த எண்ணத்தை அப்பொழுதே துறந்தான். மன்னவ

னே! பாகவதர்களைப் பணிந்தபெரியோர்களின் ப்ரபாவம் இத்தகைய தல்லவா?

பரீக்ஷித்து மன்னவன் சொல்லுகிறான் :—பாகவதர்களிற் சிறந்தவரே! பலபேரிடத்தில் பலபலவும் கேட்டுணர்ந்த மஹா ஜ்ஞானியாகிய நீர் ஜீவலோகத்தினுடைய ஸம்ஸார மார்க்கத்தை மறைத்து மொழிந்தீர். அதன்பொருள் விவேகிகளின் புத்தியால் அறியக்கூடியதாயிருக்கின்றதேயன்றி அவிவேகிகளான என்னைப் போன்றவர்க்கு எளிதில் அறியக்கூடியதாயில்லை. ஆகையால் தேவரீர் மறைத்து மொழிந்த வாக்யங்களின் பொருளை ஸ்பஷ்டமாய் எடுத்து மொழிவீராக. பதின்மூன்றாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

— — —

—●—●—●— { மறைத்துச் சொன்ன ஸம்ஸாரத்தின் கொ } —●—●—●—
மைமையை விவரித்துக் கூறுதல்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார் :—ஸர்வேஸ்வரனாகிய பகவானுடைய வசத்திலிருக்கும் மாயையால் தேஹாத்மாபிமானிகள் ஸத்வ ரஜஸ் தமோகுணங்களுக்கிடமாகச் செய்யும் நல்லதும் தீயதும் இரண்டும் கலந்துமான பலவகைக் கர்மங்களால் விளைகிற தேவ மனுஷ்யாதிதேஹபரம்பரைகளைப் பெறுகையும் அவற்றைத் துறக்கையுமாகிற ஸம்ஸாரத்தின் அனுபவத்திற்குக் காரணமான செவி வாய்கண் மூக்கு உடல் மனம் என்கிற ஆறு இந்த்ரியங்களின் கூட்டத்தினால் ஜீவலோகம் நுழையமுடியாத காட்டுவழிபோன்ற கர்ம மார்க்கத்தில் விழுந்து பணம் ஸம்பாதிக்கமுயன்ற வர்த்தகர் கூட்டம்போல் தாம் செய்த கர்மங்களின் பலன்களை அனுபவித்துக்கொண்டு தாம்செய்யும் ப்ரயத்னங்களெல்லாம் வீணாவதும் விக்னங்களால் தடைபடுவதுமாகப் பெற்று, ஸ்மாசனபோல் அமங்களமான

ஸம்ஸாரமாக்கத்தில் சென்று அதில் விளையும் தாபங்
களைப் போக்குவதும் பாகவதர்களால் அனுஷ்டிக்கப்படு
வதுமாகிய பக்திமார்க்கத்தை இன்னம் கைப்பற்றாமலே
வருந்துகின்றது. இந்த ஸம்ஸாரமார்க்கத்தில் ஆறு இந்
தீரியங்களே திருடர்களாகக் கூறப்பட்டன. வர்த்தகர்
முதலிய ஜனங்கள் மிகவும் ப்ரயாஸப்பட்டு ஸம்பாதித்த
தும் தர்மத்திற்கு உபயோகப்படக்கூடியதுமாகிய தன
த்தை அவர்கள் மனலுக்கமற்றிருக்கையில் திருடர்கள்
திருடிக்கொண்டுபோவதுபோல், இந்தீரியங்கள், ஜீவாத்
மாக்களைப் பார்த்தல், தொடுதல் கேட்டல் நக்குதல் முகநு
தல் நினைத்தல் சிச்சயித்தல் ஆகிற தம்செயல்களால் இல்
லறவாழ்க்கையில் உண்டாகும் அற்பமர்ன ஸுகங்களில்
மூட்டி மதியைக்கெடுத்துத் தம்மைவெல்லமுடியாமல் ஊக்
கமற்றிருக்கையில் அவர்கள் நெடுநாளாய் வருந்தி அனு
ஷ்டித்ததும் பரலோகத்தில் நன்மையை விளைவிப்பதுமா
கிய வர்ணாஸ்ரம தர்மத்தையும் பகவதாராதனை ரூபமான
தர்மத்தையும் பாழ் செய்கின்றன. பெரியோர்கள் ஜீவாத்
மாவுக்கு வர்ணாஸ்ரம தர்மங்களால் உதவி செய்யப் பெற்ற
பகவதாராதனை ரூபமான தர்மத்தையே தனமாகக் கூறு
கிறார்கள். அதை இவ்விந்தீரியங்களாகிற திருடர்கள் பறிக்
கின்றார்கள். ஜீவன் பிள்ளை பெண்டிர் முதலியவர்களிடத்
தில் மனப்பற்றைத் துறக்க முயன்றிருப்பினும், அரண்ய
த்தில் நரிகளும் செந்நாய்களும் ஆட்டைப்பறிப்பதுபோல்
அவர்கள் என் தகப்பனென்றும் என் பர்த்தாவென்றும்
சொல்லிக்கொண்டு மேல்விழுந்து அவனைத்தம்வசம் இழுக்
கின்றார்கள். ஆகையால் அவர்கள் செந்நாய்களாகவும்
நரிகளாகவும் கூறப்பட்டனர். உலகத்தில் பரிர் செய்பவர்
வருஷந்தோறும் சிலங்களில் முளைத்த செடி கொடிகளை
யும் புற்பூண்டுகளையும் பிடுங்கி மீளவும் வேருன்ற வெர்ட்

டாமல் நெருப்பை யிட்டுக் கொளுத்திச் சீர்திருத்தஞ் செய்வினும், அவற்றின்வேர்கள் சாகாதிருந்து, உழுது விதை விதைத்தபின்பு பயிர்களோடுகூட அவையும் முளைத்து நிலம் முழுவதும் சூழ்வதுபோல், இல்லற வாழ்க்கையில் கர்மங்கள் எவ்வளவு அழிக்கப் பார்க்கினும் வேருடன் அழியமாட்டா. கற்பூரபாணியில் கற்பூரம் இல்லாமற் போயினும் அதன் வாஸனை மாறாதிருப்பதுபோல், இதில் கர்மங்கள் அனுபவத்தினால் க்ஷீணிக்கினும் அதன் வாஸனை மாறாது. இந்த க்ருஹஸ்தாஸ்ரமம் கர்மங்களுக்கெல்லாம் வினையிலமையிருக்கும். ஜீவாத்மாக்கள் இதில் அகப்பட்டுக் காட்டிலுங்கள் போலவும் கொசுக்கள் போலவும் தடுக்கமுடியாமல் உபதரமம் செய்கின்ற அற்பஜனங்களால் பீடிக்கப்பட்டுவருந் துவார்கள். மற்றும், இவர்கள் தனதான்யாதிகளை வெளியில் ஸஞ்சரிக்கும் ப்ராணைகளென்று சொல்லும்படி மிகவும் அன்புடன் பாதுகாத்து வருகையில், விட்டில்களும் பக்ஷிகளும் திருடர்களும் எலிகளும் அவற்றைப் பறித்துக் கொண்டு போகப்பெற்று வருந் துவார்கள். இந்த ஸம்ஸாரத்தில் ஓரிடத்தில் சுழன்று கொண்டிருக்கிற ஜீவன் அஹங்கார மமகாரங்களாலும் சப்தாதி விஷயங்களான அனுபவிக்க வேண்டுமென்னும் விருப்பத்தினாலும் புண்ய பாப கர்ம வாஸனையாலும் மனம்கலங்கப்பெற்றுக் கந்தர்வநகரம்போலநிலையற்ற தன்சரீரத்தையும் பிள்ளை பெண்டிர் முதலியவர்களின் சரீரத்தையும் ப்ரமத்தினால் நிலைநிறுப்பதாக நினைப்பான். தண்ணீர் தாஹமுடையவன் காட்டில் கானலோடுவதைக் கண்டு ஜலம் இருப்பதாக ப்ரமித்து அங்கோடுவது போல், ஜீவன் அந்த மனுஷ்யசரீரத்தில் இருந்துகொண்டு ஸுகத்திற்கிடமல்லாமை மாத்ரமே யன்றித் துக்கத்தையும் விளைக்கவல்ல சப்தாதி விஷயங்களை அனுப

விக்கவிரும்பி அவற்றைத் தேடிக்கொண்டோடுவான். குடிப்பதுசாப்பிடுவது ஸம்போகிப்பதுமுதலிய ஸாம்ஸாரி கஸுகங்களில் விருப்புற்று, குளிரில் அடிபட்டவன் கொள் ளிவாய்ப் பிசாசத்தைக் கண்டு நெருப்பென்று ப்ரமித்து அதனிடம் போவதுபோல், ரஜோகுணத்தினால் மதிமயங் கினை ஜீவன் ஸமஸ்த தோஷங்களுக்கும் இடமாயிருப்ப தும் அக்னியின் விஷ்டையுமாகிய ஸ்வர்ணத்தை விரும்பு வான். நெருப்புக்காகக் கொள்ளிவாய்ப் பிசாசத்திடம் ஓடியோடிப்போயினும் அது கிட்டமாட்டாமல் வருந் திக் கடைசியில் கிட்டினும் அதனால் விரட்டப்பட்டுப் பய ந்து மரணம் அடைவதுபோல், ஸ்வர்ணத்தைப் பெற விரும்பி எவ்வளவு ப்ரயாஸப்பட்டும் அது கிடைக்காமல் வருந்தி, அவ்வளவோடு நிற்காமல் எவ்விதத்திலாவது அதைப் பெறவேண்டு மென்னும் பிடிவாதத்துடன் நெஞ் சிலும் சினைக்க முடியாத பாபகர்மங்களையும் செய்து மிக்கவருத்தத்துடன் அதைப்பெறினும் பண்ணின பாபத் தினால் ஆயுள் ஷுணிக்கப்பெற்று ஆசைப்பட்ட போகங் களை அனுபவிக்காமலே மரணம் அடைந்து நரகத்திற் சென்று பற்பல யாதனைகளை அனுபவிப்பான். இங்ங னம் சரீரம் நிலையற்றதாகையால் கந்தர்வ நகரமாகவும், ஸுகத்திற்கிடம்போல் தோற்றிக் கடைசியில் துக்கத்தி ற்கே இடமாயிருக்குமாகையால் சப்தாதி விஷயங்கள் கா னலாகவும், அனர்த்தத்தை விளைப்பதாகையால் ஸுவர் ணம் கொள்ளிவாய்ப் பிசாசமாகவும் கூறப்பட்டன. இரு ப்பிடம் குடிகீர் பணம் முதலிய பல போகஸாதனங்களை விரும்பி அவற்றை ஸம்பாதிக்கும்பொருட்டு அபிவிேசத் துடன் இங்குமங்கும் திரிவான். ராத்ரியிலிருள்போல் ஒன்றும் தெரியவொட்டாமல் மறைக்கிற சுழற்காற்றில் அகப்பட்டவன் கண்களில் தூள் படியப்பெற்றுத் திக்கு

தெரியாமல் தடுமாறுவதுபோல், மடந்தையர் மடியில்
 அகப்பட்டவன் அக்காலம் தலையெடுத்த காமமோஹத்தி
 னால் மதிமயங்கி மர்யாதைகளை யெல்லாம் தவிர்ந்து ப்ரா
 ணிகளின் நடத்தைகளுக்கு ஸாക്ഷிகளான திக்தேவதை
 களையும் காணமாட்டான். ஒருகால் சப்தாதி விஷயங்
 கள் பயனற்றவை யென்பதை அனுபவித்தறிந்தவனாயி
 னும் தேஹசிந்தையினால் ஆத்மாவின் நினைவை இழந்து
 கானலில் தோற்றும் நீரோட்டம் போன்ற அச்சப்தாதி
 விஷயங்களையே விரும்பி யோடுவான். ஒருகால் கோட்
 டான்களுடைய கோஷம்போல் மிகவும் கர்ணகடோர
 மாய்ப் பரபரப்புடன் பேசுகிற ராஜபடர்களின் விரட்டல்
 களால் ப்ரத்யக்ஷத்தில் காதுகளிரண்டும் பிளவுண்டாற்
 போல் வருந்துவான். சுவர்க்கோழிகளின் கோஷம்போல்
 மிகவும் க்ருரமாயிருப்பதும் உத்ஸாஹத்தினால் பெரிய
 பரப்பரப்புடன் கூடியதுமாகிய சத்ருக்களின் விரட்டல்
 களை மறைவில் கேட்டு ஹ்ருதயம் பிளவுண்டாற்போல்
 வருந்துவான். பூர்வஜன்மத்தில் புண்யம் செய்திராநா
 யின, ஒன்றுக்கும் உபயோகப்படாத எட்டி விஷத்
 தும்டை முதலிய மரம் செடி கொடிகள் போலவும் விஷக்
 கிணறுபோலவும் ¹ இருவகை ப்ரயோஜனங்களுக்கும்
 இடமில்லாத பணங்களையுடையவர்களும் ஜீவித்திருந்தும்
 செத்தாற்போலிருப்பவர்களுமான பாபிஷ்டர்களை அடுத்
 துப் பிழைக்கப்பார்ப்பான். ஒருகால் அஸத்துக்களின்
 ஸஹவாஸத்தினால் வஞ்சிக்கப்பட்டு மதுகெட்டுத்தண்ணீர்
 தாஹமுடையவன் ஜலமில்லாத ஆற்றில் இறங்க முயன்று
 பள்ளத்தில் விழுந்து தண்ணீர் பெருமைமாத்ரமேயன்றி
 மண்டைஉடையப்பெற்றுப் பின்பும் தலைநோய்தொடர்ந்து

1. இஹலோகத்து ப்ரயோஜனமும் பாலோகத்து ப்ரயோஜன
 முமாகிய இருவகை ப்ரயோஜனங்களுக்கும்.

வருந் துவதுபோல் இஹலோகத்திலும் பரலோகத்திலும்
துக்கத்தைக் கொடுக்கிற பாஷண்ட மார்க்கத்தைக் கைப்
பற்றி வருநதுவான். ஒருகால் பிறரை வருத்தியும் ஆஹா
ரம் கிடைக்காமல் தந்தை பிள்ளை முதலியவரைச் சேர்
ந்த த்ருணமாயினும் எவரிடத்தில் புலப்படுமோ அவர்க
ளைப் பகழிக்கத் தொடங்குவான். ஒருகால் காட்டுத்
தீபோல் போக்ய வஸ்துக்கள் எவையுமின்றி மேன்மே
லும் துக்க பரம்பரைகளுக்கே இடமான க்ருஹஸ்தாஸ்ய
மத்தில் இழிந்து அதில் தான் விரும்புகின்றவை கிடைக்
காமையாலும் தனக்கு வேண்டாதவை பலவும் நேர்ந்து
நீங்காமையாலும் சோகமாகிற அக்னியால் தஹிக்
கப்பட்டு 'ஆ! நான் பூர்வஜன்மத்தில் நல்லது செய்ய
வில்லை. ஆகையால் இப்பொழுது பாக்கியமற்று வருந்து
கிறேன்' என்று மிகவும் மனவெறுப்புறுவான். ஒருகால்
ராஜகுலத்திலுள்ளார் காலக்கொடுமைமால் ப்ரதிகூல
ராகி, தான் ப்ராணன்களைப்போல் மிகுந்த ப்ரீதியுடன்
பாதுகாத்து வருகிற தனங்களை ராக்ஷஸர்போல் மேல்
விழுந்து பறித்துக்கொண்டு போகையில், ஸந்தோஷம்
முதலிய ஜீவலக்ஷணங்களெல்லாம் தொலைந்து மரணம்
அடைந்தாற்போலிருப்பான். ஒருகால் விழித்துக்கொண்
டிருக்கையில் ஆசைப்பட்டபடி ஸ்வப்னத்தில் தந்தை
பாட்டன் முதலிய பந்துவாக்கத்தைக் கண்டு அடுத்த
க்ஷணத்தில் புலப்படாத அந்தப் பந்து வர்க்கத்தைச் சாஸ்
வதமாக நினைத்துக் க்ஷணகாலம் ஸுகத்தை அனுபவிப்
பான். ஸ்வப்னத்தில் புலப்படும் வஸ்துக்கள் அக்காலத்
தில் அந்தந்த ஜீவாத்மாக்கள் மாத்ரமே அனுபவிக்கு
மாறு ஈஸ்வரனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகின்றன. அவை விழித்
துக்கொண்ட பின்பு புலப்படமாட்டா. ஆனதுபற்றிக் கந்
தர்வ நகரமென்று கூறப்பட்டன. முடவன் பெரிய நெட்

டான மலையின்மேல் ஏற விரும்புவதுபோல், ரிக்க பணச் செலவாலும் சரீராயானத்தினாலும் அனுஷ்டிக்க வேண்டிய வைதிக கர்மங்களை அனுஷ்டிக்க விரும்பி, மலையேல் ஏறுகிறவன் முட்போன்ற பரல்கற்களால் பாதங்கள் பொற்றப்பெற்று வருந்துவதுபோல், இடையில் பலவகையான ஸாம்ஸாரீக துக்கங்களால் மனம் கலங்கப்பெற்று வருந்துவான். ஒருகால் ஜாடராக்கினியால் சரீரத்திலுள்ள பலமெல்லாம் ஒடுங்கப்பெற்று இளைத்துத் தனது குடும்பத்தின் மேல் கோபித்துக் கொள்வான். அவனே உறக்கமாகிற மலைப்பாம்பினால் பிடியுண்டு தன்னையும் பிறனையும் அறியமுடியாத அஜ்ஞானமாகிற பெரிய அந்தகாரத்தில் மூழ்கி ஜனஸஞ்சாரரில்லாத அரண்மனையில் போலப் படுத்து விழுபிணம்போலிருப்பான். ஒருகால் துர்ஜனர்களாகிற ஸர்ப்பங்களால் கடியுண்டு கர்வமாகிற கோரைப்பல் ஓடியப்பெற்று உறங்குவதற்குச் சிறிதும் அவகாசம் கிடைக்காமல் மனவருத்தமுற்று அதனால் ஜ்ஞானஸங்கோசத்தை அடைந்து குருடன்தெரியாமல் பாழங்கிணற்றில் விழுந்துபோல் மஹத்தான துக்கத்தில் விழுவான். ஒருகால் சப்தாதி விஷயங்களை அனுபவிக்கையாலுண்டாகும் ஸுகமாகிற தேன் துளிகளைத் தேடிக்கொண்டு பரதாரங்களையும் பரத்ரவ்யங்களையும் மேல் விழுந்து பறிக் கத் தொடங்கி அரசனாவது அவற்றிற்கு உடையவர்களாலாவது அடிக்கப்பெற்றுப் பெரிய நரகம்போன்ற சிறைச்சாலையில் அடைப்புண்பான். ஆகையால் ஜீவன் ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கத்தில் இழிந்து செய்யும் புண்ய பாப கர்மங்களெல்லாம் இவ்வுலகத்திலும் பரலோகத்திலும் அவனுக்கு ஸம்ஸாரத்தையே விளைக்குமென்று சொல்லுகிறார்கள். பரத்ரவ்ய பரதாரங்களில் கைவைத்து அதற்காகச் சிறைச்சாலையில் அடைப்புண்டவன் அதினின்று

விடுபடுவானாயின், அவனிடத்திலுள்ள த்ரவ்யத்தையும்
 மடந்தையர்களையும் தேவதத்தனும், அவனிடத்தினி
 ன்று யஜ்ஞமித்ரனும் பறித்துக்கொண்டு போவார்கள்.
 இங்ஙனமே அந்நாயமாய் ஸம்பாதித்த ஸோத்து
 ஓருவனுக்கும் நிலை நிற்காது. ஓருவனை விட்டு மற்றொருவ
 னிடம் போய்க்கொண்டே யிருக்கும். சிறையிலிருந்து
 வருந்தியும் அதை அனுபவிக்கப் பெறமாட்டான். ஓரு
 கால் குளிர் வெய்யில் காற்று முதலிய பல ஆதிதெய்விக
 தாபங்களாலும் ஆகிபெளதிகதாபங்களாலும் ஆத்
 மாத்மிகதாபங்களாலும் வருந்தி அவற்றைத் தடுக்க
 விரும்பி அதற்கு வல்லமையற்று எல்லையில்லாத மனக்
 கவலையுடன் துக்கித்துக் கொண்டிருப்பான். ஓருகால்
 ஏதேனும் ஓரு தனத்தைக் கொடுக்கல் வாங்கல்
 செய்து கொண்டிருந்து பணத்தரசையால் இருபது பல
 கறைகளுக்காவது அன்றி அவற்றிலும் குறைந்த அற்ப
 வஸ்துவுக்காவது த்வேஷத்தை ஏற்றுக்கொள்வான். ஓரு
 கால் பணமெல்லாம் அழியப்பெற்றுப் படுக்கை ஆஸனம்
 இருப்பிடம் முதலிய போகத்திற்கு வேண்டிய கருவிகள்
 எவையுமின்றி மீளவும் அவற்றைப் பெற விரும்பி
 அதற்குப் பணம் வேண்டுமாயென்றால் முயற்சி செய்
 தும் அது கைகடாமல் பிறனுடைய ஸோத்தைப்
 பறிக்க மனத்தில் நிச்சயித்துக்கொண்டு முயன்று அவ
 மானம் முதலியவற்றைப் பெறுவான். கொடுக்கல் வாங்க
 லின் மாறுபாட்டினால் ஓருவர் மேல் ஓருவர்க்கு விரம்
 வேருன்றி அதன் தொடர்ச்சியால் அனிஷ்டங்களைச்
 செய்து கொண்டிருப்பினும் முன்பு கலந்திருந்த அபி
 மானத்தின் வாஸனையால் அவர்களோடு விவாஹாதி
 ஸம்பந்தத்தையும் ஏற்றுக்கொள்வான். இத்தகைய பல
 வருத்தங்களாலும் ஸுகம் துக்கம் ராகம் த்வேஷம்

முதலியவைகளாலும் மிகவும் விஸ்தீர்ணமாயிருக்கிற இந்த ஸம்ஸார மார்க்கத்தில் ஆபத்தை அடைந்து மரணம் அடைகின்ற தந்தை பாட்டன் பிள்ளை பெண்டிர் முதலியவர்களைத் துறந்து மேன்மேல் நேரிடுகிற பிள்ளை பெண் முதலியவர்களை நம்முடையவர்களென்னும் அபிமானத்துடன் கைப்பற்றி அங்ஙனம் பிறந்த பிள்ளைமுதலியவர் மரணம் அடைகையில் சோகப்பதும் மோஹிப்பதும் வருந்துவதும் வாயாற் புலம்புவதும் கண்ணீர் பெருக்குவதுமாகி, மீளவும் பிள்ளை பெண் முதலியன உண்டாகும் பொழுது ஸந்தோஷிப்பதும் இடியிடியென்று நகைப்பதும், ஒருகால் ஜீவித்கிருக்கிற பிள்ளை பெண் முதலியவர்க்கு என்ன வருமோ வென்று பயப்படுவதும், அவர்களுடைய குணங்களைப்பாடுவதுமாகி மோஹித்கிருப்பான். இங்ஙனம் இவ்வுலகத்திலுள்ள ப்ராணி ஸமுஹமெல்லாம் நற்செயலே துமின்றி ஸம்ஸார மார்க்கத்தின் அக்கரையாகிய ஆத்ம யோகத்தில் இழியாமல் இதிலேயே உழலுகின்றன. சாந்தியே ஸ்வபாவமாயிருக்கப்பெற்றவரும் மனத்தை அடக்கியாள்பவரும் பகவானுடைய த்வயமங்ஙன விக்ரஹத்தை மனனம் செய்பவருமான முனிவர்கள் எத்தகைய பூதங்களுக்கும் த்ரோஹம் செய்யாமல் நண்பர்களாகி ஆவலுடன் அனுஷ்டித்து வருகிற ஆத்மயோகம் மிகவும் ஆநந்தமாயிருக்கும்; அது ஸம்ஸாரத்தினின்று கடத்திப் பரமாத்மா னுபவத்தை விளைக்கும். மன்னவர்கள் தாம் திக்கஜங்களை வென்றவராயினும் மனத்தை வெல்ல முடியாமல் அத்தகைய ஆத்ம யோகத்தைக் கைப்பற்றாமலே வருந்துகிறார்கள். மற்றும், அவ்வரசர்கள் இப்பூமண்டலமெல்லாம் எனனுடையதே யென்று அபிமானித்து அதற்காக ஒருவர்மேல் ஒருவர் வைரத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அது மேன்மேலும் தொடர்

ந்து வரப்பெற்று யுத்தத்தில் சத்ருக்களால் அடியுண்டு
தாம் அபிமானித்திருந்த அப்பூமியைத் துறந்து யுத்த
பூமியில் படுக்கின்றார்கள். இந்த ஸம்ஸார மார்க்கத்தில்
இத்தகைய பெரிய வருத்தங்களும் பணத்தை இழக்கை
முதலியவைகளும் ஸுகம் துக்கம் ராகம் த்வேஷம் பயம்
அபிமானம் ஸந்தோஷம் மனவாக்கமின்மை பிச்சேறுகை
சோகம் மோஹம் பிறனுடைய நன்மையைக் கண்டு பொ
ருமை பிறனுடைய குணங்களைப் பொருமல் அவன் மேல்
தோஷங்களை ஏறிடுகை அவமானம் பசி தாஹம் மனோ
வ்யாதி சரீரவ்யாதி பிறவிழப்பு மரணம் முதலிய பலவகை
உபத்திரவங்களும் மாருதிருக்கின்றன. ஒருகால் ஸ்திரீயென்
னும் பேர்பூண்ட பகவானுடைய மாயையால் இருகரங்
களாலும் அணைக்கப்பெற்று விவேகம் கெட்டுத் தேஹத்
தைக்காட்டிலும் விலகண்ணான ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்
தை அறியப்பெருமல் பகவானை உபாஸிக்கவேண்டுமென்
னும் கிணையேயின்றி, அந்த ஸ்திரீயினுடைய லீலாக்ருஹ
த்தின் வாசற்படி நுழையமுயன்ற மாத்ரத்திலேயே மனம்
கலங்கி அவ்விடத்திலுள்ள பிள்ளை பெண் மனைவி முதலிய
வர்களின் பேச்சுக்களால் மனம்பறியுண்டு இந்தரியங்களை
அடக்க முடியாமல் தன்னை எல்லையில்லாத பெரிய அந்த
காசம்போன்ற துக்கஸாகரத்தில் தள்ளிக்கொள்கிறான்.
பரமாணுமுதல்த்விபரர்த்தம்வரையிலுள்ள காலரூபமான
பகவானுடைய சக்ராயுதம் பால்யம் முதலிய வயதைமிக்க
விரைவுடன் நடத்திக்கொண்டு வந்து ப்ரஹ்மதேவன
முதல் பூச்சி புழு வரையிலுமுள்ள ஸமஸ்த ப்ராணிகளு
டைய ஆயுளையும் கணக்கிடுகின்றது. காலசக்ரம் சிறிதும்
மனவாக்கம் தவறாமல் ப்ராணிகளின் ஆயுளைப் பறிக்கின்
றது. ப்ராணிகள் நெடுநாள் வரையிலும் தமது ஆயுள்
க்ஷீணிப்பதை அறியாமலே யிருந்து கடைசியில் மரணம்

வருவதை நினைத்து அந்தக்கால சக்ரத்தினின்று பயந்து
என்றும் மரணமில்லாதிருக்க வேண்டுமென்று விரும்பி
அக்கால சக்ரத்தையே ஆயுதமாகவுடைய யஜ்ஞபுருஷ
னான பகவானை உபேக்ஷித்து வைதிக ஸீத்தாந்தத்தினி
ன்று வெளிப்பட்டுப் பருந்து கழுது கொக்குமுதலிய பறவை
கள் போல் நம்பினவர்களையும் வஞ்சிக்குத் தன்மையுடைய
வைகளும் சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப் படுகையின்றிக் கே
வல ஸங்கேதத்தினால் ஏற்பட்டவைகளுமான பாஷண்ட
தேவதைகளை அறித்துப் பாஷண்ட தர்மங்களை ஏற்றுக்
கொள்கிறார்கள். தன்மைத் தாமே வஞ்சனை செய்கின்ற
அப்பாஷண்ட தேவதைகளால் வஞ்சிக்கப்பட்டு அதில்
உபயோகமில்லை யென்று அதினின்று ப்ராஹ்மண குலத்
தில் புகுந்து, ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளில் விதிக்கப்பட்ட உபநய
னம் முதலிய தர்மங்களால் யஜ்ஞபுருஷனை ஆராதிக்கை
யாகிற அந்த ப்ராஹ்மணர்களின் நடத்தை தனக்கு ருசிக்
காமல், வைதிகமான ஆசாரத்தில் சக்தியில்லாமையால் வா
னரஜாதிபோல் ஸம்போக ஸுகமும் குடும்பபோஷணமு
மாகிய இவையேபாம்புருஷார்த்தங்களாகப்பெற்று ஆத்ம
விஷயத்தில் சிறிதும் கண்ணையாத சூத்ரகுலத்தை அடிக்
கிறார்கள். அதிலும் தடையின்றித் தேசகாலங்களின்
உரிமையை எதிர்பாராமல் மனம் போனபடி க்ரீடித்துக்
கொண்டு சப்தாதிவிஷயங்களில் மிகவும் தாழ்ந்தமதியு
டையவராகி ஸ்த்ரீயும் புருஷனும் ஒருவர்க்கொருவர் முகத்
தைப்பார்ப்பது முதலிய க்ராம்யபோகத்திலேயே அழுந்தி
ஆயுள் முடிவையும் மறக்கின்றார்கள். ஒருகால் மரம்போல்
கேவலம் ஜஹிகஸுகத்தையே விளைப்பதான க்ருஹஸ்தா
ஸ்ரமத்தில் க்ரீடிக்கமுயன்றுவானரம்போல் பிள்ளைபெண்
டர்களிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதிகொண்டு மைதுனத்தையே
பெரிய உத்ஸவமாக நினைக்கின்றார்கள். இங்ஙனம் ஸம்ஸார

மார்கத்தில் ஸுகம் துக்கம் முதலியவற்றை அனுபவித்
துக்கொண்டு ம்ருத்யுவாகிற யானையிடத்தில் பயந்து பர்
வத குறைபோல் எவ்விதத்திலும் கடக்கமுடியாத ரோ
கம் முதலிய அபத்தில் விழுந்து மீளவும் ஜீவித்திருப்பதற்
குக் காரணமான கர்மமாகிற கொடியைப் பிடித்துக்கொ
ண்டு அவ்வாபத்தினின்று மிக்க பாயாஸத்துடன் விடு
பட்டு மீளவும் கீழ்ச்சொன்னபடியே இந்த ஸம்ஸாரமார்க
கத்தில் இருந்துகொண்டு தம்மைப்போன்ற பராணி ஸமூ
ஹத்தையே தொடர்ச்சின்றார்கள். லோகாந்தரத்திலுள்ள
ஜீவஸமூஹமும் இங்ஙனமே இந்தரியங்களை அடக்கியான
முடியாமல் சப்தாதிவிஷயங்களில் விழுந்து வருந்துகின்
றது. மன்னவனே! முன்பு மறைத்துச் சொன்ன ஸம்
ஸாரத்தின் கொடுமையையே விவரித்துச்சொன்னேன்.

ரஹோகணனுக்குப் பரதன் இங்ஙனம் ஆத்ம பாமாத்ம
ஸ்வரூபத்தையும் ஸம்ஸாரத்திலிழிவையும் உபதேசித்
தான். இப்பரதனுடைய மஹிமையைப்பற்றி இங்ஙனம்
பாடுகிறார்கள்:—“ருஷபமன்னவனுடைய குமாரனும்
மஹானுபாவனுமாகிய பரதனென்னும் ராஜர்ஷியின்
மஹிமை இத்தகையது. கருடனுடைய வேகத்தை ந
அனுஸரிக்கமுடியாததுபோல், இம்மஹானுபாவனுடைய
மஹிமையை மற்றொருமன்னவன் பஞ்சாலும் தொடர
உரியவனல்லன். இந்த ருஷபகுமாரனாகிய ராஜர்ஷி
பகவானிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதியுடையவனாகி யௌவன
வயதிலிருக்கும்பொழுதே மனத்திற்சினியர்களும் விட
முடியாதவர்களுமான பெண்டிர்களையும் புதல்வர்களை
யும் நண்பர்களையும் ராஜ்யத்தையும் விஷ்டையைப்
போல் துறந்தான். இம்மன்னவன் பூமண்டலத்தையும்
பிள்ளைகளையும் பந்துக்களையும் பணத்தையும் பார்யையையு
யும், தேவதைகளாலும் மனுஷ்யர்களாலும் ப்ரார்த்திக்

கத்தகுந்தவனும் தன்னிடத்தில் கருணாகடாக்ஷமுடைய
வனும் தன்கருணாகடாக்ஷத்தை எதிர்பார்க்கின்றவனா
மாகிய ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியையும் துறந்து அவற்றில் சிறி
தும் மனவிருப்பமில்லாமலே யிருந்தான். இது யுக்தமே.
எனென்னில், பகவானுடைய ஸேவையில் அனுகூலம்
நிறைந்த மனத்தரான பெரியோர்களுக்கு மோக்ஷமும்
அற்பமாகவே தோன்றும். இனி இஹலோகபோகங்
களை அவர்கள் ஒருபொருளாக எப்படி நினைப்பார்கள்?
இம்மன்னவன் மானாகப் பிறந்திருக்கையில் அந்த மான்
சரீரத்தைத் துறக்கமுயன்ற ஸமயத்திலும் 'யஜ்ஞஸ்வ
ரூபியும் ராமக்ருஷ்ணாதி அவதாரங்களால் வர்ணஸ்ரம
தர்மங்களைப் பாதுகாப்பவனும் தர்மத்தை அனுஸரிப்
பவர்களைக் காப்பதில் வல்லமை அமைந்தவனும் ஆத்ம
ஸ்வரூபத்தையும் தேஹஸ்வரூபத்தையும் முக்யமாக எடு
த்துரைக்கிற ஸாங்க்யஸாஸ்த்ரத்தை வெளியிட்டவனும்
பக்தியோகத்தினால் அறியத்தகுந்தவனும் ப்ரக்ருதி
க்கு நியாமகனும் ஸமஸ்தசேதனானங்களைச் சரீர
மாகவுடையவனும் தன்னைப்பற்றினாருடைய ஸம்ஸார
பந்தத்தைப்போக்குந் தன்மையனுமாகிய பரமபுருஷனு
க்கு நமஸ்காரம்' என்று மனோபாவத்துடன் மொழிந்
தான்''. இந்தப் பரதனென்னும் ராஜரிஷி பரிசுத்தமான
செயலுடையவன். இவனது செயல்களைப் பகவானிடத்
தில் பக்தியுடைய பெரியோர்கள் கொண்டாடுவார்கள்.
இவனது குணங்களும் அப்படிப்பட்டவைகளே. இவனு
டைய சரித்ரம் புகழையும் மங்களத்தையும் ஆயுஸ்ஸை
யும் தனத்தையும் ஸ்வர்க்கத்தையும் மோக்ஷத்தையும்
கொடுக்கும். இதைக் கேட்கிறவனும் சொல்லுகிறவனும்
இதைச்சொல்லுகிறவர்களையும் கேட்கிறவர்களையும்கண்டு
ஸந்தோஷிக்கிறவனும் தாம் விரும்பும் விருப்பங்களை

யெல்லாம் தாமே பெறுவார்கள் ; எதற்காகவும் பிறனை
எதிர்பார்க்கமாட்டார்கள். பதினான்காவது அத்யாயம்
முற்றிற்று.

—
பரதனது வம்சத்தில் பிறந்த
ராஜாக்களைக் கூறுதல்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—பரதனுக்கு ஸுமதியெ
ன்று சொல்லப்பட்ட ஓர்புதல்வன் உண்டு. அவன் ருஷபன்
அனுஷ்டித்த யோகமார்க்கத்தை அனுஸரித்திருப்ப
தைக்கண்டு சில பாஷண்டிகள் வேதத்தில் சொல்லப்
படாத புத்தனென்னும்தேவதைகைப்பற்றி அத்தே
வதையே இங்ஙனம் ஸுமதியாக அவதரித்தானென்று
தமது பாபிஷ்ட புத்தியால் கற்பிக்கப்போகிறார்கள். அந்த
ஸுமதிக்கு க்ருத்ரஸேனையென்னும் பார்வையிடத்தில்
தேவதாஜித்தென்னும் புதல்வன் உண்டானான். அவனு
க்கு ஆஸுரியென்னும் பார்வையிடத்தில் தேவத்யும்ன
னென்னும் பிள்ளை பிறந்தான். அவனுக்குத் தேனுமதி
யென்பவளிடத்தில் பரமேஷ்டியென்னும் பிள்ளை பிறந்
தான். அவனுக்கு ஸுவர்ச்சலையென்னும் பார்வையி
டத்தில் ப்ரதீஹென்னென்னும் பிள்ளை பிறந்தான். இவன்
பலர்க்கு ஆத்மவித்யையை உபதேசித்து அதனால் பரி
சுத்தமான மனமுடையவனாகிப் பரமபுருஷனை உபாஸித்
தான். ஸுவர்ச்சலையின் புதல்வனாகிய ப்ரதீஹனுக்கு
ப்ரதீஹர்த்தா ப்ரஸ்தோதா உத்காதா என்னும் மூன்று
பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அம்மூவரும் யாகானுஷ்டா
னத்தில் ரிபுணராயிருந்தார்கள். அவர்களில் ப்ரதீஹர்த்
தாவுக்கு ஸ்துதியென்னும் பார்வையிடத்தில் அஜன்
பூமன் என்று இரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். பூம
னுக்கு ரிஷிகுலையென்னும் பார்வையிடத்தில் உத்கீத

னென்னும் பிள்ளை பிறந்தான். அவனுக்குத்தேவகுலைய
யிடத்தில் ப்ரஸ்தாரனும், அவனுக்கு விசுத்தையிடத்தில்
விபுவம், அவனுக்குப் பாரதிடத்தில் ப்ருதுஷணனும்,
அவனுக்கு ஆகூதியிடத்தில் நக்தனும், அவனுக்குக்ருதி
யிடத்தில் கயனும் பிறந்தார்கள். அவன் ராஜரிஷிகளில்
சிற்றந்தவன் ; பெரும்புகழுடையவன் ; ஜகத்தை ரக்ஷித்
தும்பொருட்டுச் சுத்த ஸத்வமயமான திருவுருவங்
கொண்ட பகவானுடைய அம்சம் ; மனச்சிறப்பு முதலிய
அடையாளங்களால் மஹாபுருஷனாயிருந்தான். அவன்
கர்மபலன்களை விரும்பாமல் ப்ரஜைகளைப் பயத்தினின்று
காப்பது அவர்களை அன்னதானாதிகளால் ஸந்தோஷப்
படுத்தவது பிள்ளைகளைப்போல் சீராட்டுவது துர்மார்க்
கத்தினின்று தடுத்த நல்வழியில் நடத்துவது முதலிய
தன் வர்ண தர்மத்தினாலும் பஞ்சமஹா யஜ்ஞாதி கர்மங்
களை அனுஷ்டிக்கையாகிற தன் ஆர்ரம தர்மத்தினாலும்
ஷாட்குண்ய பூர்ணனும் ஸ்வரூபத்தினாலும் குணங்களா
லும் எங்கும் சிறைந்தவனும் தலைமையுள்ள ப்ரஹ்மாதி
தேவர்களுக்கந் தேவனும் மஹாபுருஷனுமாகிய ஸர்வே
ஸ்வரனிடத்தில் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஆத்ம ஸமர்ப்
பணம் செய்கையாகிற முக்யமான அங்கத்தோடு கூடிய
தும் ப்ரஹ்மத்தை அறிந்த பெரியோர்களின் பாதஸே
வையால் விளைந்து வளர்ந்ததுமாகிய பகவத் பக்தியோ
கத்தினாலும் மனமலங்களெல்லாம் தீர்ந்து மதிதெளியப்
பெற்றுத் தேஹமே ஆத்மாவென்னும் ப்ரமத்தையும்
துறந்து தனக்கு அந்தராத்மாவான ப்ரமாத்மாவை
ஸாக்ஷாத்கரித்துத் தேஹாத்மப்ரமம் ஸ்வதந்த்ராத்மப்ர
மம் இவையில்லாமலே இந்தப் பூமியைப் பாதுகாத்து
வந்தான். பரீக்ஷித்து மன்னவனே! பெரியோர்கள் அவுன்
புகழை இங்ஙனம் பாடுகிறார்கள். 'எந்த மன்னவன் தான்

கயனைச் செயல்களால் தொடரவல்லனாவான்? அவன் வேதங்களில் விதிக்கப்பட்ட யஜ்ஞங்களையெல்லாம் அனுஷ்டித்தவன்; அனைவராலும் வெகுமதிக்கத் தகுந்தவன்; பலபேரிடத்தில் பலவும் கேட்டுணர்ந்தவன்; வர்ணஸ்ரம தர்மங்களைப் பாதுகாப்பவன். ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி அவனை விடாமல் தொடர்ந்திருந்தாள். அவன் ஸத்புருஷர்களின் ஸபைக்குத் தலைவன்; அவர்களைப் பணியுந்தன்மையன். பகவானுடைய அம்சமாகிய கயனைத் தவிர மற்ற எவன் இத்தகைய குணங்கள் அமைந்தவன்? எவனுமே இல்லை. நல்லியற்கையுடையவரும் பொய்யாகாத ஆசீர்வாதங்களை அளிக் குந்திறமை யுடையவருமாகிய தக்ஷகன்னிகைகள் தம்முடைய தேஜஸஸூக்களால் இவனை அபிஷேகம் செய்தார்கள். (சிறக்கச் செய்தார்கள்.) பூரியாகிற பசு இவனுடைய குணங்களாகிற கன்றிடத்தில் ப்ரீதியால் பால் சுரந்த மடியுடையதாகி, அவன் எதையும் அபேக்ஷிக்காதிருப்பினும் அவனது ப்ரஜைகளின் விருப்பங்களையெல்லாம் கறந்தது. வேதங்களும் வேதங்களில் சொல்லப்பட்ட யஜ்ஞாதி கர்மங்களும் எதையும் விரும்பாத அம்மன்னவனுக்குப் பற்பல காமங்களைக் கறந்தன. சத்ரு ராஜாக்கள் யுத்தத்தில் அவனுடைய பாணங்களால் பூஜிக்கப்பட்டுக் கப்பங்களைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தார்கள். ப்ராஹ்மணர்கள், அம்மன்னவனால் தர்மந்தவருமல் பாதுகாக்கையாலும் தக்ஷிணைகளாலும் பூஜிக்கப்பட்டுப் பாலோகத்தில் அனுபவிக்கக்கூடிய தமது தர்ம பலன்களின் ஆறில் ஒரு பாகத்தை அவனுக்குக் கொடுத்தார்கள். இந்தக் கயனுடைய யஜ்ஞத்தில் இந்த்ரன் நிரம்பவும் ஸோமபானம் செய்து மதித்திருக்கையில், யஜ்ஞஸ்வரூபியாகிய, பகவான் ஸ்ரத்தையால் பரிசுத்தமாயிருப்பதும் இடைபூறுகளால் தடைபடாததுமாகிய பக்தியோகத்

தினூல் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட ப்ரீதியாகிற யாகபலனைத் தானே நேரில் வந்து பெற்றுக்கொண்டான். யாகத்தில் பகவான் களிப்புறுவானாயின் ப்ரஹ்மதேவன் முதற்கொண்டு தேவர் திரயக்கு மனுஷ்யர் கொடி புல் வரையிலுள்ள ஸமஸ்தமான ஜகத்தும் அபொழுதே களிப்பும். ஜகத்திற்கெல்லாம் ப்ராணன்போன்ற அப்பகவான் கயமன்னவனிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதியுடையவனான அவனுடைய ப்ரீதியை அங்கீகரித்தான். கயனுக்கு ஜபந்தியிடத்தில் சித்ரரதன் ஸ்வாதி அவரோதனன் என்று மூன்று பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அவர்களில் சித்ரரதனுக்கு ஊர்ஜையிடத்தில் ஸம்ராட்டென்பவன் பிறந்தான். அவனுக்கு உத்கலையிடத்தில் மரீசியும், அவனுக்குப் பிந்துமதியிடத்தில் பிந்துமானென்பவனும், அவனுக்கு ஸுஷேணையிடத்தில் மதுவும், மதுவுக்கு ஸுமனஸ்ஸென்பவனிடத்தில் வீரவ்ரதனும், அவனுக்கு ப்ரபோதையிடத்தில் மதுப்ரமது என்னும் இரண்டு பிள்ளைகளும், அவர்களில் மதுவுக்கு ஸத்தையிடத்தில் பெளமனனும், அவனுக்கு தூஷணையிடத்தில் த்வஷ்டாவும், அவனுக்கு விரோசனையிடத்தில் விரஜனும், அவனுக்கு விஷ்ணுமதியிடத்தில் சதஜித்து முதலிய நூறு பிள்ளைகளும் ஒரு பெண்ணும் பிறந்தார்கள். இதுவே ப்ரியவ்ரதனுடைய வம்சத்தின் வரலாறு. இதைப்பற்றி இங்ஙனம் சொல்லுகிறார்கள். ‘ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு தேவர் கூட்டத்தை அலங்கரிப்பதுபோல், நூறு பிள்ளைகளைப்பெற்ற இவ்விரஜன் இந்த ப்ரியவ்ரத வம்சத்தைத் தன் கீர்த்தியால் மிகவும் அலங்கரித்தான்.’ பதினைந்தாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—◆◆◆ மேருவின் நிலைமையைக் கூறுதல். ◆◆◆—

பரீக்ஷித்து மன்னவன் சொல்லுகிறான்:—‘ஸூர்யன்
எது வரையில் வெயில் காய்கிறானோ, சந்த்ரன் நக்ஷத்ரங்
களோடு எதுவரையில் புலப்படுகிறானோ, அதுவரையி
லுள்ள பூமண்டலத்தின் விஸ்தார விசேஷத்தை மொ
ழிந்தீர். அதுவும் பரியவாதனுடைய தேர்ச்சகரம் படிந்த
பள்ளங்களால் எழு ஸமுத்ரங்கள் ஏற்பட்டதையும், அவற்
றால் இப்பூமியில் எழு நீவுகள் ஏற்பட்டதையும் ஸூசனே
யாகச் சொன்னீர். இவற்றின் அளவையும் அடையாளத்
தையும் எனக்குச் சொல்லீராக. ஸத்வாதி குணங்களின்
பரிணாமமான இந்த ஜகத்தெல்லாம் பகவானுடைய ஸ்தூல
ரூபமென்றும் அதில் மனத்தைச் செலுத்தி அனுஸந்
தித்தால் ஸத்வாதி குணங்களின் ஸம்பந்தமின்றிச் சுத்த
ஸத்வமயமாயிருப்பதும் ஸ்வயம்ப்ரகாசமும் பரப்ராஹ்மம்
பகவான் வாஸுதேவன் இவைமுதலிய சப்தங்களால்
கூறப்படுவதுமாகிய பரமாத்மாவின் ஸூக்ஷ்ம ரூபத்தில்
அம்மனம் ஸுகமாகப் பற்று மென்றும் சொன்னீர். அஜ்
னானுந்தகாரத்தைப் போக்கும் குருவே! ஆகையால்
பகவானுடைய ஸ்தூலரூபமாக இப்பூமண்டலத்தின்
அளவு முதலியவற்றை அறியவிரும்புகிற எனக்கு அவற்
றை விவரித்து மொழியவேண்டும்.

மரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ஓ மஹராஜனே! ஓரு
வன் தேவதைகளைப்போல் நீண்ட ஆயுளுடையவனாயி
னும் பகவானுடைய ஸீலாவிபூதியிலுள்ள ஸ்தானவிசே
ஷங்களின் ஸ்வரூபத்தையும் பேரையும் முழுவதும் வா
யால் சொல்லவாவது மனத்தினால் கினைக்கவாவது வல்ல
னாகமாட்டான். ஆகையால் முக்யமான பூகோளவிசே
ஷத்தின் ஸ்வரூபத்தையும் பேரையும் அடையாளத்தையு
ம் சொல்லுகிறோம். தவீபங்களில் ப்ராஸித்தமான இந்த

ஜம்பூத்வீபம் பூமண்டலமாகிற தாமரை மலரின் இதழ் வட்டங்கள் போன்ற த்வீபங்களில் உள்ள இதழ் வட்டம் போன்றிருக்கும்; லக்ஷயோஜனவிஸ்தாரமுடையது; தாமரை யிலைபோல் ஏற்றக்குறைவின்றி வட்டமாயிருக்கும். இதில் ஒன்பது வர்ஷங்கள் (கண்டங்கள்) உண்டு. ஒவ்வொன்றும் ஒன்பதினாயிர யோஜனை விஸ்தாரமுடையது. இவ்வொன்பது வர்ஷங்களும் எல்லையை அறிவிக்கிற எட்டுக்குலபர்வதங்களால் தனித்தனியே பிரிந்திருக்கின்றன. அவற்றில் இலாங்ருதமென்னும் வர்ஷம் இடையில் இருக்கின்றது. குலபர்வதங்களில் தலைமையுள்ள மேருபர்வதம் இதனிடையில் இருக்கின்றது; ஜம்பூத்வீபத்தின் விஸ்தீர்ணம் எவ்வளவோ அவ்வளவு (லக்ஷயோஜனை) உயரமுடையது; இப்பூமண்டலமாகிற கமலத்திற்குக் கர்ணிகைபோலிருக்கும். அம்மேருவின் முடி முப்பத்திரண்டு யோஜனை விஸ்தாரமுடையது. அதன் அடிபதினாயிரம் யோஜனையுடையது; பதினாயிரம் யோஜனை பூமிக்குள் மறைந்திருக்கின்றது. இலாங்ருதவர்ஷத்திற்கு வடபாகத்தில் வரிசையாக நீலம் ஸ்வேதம் ஸ்ருங்கவான் என்னும் மூன்று மலைகள் இருக்கின்றன. அவை யகம் ஹிரண்மயம் சூரு என்னும் வர்ஷங்களுக்கு எல்லைப் பர்வதங்கள். அவை மூன்றும் கிழக்கே நீண்டிருப்பவை; இருபுறத்திலும் லவண ஸமுத்ரத்தை எல்லையாகவுடையவை. ஒவ்வொன்றும் இரண்டாயிரம் யோஜனை விஸ்தீர்ணமுடையது. ஒன்றை விட ஒன்று நீட்சியில் மாதிரம் பத்து மடங்குக்குமேல் குறைந்திருக்கும். இங்ஙனமே இலாங்ருதவர்ஷத்திற்குத் தென்பாகத்தில் நிஷதம் ஹேமகூடம் ஹிமாலயம் என்று மூன்று மலைகள் இருக்கின்றன. இவையும் கிழக்கே நீண்டிருப்பவை. நீலம் முதலிய வடக்கு மலைகளைப்போலவே இரண்டாயிரம் யோஜனை விஸ்தீர்ணமும்

பதினாயிரம் யோஜனை உயரமு முடையவை. இவை ஹரி
வர்ஷம் கிம்புருஷவர்ஷம் பாரதவர்ஷம் இவைகளுக்கு எல்
லைப் பர்வதங்கள். அங்ஙனமே இலாவுருத வர்ஷத்திற்கு
மேல்பாகத்தில் மால்யவானென்றும் கீழ்ப்பாகத்தில் கந்த
மாதனமென்றும் இரண்டு மலைகள் இருக்கின்றன. இவை
யிரண்டும் வடக்கில் நீலபர்வதம் வரையிலும் தெற்கில்
நிஷதபர்வதம் வரையிலும் நீண்டிருப்பவை. இரண்டா
யிரம் யோஜனை விஸ்தீர்ண முடையவை. இவை கேதுமா
லம் பத்ராஸ்வம் என்னும் வர்ஷங்களுக்கு எல்லைப் பர்வ
தங்கள். மந்தரம் மேருமந்தரம் ஸுபார்ஸ்வம் குமுதம்
என்னும் நான்கு மலைகள் மேருவுக்கு நான்கு புறங்களி
லும் அரைநாண்மலைபோல் சுற்றிக்கொண்டிருக்கின்
றன. இவை பதினாயிரம் யோஜனை விஸ்தீர்ணமும் உயரமு
முடையவை. அவற்றுள் மந்தரபர்வதத்தில் மேலான மா
மரமும், மேருமந்தர பர்வதத்தில் சிறந்த நாவல் மரமும்,
ஸுபார்ஸ்வ பர்வதத்தில் ஸ்லாக்யமான கடப்ப மரமும்,
குமுத பர்வதத்தில் ஸ்ரேஷ்டமான ஆலமரமும் அம்ம
லைகளுக்கு நவஜங்கள் போல் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அவை
நான்கும் ஆயிரத்து நாலுயோஜனை உயரமும் அவ்வளவு
விஸ்தீர்ணமு முடையவை. அங்ஙனமே மந்தரத்தில்
பால்மடுவும், மேருமந்தரத்தில் தேன்மடுவும், ஸுபார்ஸ்வ
த்தில் கருப்பஞ்சாற்று மடுவும், குமுதத்தில் சுத்தஜல
மடுவும், ஆக நான்கு மடுக்கள் இருக்கின்றன. பரதஸ்
ரேஷ்டனே! இம்மடுக்களில் ஸ்நான பானாதிகளைச்
செய்யும் கந்தர்வர்கள் இயற்கையாகவே அணிமாதி
யோகைஸ்வர்யங்களைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர்.
நந்தனம் சைத்ராதம் வைப்ராலிகம் விஸ்வதோபத்ரம்
என்று நான்கு தேவோத்யானங்களும் ஏற்பட்டிருக்கின்
றன. அவற்றில் சிறப்புடைய தேவதைகள் கந்தர்வர்

களால் பாடப்பட்ட மஹிமையுடையவர்களாகி அப்ஸர
ஸ்த்ரீகளுடன் விளையாடிக்கொண்டிருப்பார்கள். மந்தர
மலையின் தாழ்வரையில் பதினொரு யோஜனை உயர
முடைய தெய்வமாமரத்தின் நுனியினின்று பர்வத
சிகரம்போல் பருத்து அம்ருதம்போல் ருசியுடைய பழங்
கள் பழுத்து விழுகின்றன. அங்ஙனம் கீழ் விழுந்துடை
கின்ற மாம்பழங்களின் ரஸம் மிக்க மதுரமும் இயற்கை
வாஸனையோடு மற்ற வாஸனை வஸ்துக்களின் பரிமளத்
தினால் மிகுந்த வாஸனையுடையதும் சிவந்த நிறமுடை
யதுமாகி அருளுதை யென்னும் நதியென்று பேர்
பெற்று மந்தரபர்வதத்தின் சிகரத்தினின்று பெருகி
இலாவுருதவர்ஷத்தின் கீழ்ப்பாகத்தில் பாய்கின்றது.
இந்நதியின் ஜலத்தைப் பானம் செய்வதனால் நன்மண
முடைய பார்வதியின் தாஸிகளுடைய சரீரத்திலும்
புண்யஜனஸ்த்ரீகளின் சரீரத்திலும் பட்டு மிக்க பரி
மளத்துடன் வீசுங்காற்று நாற்புறத்திலும் பத்து
யோஜனை தூரம் ஸுக்ந்தமாகச் செய்கின்றது. மேரு
மந்தர பர்வதத்திலுள்ள நாவல்மரத்தின் பழங்கள்
யானையினுடல்போல் பருத்து மிகவும் ஸுகுஷ்மமான
கொட்டைகளை உடையவைகளாயிருக்கும். வெகு தூரத்
தினின்று கீழ்விழுகையினால் உடைந்த அந்த நாவற்
பழங்களின் ரஸம் ஜம்பூநதி யென்று பேர்பெற்றுப்
பதினாயிரம் யோஜனை உயரமுடைய அம்மேருமந்தரத்
தின் சிகரத்தினின்று பூமியில் விழுந்து இலாவுருதவர்
ஷத்தின் தென்பாகத்தில் பாய்கின்றது. அந்நதி எவ்வ
ளவு தூரம் பாய்கின்றதோ அவ்வளவும் இரண்டு கரை
களிலுமுள்ள மண்ணெல்லாம் அந்நதியின் ஜலம் பட்டு
நனைந்து காற்றும் வெயிலும் படுவதால் ஒரு விதமான
பரிணாமத்தை அடைந்து ஜாம்பூநதமென்ற ஸுவர்ணமா

கித் தேவலோகத்தினுள்ளவர்களுக்கு ஆபரணத்திற்கு உபயோகப்படுகின்றது. தேவஜாதியில்சேர்த்தவர்களனை வரும் அவரது மடந்தையர்களும் இந்த ஸுவர்ணத்தை எடுத்துக் கிரீடம் கைவளை அரைநாண்மலை முதலிய ஆபரணங்களாகச் செய்து தரிக்கிறார்கள். ஸுபார்ஸ்வமலையில் முனைத்திருக்கின்ற பெரிய கடப்ப மரத்தின் பொந்துகளினின்று ஜந்துமார்பகலமுடைய தேன் தாரைகள் பெருகி ஸுபார்ஸ்வமலையின் நிகரத்தினின்று விழுந்து இலாவுருதவர்ஷத்தின் மேற்குப்பாகத்தில் நன் மணத்துடன் பாய்கின்றது. அவ்விடத்தில் வீசங்காற்று அத்தேன் தாரைகளைப் பருகுஞ் ஜனங்களின் முகவாஸனையால் பரிமளமுடையதாகி காற்புறத்திலும் நூறு யோஜனை தூரம் பரிமளிக்கச் செய்கின்றது. குமுதமலையில் முனைத்திருக்கும் ஆலமரம் சதவலிசமென்னும் பேருடையது. அம்மரத்தின் கிளைகளினின்று பால் தயிர் நெய் தேன் வெல்லம் அன்னம் முதலியவைகளும் ஆடை படுக்கை ஆஸனம் ஆபரணம் முதலியவைகளுமாகிய ஸமஸ்தமான விருப்பங்களையும் கறக்க வல்ல நதங்கள் கீழ்முக மாய்ப்பு பெருகிக் குமுத மலையினின்று இலாவுருதவர்ஷத்திற்கு வடபாகத்தில் பாய்ந்து அங்குள்ளவர்களைக் களிக்கச் செய்கின்றன. இவற்றின் ஜலத்தை உபயோகப்படுத்தும் ப்ரஜைகளுக்குச் சதைச் சுருக்கம் மயிர்நரைத்தல் இளைப்பு வேர்வை தூர்நாற்றம் கிழத்தனம் மரணம் வ்யாதி அபம்ருத்ய குளிர் வெப்பம் நிறம்மாறுதல் இவைகளும் ஸுகம் துக்கம் ராகம் த்வேஷம் முதலிய உபஸர்க்கங்களும் மற்றுமுள்ள எவ்வகை உபத்ரவங்களும் ஒரு காலும் உண்டாகிறதில்லை. ஜீவித்திருக்கும் வரையில் மேலான ஸுகத்தையே அனுபவிப்பார்கள். குரங்கம் குராம் குஸும்பம் வைகங்கதம் த்ரிகூடம் சிசிரம் பதங்

கம் ருசகம் நீஷதம் ஸிதிவாஸம் கபிலம் சங்கம்
 வைரீர்யம் ஜாருதி விஹங்கம் ஹம்ஸம் ருஷபம் நாகம்
 காலஞ்சரம் நாரதம் முதலிய பர்வதங்கள் தாமரைக்காய்
 போன்ற மேருவின் அடிப்பாகத்தில் தாதுகள் போல்
 அதைச் சுற்றி ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. இவை
 கேஸரபர்வதங்களென்று கூறப்படுகின்றன. மேருவுக்குக்
 கீழண்டையில் அதனடிவாரத்தினின்று ஆயிரம் யோ
 ஜனை தூரத்திற்கு அப்புறத்தில் ஜடாமென்றும் தேவ
 கூடமென்றும் இரண்டு பர்வதங்கள் இருக்கின்றன.
 அவை வடக்கில் பதினெண்ணாயிரம் யோஜனை நீண்டு
 இரண்டாயிரம் யோஜனை அகலமும் அவ்வளவு உயரமு
 முடையவை. இங்ஙனமே அம்மேருவுக்கு மேலண்டையில்
 பவனமென்றும் பாரியாத்ரமென்றும் இரண்டு பர்வதங்
 கள் இருக்கின்றன. அவை கிழக்கே நீண்டவை. ஜடா
 தேவகூடங்களைப் போலவே நீளமும் அகலமும் உயரமு
 முடையவை. அம்மேருவின் தென்னண்டையில் த்ரிஸ்ர
 ருங்கமென்றும் மகரமென்றும் இரண்டு பர்வதங்கள்
 இருக்கின்றன. இங்ஙனம் எட்டுப் பர்வதங்களால் சூழப்
 பட்ட மேரு பர்வதம் தர்ப்பங்களால் சூழப்பட்ட அக்னி
 போல் நாற்புறத்திலும் திகழ்கின்றது. மேருவின் முடியில்
 மத்யத்தில் ப்ரஹ்மாவின் பட்டணம் சாதகௌம்பி
 யென்று பேர் பெற்றுப் பதினாயிரம் யோஜனை விஸ்தார
 முடையதும் சதுர முமாயிருக்குமென்று சொல்லுகி
 ரார்கள். அந்தப் பட்டணத்தைச் சுற்றிக் கிழக்கு முத
 லிய எட்டுத் திக்குக்களில் இந்தான் முதலான லோக
 பாலர்களின் பட்டணங்கள் எட்டும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.
 அவை ஒவ்வொன்றும் இரண்டாயிரத்தை நூறு யோ
 ஜனை விஸ்தாரமுடையவை. அமராவதி தேஜோவதி ஸம்
 யமணி க்ருஷ்ணங்கனை ஸ்ரத்தாவதி கந்தவதி மஹோ

தைய யசோவதி என்று பேர் பெற்றவை. பதினாறுவது
அத்யாயம் முற்றிற்று.

{ கங்கை பூமியில் இறங்கி வருதலும், இலா
வ்ருதவர்ஷத்தில் ருத்ரன் ஸங்கர்
ஷணபகவானை ஆராதித்தலும். }

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:— ஷாட்குண்யபூர்ணனும்
யஜ்ஞமூர்த்தியும் வாமனரூபியுமான ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு
மூன்றுலோகங்களையும் மூன்று அடிகளால் அளக்கும்
பொழுது அந்தப் பகவானுடைய இடக்கால்கட்டை
வீரல்நகத்தினால் அண்டகடாஹம் பிளவுண்டு அந்த
த்வாரத்தினால் அதற்கு வெளியிலுள்ள ஆவரண ஜலத்
தின் தாரை உள்ளே நுழைந்து நெடுங்காலமாய்
விஷ்ணு பதமென்று கூறப்படுகிற த்யுலோகத்தின் நுனி
யில் இறங்கியிருந்தது. அந்தப் பகவானுடைய பாதாரவிந்
தங்களை அலம்புகையால் அப்பாதாரவிந்தங்களின் செவ்
விய தாதுகள் போன்ற குங்குமக்குழம்பு பட்டு அந்த
ஜலம் சிவந்திருக்கும். அது, தன்னைத்தேடி நிறைவர்களின்
ஸமஸ்த பாபங்களையும் போக்குந் திறமையுடையது; ஆயி
னும் அந்தப் பாபம் தன்மேல் தீண்டப்பெறாமல் பரிசுத்த
மாயிருக்கும். அந்த ஜலமே பூமியில் இறங்கின பின்பு
ஜாஹ்நவி யென்றும் பாகிரதி யென்றும் பல பேர்களைப்
பெற்றது. அதுவே கங்கை. அது பூமியில் இறங்குவதற்கு
முன்பு வேறு நாமங்களெவையுமின்றிக் கேவலம் பகவத்
பதியென்றே கூறப்பட்டிருந்தது. அந்த த்யுலோகத்தில்
நினைத்தபடியே நடத்தும்படியான மனஉறுதியுடையவ
னும் உத்தானபாதனது புதல்வனுமாகிய த்ருவன்ஷணந்
தோறும் வளர்கின்ற பகவத் பக்தியோகத்தினால் மிகவும்
மனம் உருகப்பெற்றுப் ரீதியின் மிகுதியால் மெய்ம்மறந்து

மொட்டுக்கள் போன்ற கண்களை மூடிக்கொண்டு ஆறந்த
 கீர் பெருக்கி உடம்பெல்லாம் மயிர்க்கூச்சம் நிறைந்து
 'இது நங்குலதேவதையான பகவானுடைய பாதாரவிந்
 தத்தினின்று பெருகின புண்யதீர்த்தம்' என்னும் கௌர
 வத்துடன் அந்தக் கங்காஜலத்தை மூன்று ஸந்திகளி
 லும் இப்பொழுதும் சிரஸ்ஸில் தரித்துக்கொண்டிருக்கி
 றான். ஆகையால் ஸப்தரிஷிகள் அந்தக் கங்காஜலத்
 தின் ப்ரபாவத்தை அறிந்து 'தவத்தின் ஸித்தியாவது
 இந்த விஷ்ணுபதியின் ஸேவையே. இவ்வளவே யன்றி
 இதற்கு மேற்பட்டதில்லை' என்று நினைத்து, ஸர்வாந்த
 ராத்மாவான வாஸுதேவ பகவானிடத்தில் மாறாத பக்தி
 யோகம் உண்டாகப்பெற்று அர்த்தகாமாதியான மற்ற
 புருஷார்த்தங்களையும் கேவலமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை
 அனுபவிக்கையாகிற கைவல்யத்தையும் உபேக்ஷித்து.
 மோக்ஷத்தில் விருப்பமுடையவர் ஸித்தமாய் நேரிட்
 டிருக்கும் மோக்ஷத்தை வெகுமதிப்பதுபோல் வெகு
 மதித்து இப்பொழுதும் அந்தக் கங்காஜலத்தைத் தமது
 ஜடாபாரத்தினால் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்த
 ஜலம் அவ்விடத்தினின்று அனேக மாயிரங்கோடி விமா
 னங்கள் நிறைந்த ஆகாசமார்க்கத்தினால் கீழே இறங்கிச்
 சந்த்ரமண்டலத்தை நனைத்து அதினின்று மேரு பர்வ
 தத்தின் சிகரத்திலுள்ள ப்ரஹ்மாவின் ஸ்தானத்தில்
 வந்து விழுகின்றது. அவ்விடத்தில் நான்கு வகையாகப்
 பிரிந்து ஸீதை அலகநந்தை சக்ஷு பத்ரை என்று நான்கு
 பேர்களைப் பெற்று நான்கு திசைகளில் பாய்ந்து ஸமுத்
 ரத்தில் போய் விழுகின்றது. அந்நான்கு ப்ரவாஹங்களில்
 ஸீதையென்னும் ப்ரவாஹம் ப்ரஹ்மஸ்தனத்தினின்று
 கிழக்கு முகமாய்ப் பெருகி கேஸரம் அவஷ்டம்பம் முத
 லிய பர்வதங்களின் சிகரங்களில்விழுந்து அவற்றினின்று

குமுதம் குரூரம் முதலிய பர்வதங்களின் சிகரங்களைக்
கடந்து கீழ்ப்பாய்ந்து கந்தமாதனபர்வத்தின் சிகரங்
களில் விழுந்து பத்ராஸ்வ வர்ஷத்தினிடையில் பெரு
கிக் கிழக்குத் திக்கிலுள்ள லவண ஸமுத்ரத்தில் போய்
விழுகின்றது. அங்ஙனமே அலகநந்தையென்னும் ப்ரவா
ஹம் ப்ரஹ்ம ஸதனத்தினின்று தெற்கு முகமாய்ப்
பெருகிப் பல பர்வத சிகரங்களைக் கடந்து ஹேமகூடம்
ஹிமாலயம் இப்பர்வதங்களின் சிகரங்களில் சிறிதும்
தடைபடாத பெருவேகத்துடன் பாய்ந்து பாரதவர்ஷத்
தில் கிரம்பவும் பெருகித் தென் திசையிலுள்ள லவண
ஸமுத்ரத்தில் போய்ச் சேருகின்றது. இங்ஙனமே சக்ஷு
வென்னும் ப்ரவாஹம் மேற்கு முகமாய் மால்யவா
னென்னும் மலையின் சிகரத்தில் பாய்ந்து அதினின்று
கீழ் விழுந்து வேகம் குறையாமல் கேதுமால் வர்ஷத்தி
னிடையில் பெருகி மேற்கு ஸமுத்ரத்தில் போய் விழுகின்
றது. பத்ரை யென்னும் ப்ரவாஹம் மேரு சிகரத்தி
னினின்று வடக்கு முகமாய்ப் பாய்ந்து குமுத பர்வத்தின்
சிகரத்தில் விழுந்து அதினின்றுமேல் நோக்கி நீல பர்வ
தத்தின் சிகரத்தில் சேர்ந்து அதினின்று சிளம்பிஸ்வேத
பர்வதத்தின் சிகரத்தைத் தொடாமலே ஸ்ருங்கவா
னென்கிற பர்வதத்தில் விழுந்து அதினின்று கீழ் நோக்கி
உத்தர குருதேசங்களில் பாய்ந்து வடதிசையிலுள்ள
லவண ஸமுத்ரத்தில் போய்ச் சேருகின்றது. மேரு
முதலிய பர்வதங்களினின்று பெருகி வருகின்ற மற்
றும் பலவகை நதங்களும் நதிகளும் வர்ஷந்தோறும்
அனேகமாயிரம் இருக்கின்றன. இந்த ஜம்பூத்வீபத்தி
லும் பாரதவர்ஷமே கர்ம க்ஷேத்ரமாம். மற்ற எட்டு வர்
ஷங்களும் புண்யவசத்தினால் ஸ்வர்க்க லோக போகங்களை
அனுபவிப்பவர்கள் புண்யம் கழிந்த பின்பு கீழே விழுந்து

புண்யசேஷத்தின் பலனை அனுபவிப்பதற்காக ஏற்பட்ட ஸ்தானங்களாம். அவற்றைப் பூமி ஸ்வர்க்கங்களென்று வழங்குகிறார்கள். அவ்வர்ஷங்களிலுள்ள புருஷர்கள் புருஷனுடைய வாழ்நாளைப் போன்ற பதினாயிரம் வாழ் நாள் வர்ஷங்களையுடையவர்கள்; தேவதைகளோ டொத்தவர்கள், பதினாயிரம் யானைப் பலமுடையவர்கள். அவர்களுடைய சரீரம் வஜ்ராயுதம்போல் திடமாயிருக்கும். அவர்கள் பார்வையுடைய அத்தகைய சரீரமுடையவர்களே. ஸ்த்ரீகளும் புருஷர்களும் பலம் வயது ஆற்றம் இவைகளால் எப்பொழுதும் களிப்புற்றிருப்பார்கள்; நெடுநாள் ஒரே தாரையாய் ஸுரதஸுகத்தை அனுபவிக்குந் தன்மையுடையவர்கள். ஸ்த்ரீகள் ஸம்போகாவஸானத்தில் ஆயுள் ஒரு வர்ஷம் மிகுந்திருக்கும்பொழுது ஒரு கர்ப்பம் தரிப்பார்கள். அவ்வர்ஷங்களில் தேவஸ்ரேஷ்டர்கள் தத்தமது ஸேவகக் கூட்டத்தலைவர்களால் நிறந்த உபசாரங்கள் செய்யப்பெற்று எல்லா நுதுக்களிலும் உண்டாகக் கூடிய பூங்கொத்துகளும் பழங்களும் காய்களும் தளிர்களும் நிறைந்து அவற்றின் நிறைவினால் மிகுதியும் வணங்கின கிளைகளும் கொடிகளும் அமைந்த வருஷங்களால் விளக்கமுற்ற அழகிய வனங்களிலும் ஆஸ்ரமங்களிலும் பெரிய கட்டடங்களிலும் பலவகைத் தாமரைமலர்கள் மலர்ந்து அவற்றின் வாஸனையால் மனக்களிப்புற்ற ராஜஹம்ஸங்களும் நீர்க்கோழிகளும் நீர்க்காகங்களும் ஸாரஸப்பறவைகளும் சக்ரவாகங்களும் மற்றும் பலவகைப்பறவைகளும் பலவகை வண்டிகளும் கூட்டங்கூட்டமாய்க் கூவப்பெற்று மிகவும் அழகான தாமரைக்குளங்களிலும் அப்ஸரமடந்தையர்களின் காமவிலாஸங்களாலும் புன்னகை அமைந்த கண்ணோக்கங்களாலும் மனமும் கண்களும் பறியுண்டு ஜலக்ரீடை

முதலிய வினையாடல்களால் மனம் போனபடியெல்லாம் வினையாடிக்கொண்டிருப்பார்கள். இலாவுருதம் முதலிய ஒன்பது வர்ஷங்களிலும் அந்தந்த வர்ஷத்திற்கு நாதராகிய மஹா புருஷர்களால் ஆரதிக்கப்பட்டு அவர்களை அனுக்ரஹிக்கும்பொருட்டுக் கல்யாண குணங்கள் நிறைந்திருப்பதும் ஜீவாத்மாக்களுக்குச் சிந்திக்க முடியாததுமாகிய திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்துடன் பகவான் இப்பொழுதும் ஸந்நிதானம் செய்கின்றான். இலாவுருத வர்ஷத்தில் மஹானுபாவனாகிய ருத்ரன் ஒரு புருஷனே வஸிக்கின்றான். மற்றொரு புருஷனும் அதற்குள் நுழைகிறதில்லை. அதில் நுழையும் புருஷன் பெண்ணாய் விடுவான். பார்வதி அதற்கு அங்ஙனம் சாபங் கொடுத்திருக்கிறாள். ஒருவன் சாபம் உண்டென்பதை அறியாமல் நுழைவானாரினும் அவனுக்கும் அது அங்ஙனமே பலித்துவிடும். அவ்விஷயத்தை மேல் விவரித்துச் சொல்லுகிறோம். அவ்விடத்தில் ருத்ரன் பார்வதியை ப்ரபுவாகவுடைய பலவாயிரம் மடந்தையர்களால் பணியப் பெற்று வாஸுதேவன் ப்ரத்யும்னன் அநிருத்தன் ஸங்கர்ஷணன் என்னும் நான்கு மூர்த்திகளையுடைய பரமபுருஷனுடைய ப்ரக்ருதியை அதிஷ்டானம் செய்கின்ற நான்காவதான ஸங்கர்ஷண மூர்த்தியை த்யானயோகத்தினால் ஸாக்ஷாத்கரித்து' ஓம். மஹாபுருஷனும் வாஸுதேவனென்று கூறப்படுகின்றவனும் வேதங்களால் மொழியப்பட்ட ஸமஸ்த கல்யாண குணங்களுடையவனும் அளவிட முடியாதவனும் இந்த்ரியங்களால் அறிய முடியாதவனுமாகிய பகவானுக்கு நமஸ்காரம்' என்று சொல்லி 'மீளவும் பரமபுருஷா! அனைவராலும் பணியத்தகுந்தவனே! பக்தர்களுக்கு ரக்ஷகமான பாதாரவிந்தங்களையுடையவனும் ஞானம் சக்தி முதலிய ஆறுகுணங்களுக்கும் முக்யஸ்தா

னமும் ஜகத்காரணமான தன்னுருவத்தைத் தன் பக்தர்
களுக்கு வெளியிடுகின்றவனும் தன்னைப் பணிகிறவர்களு
டைய ஸம்ஸாரபந்தத்தைப்போக்குந் தன்மையனும் பணி
யாதவர்களுக்கு ஸம்ஸாரத்தை வளரச் செய்பவனும் ஸர்
வேஸ்வரனுமாகிய உன்னைப் பணிகின்றேன். கோபவேக
த்தை அடக்காத நமது ஜ்ஞானம்போல், ஸ்வயமாகவே
ஸர்வத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கின்ற ஸர்வேஸ்வரனுடைய
ஜ்ஞானம் ப்ரக்ருதியின் குணங்களான நாக த்வேஷாதி
களால் சிறிதும் தீண்டப்படுகிறதில்லை. ஸம்ஸாரத்தை
வெல்ல விரும்புவானாயின், எவன்தான் அந்த ஸர்வேஸ்
வரனை உபாஸிக்கமாட்டான்? ப்ரக்ருதியின் பரிணாமமான
தேஹத்தையே ஆத்மாவாக அபிமானிக்கின்ற மூடஜனங்
களுக்கு அஜ்ஞானத்தினால், நீ மதிமயக்கத்தை விளைக்
கும் மத்யத்தினால் சிவந்த கண்களையுடைய மதித்தவன்
போல் தோற்றுகின்றனை. வாஸ்தவத்தில் நீ சுத்த ஸத்வ
மயமான திவ்யமயங்கள் விக்ரஹமுடையவன். நாக கன்
னிலைகள் உனது பாதாரவிந்தங்களை ஸ்பர்சித்துக் காம
விகாரத்தினால் மனக்கலக்கமுற்று வெட்கத்தினால் உன்
னைப் பூஜிக்கவல்லமை யற்றிருந்தார்கள். வேதாந்தங்கள்
உன்னைச் சேதனசேதனரூபமான இந்த ஜகத்தினுடைய
ஸ்ருஷ்டி-ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களுக்குக் காரணனென்று
மொழிகின்றன. நீ ஜகத்காரணனாயினும் ஸத்வரஜஸ்த
மோ குணங்களுக்கு உட்பட்டவனல்லே. நீ ஸ்வரூபத்தினு
லும் ஸ்வபாவத்தினாலும் தேச கால வஸ்து பரிச்சேத மில்
லாதவன். ஆரிரம் படங்களையுடைய உன் சிரஸ்ஸினிடை
யில் ஓரிடத்தில் கடுகுபோலிருக்கின்ற பூமண்டலத்தை நீ
ஒரு பாரமாக நினைக்காமல் தரிக்கின்றனை; சரீரங்களிலு
ள்ள மஹத்தத்வத்திற்கு அபிமானியும் ஜகத்தைப் படைக்
கை முதலியவற்றிற்கு வேண்டிய ஜ்ஞானமுடையவனும்

ருத்ராதிகளைக் காட்டிலும் முதல்வனும் மஹானுபாவனுமாகிய ப்ரஹ்மதேவன் உன்னிடத்தினின்று உண்டானான். தேவமனுஷ்யாதி தேஹங்களில் நீ கொடுத்த ஜ்ஞானத்தினால் ஸாத்விகம் தாமஸம் ராஜஸமென்று மூன்றுவகை அஹங்காரங்களை நடத்துகிற நான் அந்த ப்ரஹ்மதேவனிடத்தினின்று உண்டானவன். மஹத்தத்வமும் ஸாத்விகம் தாமஸம் ராஜஸமென்று மூன்றுவகை அஹங்காரமும் ப்ரஹ்மதேவனும் ஆகிய இந்த நாங்கள் அனைவரும் கயிற்றில் கட்டுண்ட பக்ஷிகள் போல் உன்வசத்திலிருந்து உனது அனுக்ரஹத்தினால் இந்த ப்ரஹ்மாண்டத்தையும் இதற்குள்ளிருக்கும் வஸ்துக்களையும் படைக்கின்றோம். இத்தகைய உன்னை எவன்தான் பணியமாட்டான்? இந்த ஜீவன் ஸத்வாதி குணங்களின் பரிமனாமமான தேஹம் இந்த்ரியம் இவற்றின் ஸம்பந்தத்தினால் ஆத்ம பரமாத்மாக்களின் உண்மையைப்பற்றின அறிவை இழந்து ஜனன மரணாதியான ஸாம்ஸாரிக தர்மங்களில் மூழ்கி உன்னால் நிர்மிக்கப்பட்டதும் கர்மமாகிற முடிச்சுகளையுடையதுமாகிய ப்ரக்ருதியின் ஸ்வரூபத்தையே அறியாதிருக்க, அதினின்று தன்னை மீட்கும் உபாயத்தை எளிதில் அறியமாட்டா னென்பதைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? அந்தப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை வினைக்கவும் அதினின்று மீட்கவும் உரிய அறிவுடையவன் நீ ஒருவனே. அத்தகைய உனக்கு நமஸ்காரம்' என்று ஸ்தோத்ரம் செய்கின்றான். பதினேழாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

பத்ராஸ்வ வர்ஷம் முதலிய ஆறுவர்ஷங்களில் பகவான் அங்குள்ளவர்களால் ஆராதிக்கப் படுவதைக் கூறுதல்.

• ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார் :—தர்மனுடைய புதல்வனாகிய பத்ராஸ்ரவனென்பவனும் அவனது வம்சத்தில் முக்யர்

களான மஹா புருஷர்களும் பத்ராஸ்வவர்ஷத்தில் ஷாட் குண்யம் நிறைந்த வாஸுதேவனுக்கு ப்ரியமாயிருப்ப தும் தர்மஸ்வரூபமும் ஹயசீர்ஷ னென்னும் பேருடையது மாகிய அவனது மூர்த்தியைச் சிறந்த ஸமாதியால் ஸா ஷாத்கரித்து 'ஓம். தர்மஸ்வரூபனும் ஜீவாத்மாக்களை ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தினின்று விடுவித்துத் தன்னை அனு பவிக்கையாகிற மஹாநந்தங் கொடுப்பவனுமாகிய பகவா னுக்கு நமஸ்காரம்' என்று சொல்லி, மீளவும் 'இவ்வுல கத்திலுள்ள ஜனங்கள் தமது தந்தை முதலியவர்களைக் கொண்டுபோகின்ற ம்ருத்யுவைக் கண்டும் தமக்கும் அங் னுனமே நேருமென்பதை அறிகிறதில்லை. தாம் சாஸ்வத மாயிருப்பதாகவே நினைக்கின்றார்கள். இது பகவானு டைய சேஷ்டையே. ஆ! என்ன விசித்ரம்! அவனுடைய மாயையால் மதிமயங்கியே ஜனங்கள் இங்ஙனம் தமக்கு வரப்போகிற ம்ருத்யுவை அறியாமல் திரிகின்றார்கள். தந் தை நிள்ளை முதலியவர் மரணம் அடைகையில் அவரது சரீரங்களைக் கொண்டுபோய்க் கொளுத்திவிட்டு வாஸ்த வத்தில் ஸுகத்திற்கிடமல்லாத ஸப்தாதி விஷயங்களை அனுபவிக்கவிரும்பிப் பாபங்களைச் செய்யமுயன்று அவர் கள் ஸம்பாதித்ததைக் கொண்டு ஜீவிக்கப் பார்க்கிறார் கள். வேதாந்த வித்யையை உணர்ந்தவரும் ஆத்ம பர மாத்மாக்களை உபாஸித்தவருமான பண்டிதர்கள் இந்த ஜகத்தெல்லாம் நஸ்வரமென்று பார்க்கின்றார்களாயினும், உன் மாயையினால் மதிமயங்கிப் புத்ரமரணாதி காலங் களில் சோகிப்பதும் புத்ரோத்பத்திமுதலிய காலங்களில் ஸுகிப்பது மாயிருக்கிறார்கள். ஆகையால் உன் செயல் மிகவும் ஆச்சர்யமாயிருக்கின்றது. அந்த மோஹம் மாறு வதற்காக ஜன்ம மரணாதியான ஸாம்ஸாரிக தர்மங்கள் திண்டப்பெருத உன்னைச் சரணம் அடைகின்றோம். 'நீ

விசித்ரமான ஜகத்தைப் படைப்பது முதலிய கார்யங்களை நடத்துகின்றவனாயினும் அந்த ஜகத்திலுள்ள தேவமனுஷ்யாகுபேதங்களெல்லாம் அந்தந்த ஜீவாத்மாக்களின் புண்ய பாபகர்மங்களைப் பற்றினவையாகையால் நீ அவற்றைச் செய்கிறதில்லை. நீ இந்த ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை நடத்துவது யுக்தமே. நீ அவித்யையால் விளையும் ஜ்ஞானஸங்கோசமற்றவன். ஆகையால், ஜீவாத்மாக்களுக்குச் செயல்கள மேன்மேலும் ஸம்ஸார பந்தத்தை விளைப்பதுபோல், இச்செயல்கள் உனக்குப் பந்தத்தை விளைக்கவல்லவை யாகமாட்டா. நீ, ஸ்தூலமாயும் ஸூக்ஷ்மமாயுமுள்ள சேதன சேதனங்களைச் சரீரமாகவுடையவன் ; ஸர்வர்க்கும் அந்தராத்மாவாயிருப்பவன் ; இயற்கையில் பாக்ருதி புருஷர்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணன். நீ ஜகத்ஸ்ருஷ்டி முதலிய கார்யங்களைச் செய்வது லீலைக்காக. அதுவும் நிச்சையாலன்றிக் கர்மத்தினாலன்று. ஆகையால் அது உனக்கு யுக்தமே. இங்ஙனம் விலக்ஷணஞ் செய உனக்கு அச்செயல் பந்தத்தை விளைக்காமை ஆச்சர்யமன்று. நீ பூஷ்ப ஓரு¹ தைனந்தினப்ரளயத்தில் தன்னிடத்திலின்றி அஸுரன் பறித்துக்கொண்டுபோன வேதங்களை வேண்டுகிற ப்ரஹ்மதேவனுக்கு ஹயக்ரீவ ரூபியாய் அவற்றை மீட்டுக் கொண்டுவந்து கொடுத்தனை. உன் செயல்களெல்லாம் வீணாகாதவை. அத்தகைய உனக்கு நமஸ்காரம்' என்று இங்ஙனம் ஸ்தோத்ரம் செய்கின்றார்கள். மேருவின் தென்புறத்திலுள்ள ஹரிவர்ஷத்தில் பகவான் நாஸிம்ஹ ரூபியாய் ஸங்கிதானம் செய்கின்றான். அவன் அவ்வுருவங் கொண்டதற்குக் காரணம் மேல் சொல்லப்போகிறோம். பகவானுக்கு அவ்வுருவம் மிகவும்

¹ ப்ரஹ்மாவின் தினந்தோறும் நடக்கும் ப்ரளயங்களில் ஒன்றாகிய ப்ரளயத்தில்.

அன்பிற்கிடமாயிருக்கும். ப்ரஹ்லாதன் அவ்வர்ஷத்திலுள்ள புருஷர்களுடன் எவ்வகை விக்னங்களாலும் தடைபடாத பக்தியோகமுடையவனாகி வேறொரு பலனையும் விரும்பாமல் அந்த நரஸிம்ஹ ரூபியான பகவானை ஆராதிக்கின்றான். அந்த ப்ரஹ்லாதன் மஹாபுருஷனான பகவானுடைய குணங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடம்; பகவானிடத்தில் பக்தியுடையவர்களில் சிறந்தவன்; தைத்யர்தானவர் இவர்களின் குணங்களை யெல்லாம் பாவனம்செய்யவல்ல நல்லொழுக்க முடையவன்; யஜ்ஞ தான ஹோமரூபமான தர்மங்களெல்லாம் அமைந்தவன். அவன் ஓம். 'நரஸிம்ஹ ரூபியான பகவானுகு நமஸ்காரம். நீ தேஜஸ்ஸுக்களுக்கும் தேஜஸ்ஸைக்கொடுப்பவன். நீ ஸ்வயமாகவே ப்ரகாசிக்குந் தன்மையன். வஜ்ரம்போல் எங்கும் தடைபடாத நகங்களும் கோரைப்பற்களுமுடையவனே! நீ அடிக்கடி எமக்குத் தோற்றுவாயாக. எமது கர்ம வாஸனைகளைப் போக்குவாயாக. ஸம்ஸார பயம் நீங்கும் படி உன்னருவத்தை எங்களுக்குக் காட்டுவாயாக. நாங்கள் உன்னருளால் மிகவும் பயமற்றிருப்போமாக' என்று மொழிந்து மீளவும் 'ஜகதீச! ஜகத்திற்கெல்லாம் கேஷமம் உண்டாகுக. ஜகத்திலுள்ள சூஷ்டர்களெல்லாம் மனம் தெளிந்து கோபத்தைத் துறந்து நன்மதியுடையவராயிருப்பார்களாக, ப்ராணிகளெல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று புத்தியால் கேஷமத்தையே நினைத்துக் கொண்டிருக்குமாக. அவற்றின் மனமும் சாந்திமுதலிய நன்மையைப் பெறுமாக. எங்கள் மதியும் மற்ற ப்ராணிகளின் மதியும் ஒரு பலனையும் விரும்பாமல் பகவானிடத்தில் ஆவேசித்திருக்குமாக. எமக்கு எதிலும் மனப்பற்று நேராரதிருக்குமாக. ஒருகால் நேருமாயின், மனை மனைவி பிள்ளை பணம் பந்து இவற்றில் ஒருகாலும் நேராரதிருக்குமாக.

பகவானுக்கன்பர்களான பாகவதர்களிடத்திலேயே எப்
 பொழுதும் ஸஹவாஸம் உண்டாகுமாக. அது நேருமா
 யின் மனம் வேறு விஷயங்களில் செல்லாமல் பகவானிடத்
 தில் நிலையுற்றிருக்கும். அது ஸம்ஸார துக்கங்களுக்குச்
 சலிக்கமாட்டாது. அவர்களோடு ஸஹவாஸம் கொண்டி
 ருப்பவன் ப்ராணதாரணத்திற்கு வேண்டியவற்றை மாத்
 ரம்பெற்று அவ்வளவில் ஸந்தோஷ முற்றிருப்பான்.
 அவன் சீக்ரத்தில் மோகக்ஷ ஸித்தியைப்பெறுவான். இந்த்
 ரியங்களின் ப்ரீதிக்காகச் சப்தாதி விஷயங்களில் தாழ்ந்த
 மதியுடையவன் அந்த ஸித்தியைப் பெறவேமாட்டான்.
 என் புத்திக்குப் பகவானை இடைவிடாமல் த்யானிக்குந்
 திறமை அப்பாகவதர்களின் ஸஹவாஸத்தினால் தான்
 உண்டாயிற்று. கங்கைமுதலிய புண்யதீர்த்தம்போல் மிக
 வும் பரிசுத்தமான பகவானுடைய புகழை ஓயாமல் பணி
 கிறவர்களின் மனத்தில் ஸர்வேஸ்வரன் அவரது செவியின்
 வழியாக உள்ளே புகுந்து அம்மனத்திலுள்ள மலங்களை
 யெல்லாம் போக்குவான். அத்தகையனான முகுந்தனுடைய
 புகழை எவன் தான் துதிக்கமாட்டான்? ஒருவனுக்குப்
 பகவானிடத்தில் ஐஹிகாமுஷ்மிக ரூபமான எவ்வகைப்
 பலன்களையும் பொருள்செய்யாத மேலான பக்தி விளையு
 மாயின், இந்த்ரன் முதலிய தேவதைகள் அவைவரும்
 அவனைத் தொடர்ந்திருப்பார்கள். தர்மாதி குணங்களும்
 சம தமாதி குணங்களும் தாமே அவனைத் தொடர்ந்து
 வரும். தன்னைப் பற்றினுருடைய பாபங்களைப் போக்குந்
 தனமையான பகவானிடத்தில் பக்தியின்றிச் சப்தாதி
 விஷயங்களில் பெரிய ஆவலுடன் வெளியில் ஓடித்திரிகின்
 றவர்களுக்கு மஹிமையுள்ள பகவத் பக்தர்களின் குணங்
 கள் எங்ஙனம் உண்டாகும்? மீன்களுக்கு ஜலம் தராக
 மாய் மிகவும் இஷ்டமாயிருப்பது போல், ஜீவாத்மாக்

களுக்குப் பகவானொருவனே தாரகனும்இஷ்டனுமாயிருக்கின்றான். ஆகையால் வயது உருவம் பசு அன்னம் பிள்ளை பணம் முதலியவற்றால் நிறைவாளராயினும் அத்தகைய பகவானைப் பணியாமல் துறந்து கேவலம் இல்லறவாழ்க்கையில் ஆழ்ந்திருப்பார்களாயின், ஆணும் பெண்ணுமாய்ச் சப்தாதி விஷயங்களை அனுபவிக்கிற அவர்களுக்கு அவ்வயது முதலியவற்றால் மேன்மையேயொழிய மேலான ஆரந்தத்தை விளைக்கவல்ல ஆத்மபரமாத்மாக்களின் உண்மையை அனுபவிக்கையாலுண்டாகும் மேன்மைகிடைக்க மாட்டாது. இங்ஙனம் பகவத்பக்தியே மேலான ஸுகத்தைக் கொடுக்குமாகையாலும் சப்தாதி விஷயங்களில் செய்யும் ப்ரீதி மேலான துக்கத்தையே விளைக்குமாகையாலும் காமம்ராகம் துக்கம் கோபம் அஹங்காரம் ஆசை பயம் அவற்றால் விளையும் மனச்சோர்வு மனோவியாதி முதலான வற்றிற்கிடமாயிருப்பதும் ஜனன மரணாதி ரூபமான ஸம்ஸாரம் மாறுதிருப்பதுமாகிய இல்லறவாழ்க்கையைத் துறந்து ஸ்ரீ நரஸிம்ஹ ரூபியான பகவானுடைய பாதாரவிந்தங்களைப் பணிகிறவர்களுக்கு எங்ஙனம் துக்கம் உண்டாகும்?' என்று ஸ்தோத்ரம் செய்கின்றான்.

கே துமாலவர்ஷத்தில் பகவான் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கும் ஸம்வத்ஸரனென்னும் ப்ரஜாபதியின் முப்பத்தாறாயிரம் பெண்களுக்கும் அவ்வர்ஷத்திற்கு ப்ரபுக்களான அவரது முப்பத்தாறாயிரம் பிள்ளைகளுக்கும் ப்ரியம் செய்யவிரும்பி ப்ரத்யும்னரூபியாய்ஸங்கிதானம்செய்கின்றான். அந்தப்ரஜாபதியின் பெண்கள்ராத்ரிக்கு அபிமானிதேவதைகள். அவருடைய பிள்ளைகள் பகலுக்கு அபிமானிதேவதைகள்: அப்பெண்கள். கர்ப்பந்தரித்து ப்ரஸவிக்குங் காலத்தில் அஸ்தரங்களில் தலைமையுள்ள ஸுதர்சனசக்ரத்தின்தேஜஸ்ஸினால்மனங்கலங்கிக் கர்ப்பசுகக்கள் ப்ரரணன்களை இழ

ந்து விழப்பெறுகின் றனர். அவ்விடத்தில்ப்ரத்யும்னபகவா
 ன் அழகிய நடையின் விலாஸத்தினுல்திகழ்கின் றபுன்னகை
 அமைந்த கடைக்கண்ணோக்கத்தினுல் சிறிது உயர்ந்தபுரு
 வ வட்டத்துடன்கூடி ரமணீயமான தாமரைமலர்போன்ற
 திருமுகமண்டலத்தின் சோபையால் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியை
 க்களிப்பித்துக் கொண்டு தன்னிந்த்ரியங்களைக் களிப்பிக்
 கின்றான். ஸ்ரீமஹா லக்ஷ்மிஸம்வத்ஸரத்தின் ராத்ரிகளில்
 ராப்ஜபதியின் பெண்களோடும் பகல்களில் அவரது கண
 வர்களும் பகலுக்கு அபிமானி தேவதைகளுமான அந்த
 ப்ரஜாபதியின் புதல்வர்களோடுங் கூடிப் பகவான் தன்
 ஸங்கல்பத்தினுல் ஏற்றுக்கொண்ட அவ்வுருவத்தை ஆரா
 திக்கிறான். அவன் 'ஓம். இந்த்ரியங்களுக்கு நியாமகனும்
 ப்ரக்ருதி புருஷர்களுக்கு கேரக்கூடாத ஸத்ய ஜ்ஞானாதி
 குணங்களும் காமப்ரீயாதி குணங்களும் நிறைந்த ஸ்வரூப
 முடையவனென்று வேதாந்தங்களால் ஓதப்படுகின்றவ
 னும் கர்மேந்த்ரியம் ஜ்ஞானேந்த்ரியம் மனம் ஆகிய இவற்
 றின் வ்யாபாரங்களுக்கும் ப்ருதிவி முதலிய பஞ்சபூதங்
 களுக்கும் நியாமகனும் பஞ்சபூதங்களும் பதினொரு இந்த்
 ரியங்களுமாகிய பதினாறும் சரீரமாகப்பெற்று அவையே
 தானென்னும்படி அமைந்திருப்பவனும் வேத ஸ்வரூப
 னும் அன்னமயனும் (வ்யஷ்டி தத்வஸ்வரூபனும்) ஜீவாத்
 மாக்களைச் சரீரமாகவுடையவனும் ஸர்வாத்மகனும்
 மனோபலம் இந்த்ரிய பலம் தேஹபலம் இவற்றிற்குக் கார
 ணனும் மிகுந்த ப்ரீதிக்கிடமாயிருப்பவனும் தன் பக்தர்
 களிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதியுடையவனும் ஷாட்குண்ய பூர்
 ணனுமாகிய உனக்கு முன்னும் பின்னும் நமஸ்காரம்
 செய்வேனாக' என்று மொழிந்து, மீளவும் '1ஸ்வயமாகவே

1 ஸ்வயமாகவே யென்பதால் ஒருவனுடைய தூண்டுதலாலன்
 றென்று வெளியாகின்றது. ஸ்வதந்த்ரனென்று கருத்து.

இந்த்ரியங்களுக்குப் ப்ரபுவாகிய உன்னை மடந்தையர்
 கள் வ்ரதங்களால் ஆராதித்து வேறொருவனைக் கணவ
 னாக விரும்புகிறார்கள். அங்ஙனம் விரும்பிப்பெற்ற அக்
 கணவர்கள் அம்மடந்தையர்களின் அன்பிற்கிடமான
 புதல்வனையும் பணங்களையும் வாழ்நாளையும் பாதுகாத்துக்
 கொடுக்க வல்லர்களாகிறதில்லை. அவர்கள் கர்மத்திற்
 குட்பட்டவர்களாகையால் அவர்களுக்கு அத்திறமை
 கிடையாது. எங்கும் புகழ்பெற்ற குணகணங்களையுடைய
 நீ யொருவனே அத்தன்மையுடையவன். நீ கர்மத்திற்
 குட்பட்டவனல்லையாகையால் எவ்விதத்திலும் பயமில்
 லாதவன். ஆனதுபற்றியே பயத்தினால் வருந்தின ஜனங்
 களை எல்லாப் பயங்களினின்றும் பாதுகாக்கின்றனை.
 ஆகையால் பதியென்று கூறப்படும் கணவன் நீ யொருவ
 னே. உன்னைப்போன்ற மற்றொருவன் உளனாயின் ராஜாக்
 களுக்கு ஒருவர்க்கொருவர் பயம் உண்டாவதுபோல்,
 உங்களுக்கும் ஒருவர்க்கொருவர் பயம் உண்டாகும்,
 ஆகையால் அது இல்லவேயில்லை. நீ ஜீவாத்மாக்களைப்
 பாதுகாப்பதற்கு 'நாம் பரமாத்மாவுக்குச் சேஷப்பட்ட
 வர்' என்னும் ஜ்ஞானம் அவர்களுக்கு உண்டாவதை
 மாத்ரதம் எதிர் பார்க்கின்றாயேயன்றி மற்றொன்றையும்
 எதிர் பார்க்கிறதில்லை. ஒருத்தி ஸமஸ்த புருஷார்த்த
 ஸ்வரூபனாகிய உன்னைப் பொருள் செய்யாமல் கணவன்
 பிள்ளை பணம் வாழ்நாள் முதலிய மற்ற எல்லாக்காமங்க
 ளிலும் விருப்புற்று உன் பாதங்களை ஆராதிப்பாளாயின்,
 அவளுக்கு அந்த அற்ப பலன்களையே கொடுக்கிறாய்.
 வாஸ்தவத்தில் நீ யொருவனே ஆசைப்படத் தகுந்த
 வஸ்துவன்றி மற்ற எதுவும் ஆசைப்படத் தகுந்ததன்று.
 அங்ஙனம் ஆவலுடன் வேண்டிப்பெற்றவள் அவை அழி
 ந்து போகையில் பரிதபிக்கிறாள். நீ ஒருகாலும் அங்

ஹனம் அழியுந்தன்மையனல்லே. உன்னைப்பெற்ற நான்
 ஒருகாலும் அவனைப்போல் வருந்தமாட்டேன். இந்த்ரி
 யங்களின் ப்ரீதிக்காகச் சப்தாதி விஷயங்களில் மனம்
 சென்ற ப்ரஹ்மதேவனும் ருத்ரனும் இத்தான் முதலிய
 மற்ற தேவதைகளும் என் கடாக்கூழ் பெறுவதற்காக,
 உன் பாதாரவிந்தங்களைச் சரணம் அடையாமல்
 கொடிய தவங்களைச் செய்கிறார்கள். அதனால்,
 அவர்கள் என் கடாக்கூழ் பெறுகிறதில்லை. ஏனெனில்,
 ஒருவராலும் வெல்லப்படாதவனே! நான் உன்னிடத்
 தில் நிலைநின்ற மனமுடையவன் ; உன்னைக்காட்டிலும்
 வேறு பட்டவளல்லன். ஆகையால் உன் பாதாரவிந்
 தங்களைப் பணிகின்றவர்களை நான் தொடர்வேனென்றி
 மற்றவர் எத்தகைய தவம் செய்யினும் அவர்களை நான்
 கடாக்கூழிக்கமாட்டேன். ஸமஸ்த புருஷார்த்த ஸ்வரூப
 னாகிய நீ உன்னைப்பற்றினவர்களை ஒருகாலும் கைவிடாத
 வன். ஸமஸ்த புருஷார்த்தங்களையும் கொடுப்பதென்று
 அனைவராலும் புகழப்பெற்றதும் தாமரை மலர் போன்
 றதுமாகிய உன் கரத்தை உன்னிடத்தில் நிலைநின்ற மதி
 யுடைய உன் பக்தர்களின் சிரத்தில் வைத்தாற்போல்
 என் சிரத்திலும் வைப்பாயாக. நீ ஸ்ரீவத்ஸமென்னும்
 அடையாளத்தைப் போல் என்னையும் ஓரடையாள
 மாக மார்பில் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறாயன்றி உன்
 பக்தர்களிடத்தில் செய்யும் அனுக்ரஹத்தை என்
 னிடத்தில் செய்கிறதில்லை. ஈஸ்வரனாகிய உன்னுடைய
 நடத்தையையும் அபிப்ராயத்தையும் எவன்தான் ஊஹி
 க்க வல்லவன்? உன் பக்தர்களிடத்தில் செய்யும்
 அனுக்ரஹத்தை நீ என்னிடத்திலும் செய்வாயாக
 வென்று நான் வேண்டுகிறேன்' என்று ஸ்தோத்ரம் செய்
 கின்றாள்.

ரம்யகவர்ஷத்தில் அவ்வர்ஷத்திற்கு அதிபதியாகிய மனுவுக்கு முன்பு யுகாந்த ஸமயத்தில் காண்பிக்கப்பட்ட தும் பகவானுக்கு மிகவும் ப்ரியமுமாகிய மத்ஸ்யாவதார உருவத்தை அம்மனு இப்பொழுதும் அவ்விடத்தில் மாறாத பக்தியோகத்தினால் ஆராதித்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவன் 'ஓம். பகவானுக்கு நமஸ்காரம். அவதாரங்களில் முதன்மையான மத்ஸ்ய பகவானுக்கு நமஸ்காரம். சுத்த ஸத்வமூர்த்தியும் ப்ராணன் இந்த்ரியபலம் மனோபலம் தேஹபலம் இவற்றிற்கு அதிஷ்டாதாவும் உலகத்தில் புலப்பதும் மத்ஸ்யங்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமான மத்ஸ்யரூபங் கொண்டவனுமாகிய பகவானுக்கு நமஸ்காரம்' என்று மொழிந்து மீளவும் 'நீ லோகபாலர்களால் உள்ளும் புறமும் காணப்படாத உருவமுடையவனும் வேதஸ்வரூபமான பெரிய நாதமுடையவனுமாய்த் திரிகின்றனை. மனிதன் மரத்தினால் செய்த ஓர் பெண் பொம்மையைக் கையிற்கொண்டு ஆட்டுவதுபோல், சேதனா சேதன ரூபமான இந்த ஜகத்தை யெல்லாம் 'இங்ஙனம் செய் இங்ஙனம் செய்யாதே' என்று நியமிக்கிற வேதவாக்கினால் உன் வசத்திற் கொண்டு பாதுகாக்கிறாய். இந்த்ராதிலோக பாலர்கள் அனைவரும் பிறனுடைய மேன்மையைப் பொருமையாகிற ஜ்வரத்தைத் துறந்து ஒன்று சேர்ந்து எவ்வளவு ப்ரயத்னம் செய்யினும் இரண்டுகால் ஜந்துக்கள் நாற்கால் ஜந்துக்கள் ஜங்கமம் ஸ்தாவரம் ஆகிய இவை அமைந்த இந்த ப்ரபஞ்சத்தைப் பாதுகாக்க வல்லராகவில்லை. நீ மிகப் பெரிய அலைகளின் வரிசை அமைந்த ப்ரளய ஸமுத்ரத்தில் கொடிகளும் புதர்களும் அமைந்த இப்பூமியை என்னுடன் தரித்துக்கொண்டு வீர்யத்துடன் உலாவினாய். நீ கர்மத்தினால் வினையும் பிறவியற்றவன் ; ஜக்த்

தில் சரீரங்கள் தோறுமுள்ள ப்ராணஸ்வரூபி. மூன்று அடிகளால் உலகங்களை அளந்தவனே! அத்தகைய உனக்கு நமஸ்காரம்' என்று ஸ்தோத்ரம் செய்கின்றான்.

ஹிரண்மயவர்ஷத்தில் பகவான் கூர்மரூபியாய் வாஸம் செய்கின்றான். அங்கப் பகவானுக்கு மிகவும்ப்ரியமான அவ்வுருவத்தைப் பித்ருகணத்தின் தலைவனாகிய அர்யமனென்பவன் அவ்வர்ஷத்திலுள்ள புருஷர்களுடன் ஆராதிக்கிறான். அவன் 'ஓம். ஷ்டகுண பூர்ணனும் ஸமஸ்த ஜந்துக்களும் அவற்றின் குணங்களும் தன்னிடத்தில் அமையப்பெற்றவனும் ஸமுத்ரத்திற்குள் மந்தர பர்வதத்தின் அடியில் இருப்பவனாகையால் பிறர்க்குப் புலப்படாத இருப்பிடமுடையவனும் ப்ராக்ருத சரீரமற்றவனும் மஹிமையுடையவனும் ஆதாரபூதனும் கூர்மரூபியுமான உனக்கு நமஸ்காரம்' என்று மொழிந்து மீளவும் 'உன் மாயையினால் ஏற்பட்டதும் போக்யம் போல் தோற்றுவதும் ஜாதி குணம் முதலிய பலவற்றால் நிரூபிக்கத் தகுந்ததும் முழுவதும் கண்டறிய முடியாமையால் கணக்கற்றதுமாகிய இந்த ப்ரபஞ்சத்தை யெல்லாம் சரீரமாகவுடையவனும் சித்யஜ்ஞானஸ்வரூபனுமாகிய உனக்கு நமஸ்காரம். தேவனே! ஜங்கமமஸ்தாவரமென்று இருவகைப்பட்டதும்¹ ஜராயுஜம் ஸ்வேதஜம் அண்டஜம் உத்பிஜ்ஜமென்று நான்கு வகைப்பட்டதுமாகிய இந்த ஜகத்தெல்லாம் உன் சரீரமே. த்யுலோகம் ஆகாசம் பூமி பர்வதங்கள் நதிகள் ஸமுத்ரங்கள் தீபங்கள் சந்த்ரன் ஸூர்யன் முதலிய க்ரஹங்கள் அம்

1. கர்ப்பப் பையிலிருந் துண்டாகின்றவை ஜராயுஜம். வேர்வையில் உண்டாகின்றவை ஸ்வேதஜம். முட்டையினின்றுண்டாகின்றவை அண்டஜம். பூமியினின்று மேல் முளைத்துக் கிளம்பும் மரம் செடி கொடி முதலியவை உத்பிஜ்ஜம்.

வினி முதலிய நக்ஷத்ரங்கள் என்னும் இச்சப்தங்களால்
நீயே சொல்லப்படுகின்றனை. கணக்கிட முடியாதவை
களும் ஒன்றைவிட ஒன்று விலக்ஷணமாயிருப்பவைகளு
மான தேவாதி நாமங்களும் தேவாதிசரீரங்களும் ப்ரு
திவி முதலிய த்ரவ்யங்களும் அமைந்த உன்னிடத்தில்
இருபத்து நான்கு தத்வங்களென்றும் இருபத்தைந்து தத்
வங்களென்றும் சொல்லப்பட்ட இவை முதலிய ஸங்க்யை
மந்தபுத்திகளுக்கு ஸுகமாகத் தெரியும் பொருட்டுக் கபி
லர் முதலிய பண்டிதர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டது. அள
வற்ற வைபவமுடையவனுமிருக்கும் உனது உண்மையைப்
பற்றின அறிவு நேருமாயின் அந்த ஸங்க்யை பறந்து
போம். நீ 'ஸாங்க்ய சாஸ்த்ரத்தினால் அறியத்தகுந்த
வன். அத்தகைய உனக்கு நமஸ்காரம்' என்று ஸ்தோத்
ரம் செய்கின்றான்.

உத்தரகுரு வர்ஷத்தில் பகவான் வராஹ உருவங்
கொண்டு ஷாட்குண்ட பூர்ணனும் யஜ்ஞத்தைச் சரீரமா
கவுடையவனும் யஜ்ஞங்களால் ஆரதிக்கப்பட்டு அவற்
றின் பலன்களைக் கொடுப்பவனுமாயிருக்கின்றான். அந்த
வராஹபகவானை இப்பூமிதேவி குருவர்ஷத்திலுள்ளவர்
களுடன் மாருத பக்தியோகத்தினால் ஆரதிக்கின்றாள்.
அவள் 'ஓம். மந்த்ரங்களால் கூறப்படுகிற இந்த்ராதி தே
வதைகளைச் சரீரமாகவுடைய பகவானுக்கு நமஸ்காரம்.
ஸோமமில்லாதயாகங்களையும் ஸோமமுள்ள யாகங்களையும்
தனக்குச் சரீரமாகப்பெற்றவனும் அவற்றால் ஆராதிக்
கப்பட்டுப் பலன் கொடுப்பவனும் மஹாயாகஸ்வரூபனும்
யாகங்களில் உபயோகப்படுமவைகளும் மேன்மையுடைய
வைகளுமான ஸ்ருக்கு ஸ்ருவம் முதலியவற்றைச் சரீரமாக
வுடையவனும் புருஷஸூக்தத்தில் சொல்லப்பட்ட பெரு
மையுடைய மஹாபுருஷனுமாகிய உனக்கு நமஸ்காரம்.

பரிசுத்தமான செயலுடையவனும் ஜ்ஞானபலங்கள் ஐஸ்வர்யவீர்யங்கள் சக்திதேஜஸ்ஸுக்களென்கிற மூன்று இரட்டைகளுடையவனும் கண்களில் செந்தாமரை மலர்போல் சிவந்தவனுமாகிய உனக்கு நமஸ்காரம்' என்று பரம ரஹஸ்யமான இம்மந்த்ரத்தை மொழிந்து மீளவும் 'தத்வங்களின் உண்மையை அறிந்த பெரியோர்கள், அரணிக்கட்டையில் அக்னிபோல் தேவாதி சரீரங்களை யுடைய ஜீவாத்மாக்களிடத்தில் அவர்களது கர்மத்தினால் அவர்களுக்குத்தெரியாமல் மறைந்திருக்கிற ஸர்வஜ்ஞனாகிய உன்னுருவத்தைக் காண விரும்பி மனமாகிற மத்தினால் கடைகின்றார்கள். நீ ஸர்வேஸ்வரன், ஜீவாத்மாக்களுக்கு நியாமகன். அத்தகைய உனக்கு நமஸ்காரம். ஓ பகவானே! ஆத்ம பரமாத்மாக்களின் உண்மையை நன்குணர்ந்த புருஷர்கள் பஞ்சபூதங்களும் ஜ்ஞானேந்திரியங்களுமாகிய இவற்றின் ஸமுதாயரூபமான சரீரத்தில் உள்ள கர்த்தாக்களான ஜீவாத்மாக்களையும் ப்ரக்ருதியின் குணங்களான ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களையும் நிபுணபுத்தியுடன் ஆராய்ந்தறிந்து, நீ இவற்றிற்கெல்லாம் நியாமகனாய் இவையெல்லாம் தானே யென்னும்படி இவற்றுடன் அமைந்திருப்பினும் ப்ரக்ருதியின் கார்யங்கள் எவையும் தீண்டப்பெறாமல் ப்ரக்ருதி புருஷர்களைக் காட்டிலும் விலகி ஸ்வரூபனாயிருப்பவனென்பதைக் காண்கிறார்கள். அத்தகைய உனக்கு அடிக்கடி நமஸ்காரம். நீ ப்ரக்ருதியின் குணங்களான ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களால் ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை நடத்துகின்றன. ஜீவாத்மாக்களின் க்ஷேமத்திற்காக நீ அச்செயல்களை விரும்புகிறாயன்றி உன் ப்ரயோஜனத்திற்காக விரும்புகிறதில்லை. அயஸ்காந்தத்தின் எதிரிலிருக்கும் இரும்பு அதன்வழியே சுற்றுவதுபோல், ப்ரக்ருதி உன்

ஸங்கல்பத்தின்படி ஸ்ருஷ்டிமுதலிய கார்யங்களை நடத்து
கின்றது. ஸத்வாதிகுணங்களுக்கும் அனாதியான புண்ய
பாப கர்மங்களுக்கும் நீ ஸாஹியாயிருப்பவன். ஆகை
யால் ஜன்ம ஜரா மரணாதி துக்கஹேதுவான ஸ்ருஷ்டி
யாதி கார்யங்களைப் பற்றி உனக்குப் பக்ஷபாதமாவது
தையயில்லாமையாவது நேரது. அத்தகைய உனக்கு
நமஸ்காரம். ஜகத்திற்கெல்லாம் காரணான நீ வராஹ
உருவங்கொண்டு என்னை உன்கோரைப்பல்லின்மேல் வை
த்துப் பாதாளத்தில் யானைபோல் எதிர்த்து வந்த
ஹிரண்யாக்ஷணைக் கொன்று அவஸீலையாகவே ப்ரளய
ஜலத்திலின்று மேற்கிளம்பினே. அத்தகைய பெருந்திற
மைகள் அமைந்த உனக்கு நமஸ்காரம்' என்று ஸ்தோத்
ரம் செய்கிறான். பதினெட்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

கிம்புருஷ வர்ஷம் பாரத வர்ஷம் இவற்றில்
பகவான் எழுந்தருளியிருக்கும் விதத்தை
யும், பாரதவர்ஷத்தின் மேன்மையையும்
கூறுதல்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார் :—கிம்புருஷ வர்ஷத்தில்
ஆதி புருஷனாகிய பகவான் லக்ஷ்மணனுக்குத் தமைய
னும் ஸீதையின் மனத்திற்குரியனுமாகிய தாசரதிராம
னும் வாஸம் செய்கிறான். அவனுடைய பாதாளந்தங்
களில் மிக்க விருப்பமுடையவனும் பாகவதர்களில் சிறந்
தவனுமாகிய ஹனுமான் அக்கிம்புருஷவர்ஷத்திலுள்ள
வர்களுடன் அந்த ஸ்ரீராமபிரானை மாருத பக்தியினால்
ஆராதிக்கின்றான். கிம்புருஷவர்ஷத்திலுள்ள புருஷர்
களில் சிறந்த ஆர்ஷ்டிஷேணரும் கந்தர்வர்களும் அந்த
ஸ்ரீராமபிரானுடைய மிக்கமங்களமான கதையை அரு
காமையில் நின்று பாடிக்கொண்டிருக்கையில் ஹனுமான்
பக்தியுடன் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறான். தானும் 'ஓம்.

உலகத்தில் சிறந்த ப்ரஹ்மாதிகளால் துதிசெய்யப் பெற்ற வனும் சிறந்த புகழுடையவனும் ஷாட்குண்ய பூர்ணனுமாகிய ஸ்ரீராமனுக்கு நமஸ்காரம். பெரியோர்கள் ஆதரிக்கும் அடையாளங்களையும் நடத்தைகளையும் வ்ரதங்களையும் உடைய ஸ்ரீராமபகவானுக்கு நமஸ்காரம். மன அடக்க முடையவனுக்கு நமஸ்காரம். உலகங்களை அனுஸரித்திருக்குந் தன்மையனுக்கு நமஸ்காரம். ஸா துவென்னும் ப்ரஸித்திக்கு உறைகல் போன்றவனுக்கு நமஸ்காரம். ப்ரஹ்மணர்களின் விருப்பத்தை ஈடேற்றும் ப்ரபுவும் வேதாந்த வேத்யனும் கர்மஸம்பந்தமின்றித் திகழ்கின்றவனும் கல்யாண குணங்களெல்லாம் அமைந்த மஹாபுருஷனும் ராஜாதி ராஜனுமாகிய ஸ்ரீராமனுக்கு நமஸ்காரம்' என்று ஜபித்து மீளவும் 'ராகாதிதோஷங்களால் தீண்டப்படாமல் கேவல ஜ்ஞான ஸ்வரூபனும் என்றும் குறுகாத ஜ்ஞான ப்ரகாசத்தினால் ஈஜஸ்ஸு முதலிய குணங்களும் அவற்றால் விளையும் உற்பத்தி ஸ்திதி மரணங்களென்கிற மூன்று அவஸ்தைகளும் தீண்டப்பெறுதலினும் தனக்குத் தானே தோன்றுந் தன்மையனும் யோக பரிசுத்தமான புத்தியால் அடையத்தகுந்தவனும் தேவாதி நாமரூபங்களற்றவனும் புருஷோத்தமனுமாகிய ஸ்ரீராமனைச் சரணம் அடைகிறேன். ஸர்வசக்தியாகிய பரம புருஷனே ராமனென்னும் பேர்பூண்டு மனுஷ்யனாய் அவதாரம் செய்தமை, மனுஷ்யர்களுக்கு ஸம்ஸாரத்தின் தோஷங்களை அறிவித்துத் தர்மத்தை நிலை நிறுத்துவதற்கும் ஸாது ஜனங்களைப் பாதுகாப்பதற்குமேயன்றி ராக்ஷஸ வதத்திற்காக மாத்ரமேயன்று. அப்படி இல்லாத பக்ஷத்தில் ஸர்வேஸ்வரனும் மஹாநந்த ஸ்வரூபனான தன்னைத் தான் அனுபவிக்கையால் நித்ய ஸந்துஷ்டனுமாகிய அப்ப்ரமபுருஷனுக்கு ஸீதையைப் பிரிந்தமை முதலியவற்

ஞாலுண்டான வருத்தங்களெல்லாம் எங்ஙனம் கூடும்? ஸ்ரீ
 ராம ஞாயினான அப்பரம புருஷன் ஸாம்ஸாரிக தர்மங்களை
 யெல்லாம் உதறின சிறந்த மனமுடைய ஸனகாதிகளுக்
 கும் அந்தராத்வாமாயிருப்பவன்; தன்னைப் பற்றினவர்க
 ளிடத்தில் மிகுந்த நட்புடையவன்; அவர்களுக்கு மிகவும்
 ப்ரியமானவன்; ஷாட்குண்ட பூர்ணன்; எல்லா இடங்களி
 லும் நிறைந்திருப்பினும் அவ்வவற்றின் தோஷங்களெ
 வையும் தீண்டப்பெறாமல் நித்ய சுத்தனாய்த் திகழ்ந்தன்
 மையன்; எல்லாம் தன்னிடத்தில் அமையப்பெற்றவன்;
 மூன்று லோகங்களிலுள்ள எத்தகைய சப்தாதி விஷயங்
 களிலும் பற்றுடையவனல்லன்; ஆகையால் பெண்மணி
 யைப் பிரிந்தமையாலுண்டாகுந் துக்கத்தை அடையமா
 ட்டான்; மற்றும் லக்ஷ்மணனையும் ஸீதையையும் விடமா
 ட்டான். மனுஷ்யர்களுக்குக் கற்பிக்கும் பொருட்டு ஸாம்
 ஸாரிகபுருஷர்களின் நடத்தையை அனுஸரித்துக் காட்
 டினான் றி வேறில்லை. மேன்மையையுடைய ஸ்ரீராமபிரா
 னுக்குச் சிறப்புடைய ப்ராஹ்மணாதி ஜாதியில் பிறவியா
 வது அழகாவது புத்தியாவது ஜாதியாவது ஸந்தோஷத்
 தை விளைக்காது. லக்ஷ்மணனுக்குத் தமையனான அந்த
 ஸ்ரீராமன் கீழ்ச்சொன்னவற்றில் எதுவுமில்லாத திரயக்கு
 ஜாதியில் பிறந்த வானரங்களாகிய எங்களோடு ஸ்நேஹம்
 செய்தான். ஆ! என்ன ஆச்சர்யம்? இவனுடைய சீலம்
 இத்தகையதென்று யாவரால் சொல்ல முடியும்? ஸ்ரீராம
 னாய் அவதரித்த இந்தப் புருஷோத்தமன் முன்பு உத்தர
 கோஸலத்திலுள்ள புல்லெறும்பு முதலிய எல்லாவற்றை
 யும் வானுலகமேறச்செய்த மஹானுபாவன்; பிறர்செய்த
 உபகாரத்தை ஒன்று பத்தாக நினைக்குந் தன்மையன்;
 புருஷோத்தமன். மனுஷ்யரூபனாய் அவதரித்த இந்த
 ஸ்ரீராமபிரானைத் தேவனாவது அஸுரனாவது நரனாவது

வானரனாவது பணிவாயினான், அவ்வளவில் அவன் அனுக்ரஹிப்பான்' என்று ஸ்தோத்ரம் செய்கின்றான்.

பாரத வர்ஷத்தில் பகவான் பதரிகாஸ்ரமத்தில் நாராயணனென்று பேர் பூண்டு கருணை மேற்கொண்டு மோக்ஷத்தில் விருப்பமுடையவர் இங்ஙனம் தவம் செய்ய வேண்டுமென்று தெரிவித்து அவ்வழியில் அவர்களை அனுக்ரஹிக்கும் பொருட்டுத் தர்மம் ஜ்ஞானம் வைராக்யம் அணிமாதி ஐஸ்வர்யம் வெளியிந்தரியங்களை வெல்லுகை முதலிய ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்திற்கு வேண்டிய கருவிகளெல்லாம் சிரம்பப்பெற்றுத் தன் கதி பிறர்க்குத் தெரியாதபடி கல்பாவஸானம் வரையில் தவம்செய்துவருகின்றான். பகவானுடைய அனுபவத்தை விவரித்துச் சொல்லுகிற பஞ்சராத்ர சாஸ்த்ரத்தை ஸாவர்ணி மனுவுக்கு உபதேசிக்கப்போகிற மஹானுபாவராகிய நாடதமுனிவர் வர்ணாஸ்ரம தர்மங்களை அனுஸரிக்குந் தன்மையுடைய பாரதவர்ஷத்துப் ப்ரஜைகளுடன், பகவான் மொழிந்த கர்மயோக ஜ்ஞான யோகங்களால் உதவிசெய்யப் பெற்ற பக்தியோகத்தினால் ஆரதிக்கின்றார். அவர் 'ஓம். இந்த ரியங்களை அடக்குந் தன்மையனும் மிகுந்த ஸௌசீல்ய முடையவனும் ஆத்மாவில் வேறுபட்ட தேஹத்தின் தர்மங்களான பசி தாஹம் முதலிய ஊர்மிகள் தீண்டப்பெறுதவனும் ஷாட்குண்ய பூர்ணனுமாகிய பரமபுருஷனுக்கு நமஸ்காரம். தமக்கென்று யாசித்துப் பெறவேண்டியதொன்றுமில்லாத மு'முகூ'க்களுக்கு நிதிபோன்றவனும் நர நாராயணனாய் அவதரித்த பரமஹம்ஸனும் கல்யாண குண கணங்கள் நிறைந்தவனும் தோஷங்களெவையும் தீண்டப்பெறுதவனும் ஹிதோபதேசம் செய்பவர்களில் சிறந்தவனும் அபரிச்சின்ன ஜ்ஞானாதஸ்வரூபனான தன்னைத் தான் அனுபவிக்கையில் ஆழ்ந்தவனும் ஸமஸ்த

பூதங்களுக்கும் அதிபதியுமாகிய பரமபுருஷனுக்கு நமோ நம:’ என்று இம்மந்தரத்தை ஜபித்து மீளவும் ‘சேதனா சேதன ரூபமான இந்த ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி முதலியவற்றிற் குத் தான் கர்த்தாவாயினும் ஈஸ்வரன், ஜீவாத்மாக்களுடைய தேவமனுஷ்யாகி சரீரங்கள் உண்டாவதற்கு அவரவருடைய கர்மங்களே ப்ரதானகாரணமாகையால் தன்னை அதற்குக் கர்த்தாவாக அபிமானிக்கிறதில்லை. தேவமனுஷ்யாகி தேஹங்களில் அந்தராத்மாவாயிருப்பினும் அவற்றின் ஸம்பந்தத்தினால் விளையும் ஸுகதுக்கங்கள் அவனைத் தீண்டுகிறதில்லை. அவன் ப்ரக்ருதியைச்சரீரமாக வுடையவனாயினும் அதன் குணங்களான ஸத்வ ரஜஸ்தமஸ்ஸுகங்களால் ஜ்ஞானஸங்கோசம் உண்டாகப் பெறுகிறதில்லை. ஆகையால் ராகாதிதோஷங்களற்றவனும் இணையெதிரில்லாதவனும் சேதனாசேதனரூபமான ஜகத்திற்கு ஸாக்ஷியுமாகிய பகவானுக்கு நமஸ்காரம். ஓயோ கேஸ்வர! ஜீவன், பலவகைத் துக்கங்களுக்கிடமாகையால் நிறைதக்கிடமான தேஹத்தையும் தேஹானுபந்திகளையும் உபேக்ஷித்துப் பிறந்த நாள் முதல் அவஸான காலம் வரையில் த்யானயோகத்தினால் மனத்தை உன்னிடத்தில் நிலை நிறுத்தவேண்டுமென்னு மிவ்வளவே யோகசாஸ்த்ராப்யாஸத்தினால் விளையுந்திறமையாம். இதையே ப்ரஹ்ம தேவன் எனக்குச் சொன்னான். ஜீவன் உன்னிடத்தில் பக்தியின்றி இவ்வுலகத்திலுள்ள பிள்ளை பசு அன்னம் முதலிய போகங்களிலும் பரலோகத்திலுள்ள ஸ்வர்க்காதிபோகங்களிலும் விருப்பமுற்று அவற்றைப் பெறுதற்குரிய உபாயங்களைச் சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பானாயின் பலவகைச் சாஸ்த்ரங்களை ஓதியுணர்ந்த பண்டிதனாயினும் நிர்திக்கத் தகுந்த இச்சரீரத்தைத் துறக்கையாகிற மரணத்தினின்றும் ப்ரபயப்படுவான். அவன் செய்த சா

ஸ்த்ராப்யாஸாதி ரூபமான யத்னங்களெல்லாம் யபனற்
 றதேயாம். ப்ரபூ! அதோக்ஷஜனே! ஆகையால் நீயே
 உன்னிடத்தில் வேறு காமங்களை விரும்பாத ஸ்வாபாவிக
 மான பக்தியோகத்தை எங்களுக்கு விளைப்பாயாக. பல
 துக்கங்களுக்கிடமாகையால் நிந்திக்கத்தகுந்த இச்சரீ
 ரத்தில் எங்களுக்கு உன் மாயையால் விளைந்ததும் வேறு
 உபாயங்களால் எவ்வகையிலும் போக்க முடியாததும்
 அஹங்கார மமகாரரூபமுமான அவித்யையை அப்பக்தி
 யோகத்தினால் சீக்ரத்தில் துறப்போமாக. உன் அனுக்ர
 ஹத்தினால் உன்னிடத்தில் உண்டாகும் பக்தியோகமே
 அந்த அவித்யையைப் போக்கும் உபாயமன்றி மற்றொ
 ன்றுமன்று. ஆகையால் எங்களை அனுக்ரஹிப்பாயாக'
 என்று ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறார். இந்தப் பாரதவர்ஷத்
 திலும் பல நதிகளும் பல பர்வதங்களும் இருக்கின்றன.
 மலயம் மங்களப்ரஸ்தம் மைனாகம் த்ரிகூடம் ருஷபம்
 கூடரம் கோல்லம் ஸஹ்யம் வேதகிரி ருப்ரயமுகம் ஸ்ரீசை
 லம் வேங்கடம் மஹேந்த்ரம் வாரிதரம் விந்த்யம் சுக்தி
 மான் ருக்ஷகிரி பாரியாத்ரம் த்ரோணம் சித்ரகூடம் கோ
 வர்த்தனம் ரைவதகம் ககுபம் நீலம் காகமுகம் இந்த்ர
 கீலம் ராமகிரி என்னும் இப்பர்வதங்களும், மற்றும் அனே
 கம்ஆயிரம் பர்வதங்களும், அவற்றின் தாழ்வரைகளின்
 றுண்டான கணக்கில்லாத நதங்களும் நதிகளும் இருக்
 கின்றன. இந்நதிகளின் ஜலம் பாரத வர்ஷத்திலுள்ள
 ப்ரஜைகளைத் தமதுபேரைச்சொன்ன மாத்ரத்தில் பாவன
 மாக்குகின்றன. அத்தகைய ஜலத்தை அந்த ப்ரஜைகள்
 சரீரத்தினாலும் ஸ்பர்சிக்கிறார்கள். ஆகையால் அவர்கள்
 மேல் பாபம் எங்ஙனம் தங்கும். சந்த்ரமஸை தாம்ரபர்ணி
 அவடோதை க்ருதமாலை வைஹாயஸி காவேரி வேணி
 பயஸ்வினி பயோதை சக்ராவர்த்தை துங்கபத்ரை

க்ருஷ்ணவேணி பீமரதி கோதாவரி நிர்விந்த்யை பயோ
 ஷ்ணி தாபி ரேவை சிலை ஸுரஸை நர்மதை சர்மண்
 வதி என்னும் நதிகளும், ஸிந்து சோணம் என்னும் நதங்
 களும், மஹாநதி வேதஸ்ம்ருதி ருஷிகுல்யை த்ரிஸமை
 கௌசிகி மந்தாகினி யமுனை ஸரஸ்வதி த்ருஷத்வதி கோ
 மதி ஸரயு போகவதி ஸுஷிமை சதத்ரு சந்த்ரபாகை
 மருத்வருதை விதஸ்தை விஸ்வை என்னும் மஹாநதி
 களும் இவ்வர்ஷத்தில் விளங்குகின்றன. இவ்வர்ஷத்தில்
 பிறந்த புருஷர்கள் ஸாத்விகம் ராஜஸம் தாமஸம் என்று
 மூன்று வகையான தாம் செய்த கர்மத்தினால் திவ்யம்
 மானுஷம் நாரகம் என்று மூன்று வகையான கதிகளைப்
 பெறுகிறார்கள். வர்ணஸ்ரமங்களுக்கு உரிய தர்மங்களை
 அனுஷ்டித்து அதனால் பக்தியோகம் வளரப்பெற்று
 மோக்ஷத்தையும் அடைகிறார்கள். வர்ணஸ்ரம தர்மா
 னுஷ்டானத்தினால் ஸ்வர்க்காதிகதிகளை வினைக்கும்படி
 யான புண்யபாப கர்மங்களாகிற முடிச்சுகள் தொலைந்து
 பகவானிடத்தில் வேறு ப்ரயோஜனங்களை எதிர்பாராத
 பக்தியோகமென்னும் மனப்பற்று வினையுமாயின், அப்
 பொழுதுதான் அம்மோக்ஷம் உண்டாகும். பகவானிடத்
 தில் வினையும் மனப்பற்று ஸ்வர்க்காதி கதிகளைத் தடு
 த்து மோக்ஷத்தையே வினைக்கும். அத்தகைய மனப்பற்று
 மஹாபுருஷர்களுக்கு நிலை நின்றிருக்கும். பகவான் ஸர்வ
 பூதங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாகையால் அவனை உபா
 ஸிப்பதற்குத் தேடிக்கொண்டு போகவேண்டிய அவஸ்ய
 மில்லை. தத்தமது ஹ்ருதயங்களில் எப்பொழுதும் அவன்
 பேராமல் வீற்றிருப்பவன்; சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறு
 பட்டவன்; சரீரங்களின் தர்மங்களெவையும் தீண்டப்பெ
 ராதவன்; தேவமனுஷ்யாதி நாமரூபங்களால் சொல்லப்
 படாதவன்; தனக்குத் தானே ஆதாரமன்றி வேறுஆதா

ரத்தை எதிர்பாராதவன் ; பரமாத்மாவென்றும் வாஸு
தேவனென்றும் கூறப்படுகிறவன். இந்தப் பாரதவர்ஷத்தி
லுள்ளவர்கள் இத்தகைய பரமபுருஷனிடத்தில் பக்தி
யோகம்செய்து மோக்ஷத்தைப் பெறுகின்றார்கள். ஆனது
பற்றியே தேவதைகள் இவ்வர்ஷத்தைப் புகழ்ந்து பாடுகி
றார்கள். “இவர்கள் என்ன ஸுகந்தம் செய்தார்களோ?
ஆ! அல்லது இவர்களுக்குப் பகவான் ஸ்வயமாகவே
அருள் புரிந்தானோ? பாரதவர்ஷத்தில் முகுந்தனைப்
பணிதற்குரிய மானிடப்பிறவியைப் பெற்றவர்களின் பெரு
மையை என்னவென்று சொல்லலாம்? நமக்கு இப்பிறவி
யில் மனோரதமே. ஆயினும் இது நமக்குக்கிடைக்கவில்லை.
வருந்தியும் அனுஷ்டிக்கமுடியாத யாகங்களாலும் தவங்
களாலும் வரதங்களாலும் தானாதிதர்மங்களாலும் அற்ப
மும் அஸ்திரமுமான ஸ்வர்க்காதிபோகத்தைப் பெறுவத
னால் என்ன உபயோகம்? ஸ்வர்க்காதி லோகங்களில் இந்
தரியங்களுக்கு வேண்டிய ஸுகங்களெல்லாம் நிரம்பவும்
கிடைக்குமாகையால் அதில் மனம் சென்று ஸ்ரீமந் நாரா
யணனுடைய பாதாரவிந்தங்களைப்பற்றின நினைவு அடி
யோடு அழிந்துபோய் விடும். கல்பாவஸானம்வரையில்
ஸுகங்களை அனுபவித்து மீளவும் பிறக்கும்படியான
ஊர்த்வலோகத்தைக்காட்டிலும் அल्पமான ஆயுளையுடை
யமானிடர் வஸிக்கும்படியான பாரதபூமியில் பிறப்பது
மேலானது. பாரதவர்ஷத்தில் பிறந்த மானிடர்கள்
நிலையற்றதான மனுஷ்ய சரீரத்தினால் செய்யும் செயல்
களைப் பகவானிடத்தில் அர்ப்பணம் செய்து மனச்சிறப்பு
டன் அவனை உபாஸித்து ஜன்ம:ஜரா மாறாதி பயங்களுக்
கிடமில்லாத அவ்விஷ்ணுவின் ஸ்தானமாகிய வைகுண்ட
லோகத்தை அடைகிறார்கள். ப்ரஹ்மலோகத்தில் அந்தப்
பகவானுடைய கதைகளாகிற அம்ருத நதிகள் கிடைக்க

மாட்டா. அந்நதிகளைப் பணிபுந் தன்மையரும் ஸாதுக்க ளின்லக்ஷணம் அமைந்தவருமாகிய பாகவதர்கள் கிடைக்க மாட்டார்கள். யஜ்ஞேஸ்வரனான பகவானுடைய பக்ஷைத் ஸவ மாஸோத்ஸவாதி விபவங்களும் மஹோத்ஸவங்களும் அவனுடைய ஆராதனரூபமான யஜ்ஞங்களும் நடக்க மாட்டா. அத்தகைய ப்ரஹ்மலோகத்தை எவன்தான் ப்ராப்யமாக நினைப்பான்? ஜீவாத்மாக்கள் இந்தப் பாரத வர்ஷத்தில் பஞ்சபூதங்களும் கர்மேந்த்ரியங்களும் ஜ்ஞா னேந்த்ரியங்களும் ஆகிய இவற்றின் ஸமுதாயம் நிறைந்த மனுஷ்ய ஜன்மத்தைப் பெற்றும் மோக்ஷத்திற்கு யத்னம் செய்யார்களானால், காட்டுப்பறவைகள் வேடனால் கட்டுண் பதுபோல மீளவும் ஸம்ஸார பந்தத்தையே பெறுவார்கள். இப்பாரத வர்ஷத்திலுள்ள மானிடர்களால் யாகத்தில் சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லிய விதியின்படி ப்ரத்தையுடன் மந்த்ரங்களைச் சொல்லி ஹோமம் செய்யப்பட்டதும் சரு வென்றும் புசோடாசமென்றும் பலவாறு பேதித்திருப்ப தும் அக்னிக்கென்றும் இந்த்ரனுக்கென்றும் பாகம்பாக மாய்ப் பிரிக்கப்பட்டதுமாகிய ஹவிஸ்சைப் பகவான் தா னொருவனேயாயினும் அக்னியென்றும் இந்த்ரனென்றும் பலவடிவங்களைக்கொண்டு அந்தந்த நாமங்களால் அழைக் கப்பெற்றுத் தான் அவாப்தஸமஸ்தகாமனாயினும் புருஷா ர்த்தங்களை யெல்லாம் கொடுக்கும் ப்ரபுவாகையால் யாகம் செய்கிறவர்களுக்கு வேண்டிய பலன்களைக் கொடுக்கும் பொருட்டு அங்கீகரிக்கிறான். பகவான் அந்தந்த புருஷார் த்தங்களை விரும்பும் ஜனங்களால் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டு அவர்கள் வேண்டுகின்றவற்றைக் கொடுக்கிறானென் பது வாஸ்தவம்; ஆயினும் பரமபுருஷார்த்தமான மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிறதில்லை. ஜனங்கள் தாங்கள் வேண்டின புருஷார்த்தங்களைப் பெற்றபின்பும் "வே

ரோரு புருஷார்த்தத்தை வேண்டுகிறார்கள். ஆகையால்
மோக்ஷத்தையொழிய மற்ற புருஷார்த்தங்களை விரும்பும்
புகின்றவர்களுக்கு விருப்பம் என்றும் முடிக்கிறதில்லை.
அவர்கள் சித்யதரித்ரர்களே. ஒன்றையும் விரும்பா
மல் தன்னைப் பணிகின்றவர்களுக்கு விருப்பங்களை யெல்
லாம் சிறைக்குந்தன்மையுள்ள தளிர்போன்ற தன்
பாதத்தைத் தானே கொடுக்கின்றான். நாம் குறைவறச்
செய்த யாகம் ப்ரவசனம் முதலிய புண்யகர்மம் ஸ்வர்க்க
ஸுகத்தைக் கொடுத்து மிகுந்திருக்குமானால், அப்
புண்ய கர்மத்தினால் நமக்குப் பாரதவர்ஷத்தில் பக
வானை சினைக்கும்படியான மனுஷ்யஜன்மம் உண்டாகு
மாக. பகவான் அஞ்சினைவுடன் தன்னைப் பணிகிறவர்க
ளுக்கு மோக்ஷஸுகத்தைக்கொடுக்கிறானல்லவா ?” என்
கிறார்கள்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—மன்னவனே ! சில பெரி
யோர்கள் ஜம்பூத்வீபத்திற்கு எட்டு உபத்வீபங்கள் உண்
டென்னும், அவை யாகக்குதிரையைத் தேடும்பொழுது
இப்பூமண்டலத்தை ஆங்காங்குத் தோண்டிப்போன
ஸகர புத்ரர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டவை யென்றும்
சொல்லுகிறார்கள். அவை ஸ்வர்ணப்ரஸ்தம், சந்த்ர சுக
லம், ஆவர்த்தனம், ரமணகம், மந்தேஹாருணம், பாஞ்ச
ஜன்யம், ஸிம்ஹளம், லங்கை என்னும் பேருடையவை.
பரதவம்சாலங்காரனே ! இங்ஙனம் ஜம்பூத்வீபத்தி
லுள்ள வர்ஷங்களைக் க்ரமமாக விவரித்துச் சொன்னேன்.
பத்தொன்பதாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

பலகூம் முதலிய ஆறு த்வீபங்கள் அவற்
றைச் சூழ்ந்த ஸமுத்ரங்கள் லோகா
லோக பர்வதம் ஆகிய இவற்றின்
நிலைமையைக் கூறுதல்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—இனிமேல் பலகூம் முதலிய த்வீபங்களிலுள்ள வர்ஷங்களின் பிரிவுகளையும் அவற்றின் பரிமாணத்தையும் லகூணத்தையும் ஆகாரத்தையும் க்ரமப்படி விவரித்துச் சொல்லுகிறேன். ஜம்பூத்வீபம் தான் எவ்வளவு விஸ்தாரமுடையதோ அவ்வளவு விஸ்தாரமுடைய லவண ஸமுத்ரத்தினால் சூழப்பட்டிருப்பது போலவும், அந்த த்வீபத்தினிடையிலுள்ள மேருபர்வதம் ஜம்பூத்வீபத்தினால் சூழப்பட்டிருப்பது போலவும் லவண ஸமுத்ரமானது, பட்டணத்தைச் சுற்றியிருக்கும் அகழி தனக்கு வெளியிலுள்ள உத்யான வனத்தினால் சூழப்பட்டிருப்பதுபோல், தன்னைக் காட்டிலும் இருமடங்கதிக விஸ்தாரமுடைய பலகூத்வீபத்தினால் சூழப்பட்டிருக்கின்றது. அந்த த்வீபத்தினிடையிலுள்ள பலகூ வ்ருகூம் ஜம்பூ வ்ருகூத்தின் அளவுடையது. அதைப் பற்றியே அந்த த்வீபத்திற்கு பலகூத்வீபமென்னும் பேர் விளைந்தது. அந்த வ்ருகூம் ஸ்வர்ணம்போல் பளபளவென்று விளக்கமுற்றிருக்கும். அந்த வ்ருகூத்தின் அடியில் ஏழு ஜ்வாலையையுடைய அக்னி இருக்கின்றது. அந்த த்வீபத்திற்கு ப்ரியவ்ரதனுடைய பிள்ளையாகிய இதம்ஜிஹ்வன் அதிபதி. அவன் அந்த த்வீபத்தை ஏழு வர்ஷங்களாகப் பிரித்து அவ்வர்ஷங்களின் பேர்களையே பேராகவுடைய தன் பிள்ளைகளுக்குக் கொடுத்துத் தான் ஆத்மயோகத்தினால் ஸம்ஸாரத்தினின்றும் மோகூத்தை அடைந்தான். அவ்வர்ஷங்கள் சிவம், யசஸ்யம், ஸுபத்ரம், சாந்தம், க்ஷேமம், அபயம், அம்ருத

மென்னும் பேருடையவை. அவ்வர்ஷங்களில் ஏழு பர்வ
தங்களும் ஏழு நதிகளும் பேர்பெற்றவை. எல்லையைத்
தெரிவிக்கிற அப்பர்வதங்களேழும் மணிகூடம், வஜ்ர
கூடம், இந்த்ரஸேனம், ஜ்யோதிஷ்மான், தூம்ரவர்ணம்,
ஹிரண்யக்ரீவம், மேகமாலமென்னும் பேருடையவை.
அங்குள்ள மஹாநதிகள் அருணை, ஸ்ருமணை, ஆங்கிரஸி,
ஸாவித்ரி, ஸுப்ரபாதை, ருதம்பரை, ஸத்யம்பரை என்
னும் பேருடையவை. அந்நதிகளின் ஜலத்தில் ஸ்நான
பானாதினைச் செய்கையால் ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள் கழியப்
பெற்றவர்களும் ஆயிரமாண்டு வாழ்நாளுடையவர்களும்
தேவதைகளோடொத்த காட்சி யமைந்த ஸந்தான
முடையவர்களும் ஹம்ஸர் பதகர் ஊர்த்வாயனர் ஸத்யாங்
கர் என்னும் பேர்களுடையவர்களுமான நான்கு வர்ணத்
தவர்கள் வேதோக்தமான கர்மயோகாதிகளாலும் அவ்
வேதத்தை ஓட்டின ஸ்ம்ருதி முதலியவற்றில் சொ
ன்ன வழிகளாலும் ஷாட்குண்ய பூர்ணனும் வேத ப்ரதி
பாத்யனும் ஸூர்யனைச் சரீரமாக வுடையவனுமாகிய பர
மாத்மாவை ஆராதிக்கிறார்கள். 'அனாதியும் நிர்விகார
னும் புண்ய கர்மங்களின் பலன்களைக் கொடுப்பவனும்
தன்னைப் பற்றினார்க்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பவனும்
பற்றாதவர்க்கு ஸம்ஸாரத்தை விளைப்பவனும் பரப்ரஹ்ம
மென்று கூறப்படுகின்றவனுமாகிய ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவக்
குச் சரீர பூதனான ஸூர்யனென்னும் ஜீவனைச் சரணம்
அடைகிறோம்' என்னும் இம்மந்த்ரத்தை அவர்கள்
ஜபிக்கின்றார்கள். ப்லக்ஷம் முதலிய ஐந்து த்வீபங்களில்
ஸாமான்யமாய் ஸமஸ்த புருஷர்களும் ஆயுள் மனோபலம்
இந்த்ரியபலம் தேஹபலம் புத்திபராக்ரமம் ஆகிய
இஷற்றின் பெருமை ஸ்வபாவஸித்தமா யிருக்கப்பெற்
றவர்கள். ப்லக்ஷத்வீபம் இக்ஷுஸமுத்ரத்தினால்

சூழப்பட்டிருப்பதுபோல, அதைக்காட்டிலும் இருமடங்
கதிகமான விஸ்தாரமுடைய சால்மலித்வீபமும் தன்னோ
டொத்த விஸ்தாரமுடையதும் வட்டமாயிருப்பதுமாகிய
ஸுரஸமுத்ரத்தினால் சூழப்பட்டிருக்கின்றது. அந்த
த்வீபத்தில் சால்மலி வருஷம் பலகூடி வருஷத்தோ
டொத்த பரிமாண முடையதாயிருக்கின்றது. வேதங்
களால் துதி செய்யப்பட்ட பகவிராஜனாகிய கருத்மா
னுடைய வாஸஸ்தானம் அந்த வருஷத்தில் ஏற்பட்டிருக்
கிறதென்று சொல்லுகிறார்கள். அந்த வருஷத்தைப்
பற்றியே அந்த த்வீபம் சால்மலித்வீபமென்று கூறப்படு
கின்றது. ப்ரியவ்ரதனுடைய பிள்ளையாகிய யஜ்ஞபாஹு
வென்பவன் அந்த த்வீபத்திற்கு அதிபதி. அவனுக்கு
ஏழு பிள்ளைகள். அவன் அந்த த்வீபத்தை ஏழு
வர்ஷங்களாகப் பிரித்துத் தன் பிள்ளைகளின் பேர்களை
இட்டு அவர்களுக்குக் கொடுத்தான். அவை ஸுரோ
சனம் ஸௌமனஸ்யம் ரமணகம் தேவபர்ஹம் பாரிபர்
ஹம் ஆப்யாயனம் அபிஜ்ஞாதமென்னும் பேருடைய
வை. அவற்றில் ஏழு பர்வதங்களும் ஏழு நதிகளும்
ப்ரஸித்தமானவை. பர்வதங்கள் ஸ்வரஸம் சதஸ்ருங்
கம் வாமதேவம் குமுதம் முகுந்தம் புஷ்பவர்ஷம்
ஸதஸ்ருதி என்னும் பேருடையவை. நதிகள் அனுமதி
ஸினீவாலி ஸரஸ்வதி குஹு ரஸனி நந்தை ராகை என்
னும் பேருடையவை. ஸ்ருததார வித்யாதார வஸுந்தார
நஷந்தார என்னும் பேருடைய அவ்வர்ஷங்களிலுள்ள
புருஷர்கள் வேதங்களால் ஓதப்படுகின்ற பகவத் ஸ்வ
ரூபனான ஸோமனென்னும் தேவனை ஆரதிக்கிறார்கள்.
“தன் கிரணங்களால் சுக்லபகூத்தில் தேவதைகளுக்கும்
க்ருஷ்ணபகூத்தில் பித்ருக்களுக்கும் அன்னத்தைப் பங்
கிட்டுக்கொடுக்கிற சந்த்ரன் தன் ப்ரஜைகளாகிய எங்கள்

அனைவர்க்கும் அம்ருதம்போல் ஸுகத்தை விளைப்பானாக' என்ற இம்மந்தரத்தை அவர்கள் ஜபிக்கிறார்கள். அந்தச் சால்மலித்வீபம் போல, ஸுரானமுத்ரத்திற்கு வெளியில் அதைக் காட்டிலும் இருமடங்கதிகமான விஸ்தாரமுடைய குசத்வீபமும் தன்னோடொத்தபரிமாணமுடைய¹ க்ருதஸமுத்ரத்தினால் சூழப்பட்டிருக்கிறது. அந்தத்வீபத்தில் பெரிய தானுடைய ஒரு² குசம் ப்ரஹ்மதேவனால் நிர்மிக்கப்பட்டுள்ளது. அது மற்றொரு அக்னிபோல் பேரொளியுடன் ப்ரகாசிக்கின்றது. அதைப்பற்றி அந்தத்வீபத்திற்குக் குசத்வீபமென்று பெயர். அந்தக்குசம் தன் அவயவங்களான புற்களின் ஒளியினால் பத்துத்திசைகளையும் விளங்கச்செய்கின்றது. அந்தக் குசத்வீபத்திற்குப் ப்ரபுப்ரியவரதனுடைய பிள்ளையாகிய ஹிரண்யரேதனென்பவன். அவன் தனதுத்வீபத்தை ஏழு வர்ஷங்களாகப்பிரித்துத் தன் பிள்ளைகளுக்குக் கொடுத்துத் தவஞ்செய்யச் சென்றான். அவனுடைய பிள்ளைகள் வஸுதானன் த்ருடருசி நாபிகுப்தன் ஸ்துத்யவ்ரதன் விப்ரன் வாமதேவன் என்னும் பேருடையவர்கள். அந்த வர்ஷங்களும் அதே பெயர் உடையன. அவற்றில் ஏழு எல்லைப் பர்வதங்களும் ஏழு நதிகளும் ப்ரஸித்தி பெற்றவை. பர்வதங்கள் பப்ரு சதுஸ்ருங்கம் கபிலம் சித்ரகூடம் தேவானீகம் ஊர்தவரோமம் த்ரவிணம் என்னும் பேருடையவை. மஹாநதிகள் ரஸகுல்யை மதுகுல்யை ஸ்ருதவிந்தை தேவகர்ப்பை க்ருதச்யுதை மந்த்ரமாலையென்னும் பேருடையவை. குசலர் கோவிதர் அபியுக்தர் குலகர் என்னும் பேருடைய அந்தத்வீபத்திலுள்ளவர்கள் அந்நதிகளின் ஜலத்தை உபயோகப்படுத்துவதினால் மனமலங்கள் கழியப்பெற்று அக்னியைச் சரீரமாகவுடைய பகவானை

யஜ்ஞாதிகர்மங்களில் தமக்குள்ளு திறமையினால் ஆராதிக்கிறார்கள். “ஓ அக்னியே ! நீ பரப்ரஹ்மத்தோடு ஸாக்ஷாத் ஸம்பந்தமுடையவன். நீ யாகங்களில் பகவத் ஸ்வரூபர்களான இந்த்ராதிகளுக்குக் கொடுக்கும் ஹவிஸைக் கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பிக்கும் அதிகாரமுடையவன். பரமபுருஷனுக்குச் சரீரபூதர்களான இந்த்ராதிகளே தேவதைகளைக் குறித்துச் செய்யும் யஜ்ஞத்தினால் அவர்களுக்கு அந்தராத்மாவான பரமாத்மாவை ஆரதிப்பாயாக” என்னும் இம்மந்த்ரத்தை அவர்கள் ஜபிக்கிறார்கள். குசத்வீபத்திற்கு வெளியிலிருக்கிற க்ரௌஞ்சத்வீபமும் அதைக்காட்டிலும் இருமடங்கதிகமான விஸ்தாரமுடையது அது தன்னோடொத்த விஸ்தாரமுடைய ததிஸமுத்ரத்தினால் சூழப்பட்டிருக்கின்றது. அந்தத்வீபத்திற்கு அந்தப்பேர் விளைந்ததற்குக் காரணமாக க்ரௌஞ்சமென்னும் மஹாபர்வதம் அதில் இருக்கின்றது. அந்தப் பர்வதம் முன்பு ஸுப்ரஹ்மண்யனுடைய ஆயுதத்தினால் தன் தாழ்வரைகளும் குகைகளும் பிளவுண்டு ததிஸமுத்ரத்தில் மறைந்து வருணனால் காக்கப்பெற்று நிர்ப்பயமாயிற்று. அந்தத்வீபத்திற்குப் பரியவ்ரதனுடைய பிள்ளையாகிய க்ருதப்ருஷ்டனென்பவன் அதிபதி. அவன் தன்த்வீபத்தை ஏழுவர்ஷங்களாய்ப் பிரித்து அவற்றிற்குத் தன் பிள்ளைகளின் பேர்களை வைத்து அவர்களை அவற்றிற்குப் பரபுக்களாக ஏற்படுத்தி மிக்கமங்களமான புகழுடையவனும் ஸர்வாந்தராத்மாவும் தன்னைப் பற்றினுடைய பரபங்களைப் போக்குந் தன்மையனுமாகிய பகவானுடைய பாதாரவிந்தங்களைப் பெற்றான். க்ருதப்ருஷ்டனுடைய பிள்ளைகள் ஆமோதன் மதுவஹன் மேகப்ருஷ்டன் ஸுதாமன் ருஷிஜ்யன் லோஹிதார்ணன் வனஸ்புதியென்னும் பேருடையவர்கள். அவ்வர்ஷங்களில் சுக்லம்

வர்த்தமானம் போஜனம் உபபர்ஹணம் ஆநந்தம் நந்தனம்
 ஸர்வதோபத்ரம் என்னும் ஏழுபர்வதங்களும், அபயை
 அம்ருதௌகை ஆர்யகை தீர்த்தவதி த்ருப்திருபை
 பவித்ரவதி சுக்லை என்னும் ஏழுநதிகளும் ப்ரஸித்தமா
 னவை. அவ்வர்ஷத்திலுள்ள புருஷர்கள் நிர்மலமும்
 பரிசுத்தமுமான அந்நதிகளின் ஜலத்தை உபயோகப்
 படுத்துகிறார்கள். குருக்கள் ருஷபர் த்ரவிணகர் தேவகர்
 என்னும் பேருடைய அவர்கள் ஜலத்தைச் சரீரமாகவு
 டைய பகவானை ஜலம் நிறைந்த அஞ்சலியினால் ஆரா
 திக்கிறார்கள். “ஜலங்களே ! நீங்கள் பரமபுருஷனுடைய
 சக்திபுரமாயிருப்பவர்கள். பூலோகம் புவர்லோகம் ஸ்வர்
 லோகமென்ற மூன்று லோகங்களையும் பரிசுத்தஞ் செய்ப
 வர்கள். ஆகையால் பாபங்களைப் போக்குந் திறமையுடை
 யவர்களும் பரமாத்மாவினிடத்தினின்று உண்டானவர்க
 ளுமாகிய நீங்கள் உங்களை ஸ்பர்சிக்கின்ற எங்கள் ஜன்மத்
 தைப்பவித்ரம் செய்வீர்களாக” என்னும் இம்மந்த்ரத்தை
 அவர்கள் ஜபித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ததிஸமுத்ரத்
 திற்கு அப்புறத்தில் ஏற்பட்டிருக்கின்ற சாகத்வீபம் முப்
 பத்திரண்டு லக்ஷ யோஜனை விஸ்தாரமுடையது. அது
 தன்னோடொத்த விஸ்தாரமுடைய ஸ்ரீஸமுத்ரத்தினால்
 சூழப்பட்டிருக்கிறது. அந்தத்வீபத்தில் சாகமென்னும்
 வருஷம் இருக்கின்றது. அதைப்பற்றியே அந்தத்வீ
 பத்திற்குச் சாகத்வீபமென்று பேர் விளைந்தது. அதன்
 வாஸனை உயர்ந்தது. அது அந்தத்வீபத்தையெல்லாம்
 பரிமளிக்கச் செய்கின்றது. அதற்கும் ப்ரியவ்ரதனுடைய
 புதல்வனே அதிபதி; அவன் மேதாதிதி யென்னும்
 பேருடையவன். அவனும் அந்தத்வீபத்தை ஏழுவர்ஷங்
 களாகப் பிரித்துத் தன் புதல்வர்களுடைய நாமங்களை
 வைத்து புரோஜவன்மனோஜவன் வேபமானன் தூம்ரானீ

கன் சித்ரரதன் பஹுருபன் விஸ்வவாரன் என்னும் பேரு
 டைய தன் புதல்வர்களை அவ்வர்ஷங்களுக்கு அதிபதிக
 ளாக ஏற்படுத்தி, தான் அபரிச்சின்னானந்த ஸ்வரூபனாகிய
 பகவானிடத்தில் மனம் செல்லப்பெற்றுத் தபோவனத்
 திற்குச் சென்றான். அவற்றில் ஈஸானம் உருஸ்ருங்கம் பல
 பத்ரம் சதகேஸரம் ஸஹஸ்ரஸ்ரோதம் தேவபாலம் மஹா
 னஸம் என்னும் ஏழு எல்லைப் பர்வதங்களும், அனகை
 ஆயுர்த்தை உபயஸ்ருஷ்டி அபராஜிதை பஞ்சபரி ஸஹஸ்
 ரஸ்ருதி சிஜத்ருதி என்னும் ஏழு மஹாதிகளும் ஏற்பட்
 டிருக்கின்றன. நுதவ்ரதர் ஸத்யவ்ரதர் தானவ்ரதர் ஸு
 வ்ரதர் என்னும் பேருடைய அவ்வர்ஷத்திலுள்ள புருஷர்
 கள் ப்ராணாயாமத்தினால் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களை உதறி
 வாயுவைச் சரீரமாகவுடைய பகவானை த்யான யோ
 கத்தினால் ஆரதிக்கிறார்கள். “முக்யப்ராணரூபமாகி
 உள்ளே புகுந்து தனது அடையாளங்களான ப்ராணம்
 அபானம் முதலிய பஞ்சவ்ருத்திகளால் (ஐந்து வ்யாபாரங்
 களால்) ஸமஸ்தப்ராணிகளையும் தரிக்கின்றவனும் ஜகத்
 தெல்லாம் தன் வசத்திலிருக்கப்பெற்றவனும் ஸர்வாந்தர்
 யாமியுமாகிய ஸாக்ஷாத்ஸர்வேஸ்வரன் என்களைப் பாது
 காப்பானாக” என்னும் இம்மந்த்ரத்தை அவர்கள்
 ஜபிக்கின்றார்கள். ஸ்ரீரஸமுத்ரத்திற்கு அப்புறத்தில்
 அதைக்காட்டிலும் இரண்டுமடங்கதிகமான விஸ்தார
 முடைய புஷ்கரத்வீபம் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. அது தன்
 னோடொத்த விஸ்தாரமுடைய சுத்தஸமுத்ரத்தினால்
 சூழப்பட்டிருக்கின்றது. அந்தத்வீபத்தில் அக்னிஜ்வா
 லைகள் போல சிர்மலமான பதினாயிரம் பொன்னிதழ்களை
 யுடைய ஒரு தாமரைமலர் இருக்கின்றது. அங்குள்ளவர்
 கள் அதைப் பகவானுடைய அம்சமாகிய ப்ரஹ்மதேவனு
 க்கு ஆஸனமாக த்யானிக்கிறார்கள். அந்தத்வீபத்தினி

டையில் ஓரேபர்வதம் இருக்கின்றது. அதுமானஸோத் தரமென்னும் பேருடையது. அது தனக்கு உள்நம்புறமு முள்ளவர்ஷங்களுக்கு எல்லைப் பர்வதமாயிருக்கின்றது; பதினாயிரம் யோஜனை உயரமும் அவ்வளவு விஸ்தாரமு முடையது. அந்தப் பர்வதத்தின்மேல் நான்குதிக்குக்களிலும் இந்த்ரன் முதலிய நான்கு லோகபாலர்களின் பட்டணங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. மேருவைச் சுற்றுகின்ற ஸூர்யரதத்தின் ஸம்வத்ஸர ரூபமான சக்ரம் அப்பர்வதத்தின்மேல் தேவதைகளின் பகலும் இரவுமாகிய உத்தராயண தக்ஷிணயனங்களால் லோகத்திலுள்ள சக்ரம் போல் சுழல்கின்றது. அந்த த்வீபத்திற்கு அதிபதி ப்ரிய வ்ரதனுடைய பிள்ளையாகிய வீதிஹோத்ரனென்பவன். அவன் அந்த த்வீபத்தை இரண்டு வர்ஷங்களாகப் பிரித்துத் தன்பிள்ளைகளின் பேர்களை இட்டு, ரமணனென்றும் கதாகதகனென்றும் பேருடைய அவர்களை அவ்வர்ஷங்களுக்குப் ப்ரபுக்களாக ஏற்படுத்தித் தான் தமையனாகிய மேதாநிதியைப்போலப் பகவதாராதன ரூபமான கர்மங்களைச் செய்துகொண்டிருந்தான். அவ்வர்ஷங்களிலுள்ள புருஷர்கள் கர்மபந்தத்தைப் போக்குவதற்காகக் கர்மயோகத்தோடு கூடின த்யான யோகத்தினால் ப்ரஹ்மதேவனைச் சரீரமாகவுடைய பகவானை ஆரதிக்கிறார்கள். “வரணஸ்ரமாதி பேதங்களையுடைய ஜனங்கள் ப்ரஹ்மத்திற்குச் சரீரமாயிருப்பவனும் வேதங்களால் அறியத் தகுந்தவனும் ஜகத் ஸ்ருஷ்டியாகிற கார்யத்தையே நடத்துந் தன்மையனுமாகிய எவனை, ஜகத்தெல்லாம் இவனை யென்னும் அபேத புத்தியுடன் மாறாமல் ஆரதிக்கின்றார்களோ அப்படிப்பட்ட மாஹானுபாவனாகிய ப்ரஹ்மதேவனுக்கு நமஸ்காரம்” என்னும் இம்மந்த்ரத்தை ஜபிக்கிறார்கள். அந்தச் சுத்த ஸமுத்

ரத்திற்கு அப்புறத்தில் ஜனஸஞ்சாரமுள்ள உள்பாகத் திற்கும் ஜன ஸஞ்சாரமில்லாத வெளிபாகத்திற்கும் இடையில் சுற்றிலும் லோகாலோகமென்னும் பர்வதம் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. மானஸோத்தர பர்வதத்திற்கும் மேருபர்வதத்திற்கும் இடையில் எவ்வளவு பூமி இருக்கின்றதோ அவ்வளவு பூமி சுத்தஸமுத்ரத்திற்கு அப்புறத்தில் இருக்கின்றது. அதற்கப்புறமுள்ள பூமி ஸ்வர்ணமயமாய்க் கண்ணாடிப்புறம் போன்றிருக்கும். அப்பூமியில் வைத்த பொருள் எதுவும் மீளவும் புலப்படுகிறதில்லை. ஆகையால் அந்தப் பூமி ஒரு ப்ராணியுமின்றிச் சூன்யமாயிருக்கிறது. அதை அலோகமென்குறார்கள். தன்வரையிலுமுள்ள பூமிலோகமென்றும் தனக்கு வெளியிலுள்ள பூமி அலோகமென்றும் கூறப்படுகின்றன வாகையால் இடையிலுள்ள பர்வதம் லோகாலோகமென்றுபேர்பெற்றது. அப்பர்வதம் மூன்று லோகங்களுக்கும் வெளியில் சுற்றிலும் ஈஸ்வரனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஸூர்யன் முதல் த்ருவன் வரையிலுள்ள ஜ்யோதிஸ்ஸமுஹங்களின் ஒளிகள் கீழிருக்கின்ற பூலோகம் முதலிய மூன்று லோகங்களையும் விளங்கச் செய்கின்றன. லோகாலோக பாவதம் தடுக்கின்றமையால் அதற்கு வெளியில் சென்று விளக்கம் செய்யமாட்டா. அப்பர்வதம் த்ருவனையும் மறைக்கும்படியான அவ்வளவு உயரமும் விஸ்தாரமும் உடையது. இப்பூமண்டலத்தின் நிலைமை இவ்வளவே அளவோடும் அடையாளத்தோடும் ஆகாரத்தோடும் பண்டிதர்களால் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த லோகாலோகபர்வதம் ஜம்பதுகோடியோஜனை விஸ்தாரமுடைய பூமியின் நான்கில் ஒருபாகமாகிய பன்னிரண்டரைகோடியோஜனை உயரமும் அந்நளவு விஸ்தாரமுமுடையது. அப்பர்வதத்தின்மேல் நான்கு

திக்குக்களிலும் ஸமஸ்த லோகங்களுக்கும் குருவாகிய
 ப்ரஹ்மதேவனால் லோக ஷேமத்தின் பொருட்டு ருஷபம்
 புஷ்கரசூடம் விமானம் அபராஜிதம் என்னும் பேருடைய
 மேலான யானைகள் நான்கு ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்
 றன. அந்த யானைகளுக்கும் தனது அம்சபூதர்களான
 இந்த்ராதிலோகபாலர்களுக்கும் பலவகையானஸாமர்த்
 யங்கள் வளர்கைக்காகவும் ஸமஸ்த லோகங்களின்
 ஷேமத்திற்காகவும் தன் மாயையால் ஏற்பட்ட பல
 வகை லோகயாத்ரைகளைப் பாதுகாப்பதற்காகவும்
 பெரிய மேன்மைக்கிடமான கல்யாண குணங்கள்
 நிறைந்தவனும் நித்யவிபூதி லீலாவிபூதி ஆகிய இர
 ண்டி விபூதிகளுக்கும் ப்ரபுவும் ஸர்வரந்தராத்மாவுமா
 கிய ஸர்வேஸ்வரன் சுத்தஸத்வ மயமாயிருப்பதும் கர்ம
 யோகம் ஜ்ஞானயோகம் வைராக்யம் இவைகளால் உதவி
 செய்யப்பெற்ற அணிமாதி அஷ்டைஸ்வர்யஸித்திபர்யந்
 தமான உபாஸனத்தினால் காணத்தகுந்ததுமாகிய திவ்ய
 மங்களவிக்ரஹத்துடன் கூடி விஷ்வக்ஸேனார் முதலிய
 தன் பரிஜனங்களால் சூழப்பட்டுச் சங்கு சக்ரம் முதலிய
 தன் ஆயுதங்களால் திகழ்கின்ற பாஹுதண்டங்கள்
 விளங்கப்பெற்றுக் கல்பாவஸானம் வரையில் அந்த லோ
 காலோக பர்வதத்தில் நார்புறத்திலும் வீற்றிருக்கி
 ருன். மன்னவனே! லோகாலோகத்திற்கு வெளியிலுள்ள
 அலோகமென்னும் பூமி லோகத்தோடொத்த விஸ்தார
 முடையது. அதற்கு அப்புறத்தில் பரிசுத்தமான யோக
 ப்ரபாவமுடைய யோகீஸ்வர்களின் ஸஞ்சாரமேயன்றி
 மற்ற ஜனங்களின் நடையாட்டம் கிடையாது. அண்
 டத்தினுடைய அடிபாகத்திற்கும் மேல் பாகத்திற்கும்
 இடையில் ஸூர்யன் இருக்கிறான். ஸூர்யனுக்கும்
 அண்டப் பித்திக்கும் இடையில் இருபத்தைந்து கோடி

யோஜனைகள் இருக்கின்றன. இந்த ஸூர்யன் நிலையற்ற தாகிய இவ்வண்டத்தின் இடையில் இருக்கிறனாகையால்¹ மார்த்தண்டென்று கூறப்படுகிறான். ஸ்வர்ணம்போல் ரமணீயமான இவ்வண்டத்திற்குள் கர்ப்பம்போன்றிருக்கிறனாகையால் ப்ரஹ்மதேவன் ஹிரண்யகர்ப்பென்னுபேர்பெற்றான். கிழக்கு முதலிய கிசைகளும் ஆகாயம் த்யுலோகம் பூமி என்னும் பேதங்களும் ஸவர்க்கமும் மோக்ஷஸ்தானமும் நரகங்களும் அதலம் முதலிய பாதாள லோகங்களும் ஆகிய இவையெல்லாம் ஸூர்யனால் தான் பிரிக்கப்படுகின்றன. பகவத்ஸ்வரூபனாகிய இந்த ஸூர்யன் தேவர்கள் திரயக்குகள் மனுஷ்யர்கள் ஸர்ப்பங்கள் பறவைகள் கொடிகள் செடிகள் ஆகிய ஸமஸ்தமான ஜீவ ஸமுஹங்களுடைய சக்ஷுரிந்த்ரியங்களையும் விளங்கச் செய்கிறான். இருபதாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

— ஸூர்யகதியை நிரூபித்தல். —

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார் :—பூமண்டலத்தின் நிலைமை இவ்வளவுதான். த்யுலோகத்தின் பரிமாணமும் இவ்வளவே யென்று அதை அறிந்த பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். கோதுமை முதலியவற்றை அறைக்கும் பொருட்டுச் செய்த கல் யந்திரத்தின் அடிபாகத்தின் அளவைச் சொன்னால் அதனோடொத்த அதன்மேல் பாகத்தின் அளவையும் அறியலாமல்லவா? இன்னமும் இரண்டு பாகமாயிருக்கின்ற உளுந்து பயறு

1. மṛதே அண்டே ஹவஃ—மார்த்தண்டஃ-மṛதமென்றால் நிலையற்றதென்று பொருள். அத்தகைய அண்டத்தில் உண்டானவன் மார்த்தண்டன்.

முதலியவற்றின் அடிப்பாகம் இவ்வளவென்று தெரிந்தால் அதன் மேல்பாகமும் அவ்வளவென்று தெரிந்துகொள்ள லாமல்லவா? அங்ஙனமே ப்ரஹ்மாண்டத்தின் அடிபாகமாகிய பூமண்டலத்தின் அளவைச்சொன்னமாத்ரத்தினால் அ்தன்மேல் பாகமாகிய த்யுலோகத்தின் அளவையும் சொன்னாற் போலவேயாகின்றது. அந்தப் பூமண்டலத்திற்கும் த்யுமண்டலத்திற்கும் இடையில் அந்தரிக்ஷலோகம் இருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள். அவ்வந்தரிக்ஷலோகம் அவ்விரண்டு லோகங்களிலும் கீழும்மேலும் ஸம்பந்தித்திருக்கின்றது. எரியுந்தன்மையுள்ள அக்னிமுதலிய வஸ்துக்களில் சிறந்த மஹானுபாவனாகிய ஸூர்யன் அவ்வந்தரிக்ஷலோகத்தினிடையில் இருந்துகொண்டு வெயிலால் மூன்று லோகங்களையும் எரிக்கிறான்; தன்னொளியால் விளங்கவும் செய்கிறான். அத்தன்மையுள்ள அந்த ஸூர்யன் உதகயனம் தக்ஷிணயனம் வைஷ்வதமென்னும் பேருடைய மந்தகதி சீக்ரகதி ஸமகதியென்னும் மூன்று கதிகளால் ஆரோஹணம் அவரோஹணம் ஸமவஸ்தானமென்று சொல்லப்படுகிற மகரம்முதலிய ராசிகளில் ஈஸ்வரனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட காலத்தின்படி ஏறுவதும் இறங்குவதுமாய்ச் சென்று அஹோராத்ரங்களை வளர்ந்தவைகளாகவும் குறுகினவைகளாகவும் ஸமங்களாகவும் செய்கிறான். ஸூர்யன் மேஷம் துலை இந்த ராசிகளில் இருக்கும்பொழுது அஹோராத்ரங்கள் ஸமங்களாயிருக்கின்றன. வருஷபம் முதலிய ஐந்து ராசிகளில் ஸஞ்சரிக்கும்பொழுது பகல் மாத்ரமே வளர்கின்றது. ராத்ரிகளில் மாஸந்தோறும் ஒவ்வொரு நாழிகை குறைகின்றது. வருச்சிகம் முதலிய ஐந்து ராசிகளில் இருக்கும் பொழுது ராத்ரிகள் வளர்கின்றன. பகல்களில் மாஸந்தோறும் ஒவ்வொரு நாழிகை குறைகின்றது. தக்ஷிணயனம்

வரையில் பகல் வளர்ந்துகொண்டே வரும். உத்தராயணம் வரையில் ராத்ரி வளர்ந்துகொண்டே வரும். மானஸோத்தர பர்வதத்தில் இருந்துகொண்டு மேருவைச் சுற்றி வருகின்றஸூர்யன் தினமும் ஒன்பது கோடியே ஐம்பத்தோருலக்ஷம் யோஜனைகள் சுற்றுகிறுனென்று பெரியோர்கள் சொல்கிறார்கள். அம்மானஹோத்தரபர்வதத்தில் மேருவுக்குக் கிழக்கில் தேவதானி யென்கிற இந்த்ரபட்டணம் உள்ளதென்றும், அதற்கு வடக்கில் ஸம்ஸயமனியென்கிற யமபட்டணம் உள்ளதென்றும், அதற்கு மேற்கில் நிம்லோசனியென்கிற வருணபட்டணம் உள்ளதென்றும், அதற்கு வடக்கில் விபாவரி யென்கிற ஸோமபட்டணம் உள்ளதென்றும் சொல்லுகிறார்கள். மேருவுக்கு நாற்புறங்களிலுமுள்ள அந்தத் தேவதானிமுதலிய நான்கு பட்டணங்களில் கால விசேஷத்தினால் பூமண்டலத்திலுள்ள ப்ராணிகளின் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளுக்குக் காரணங்களான ஸூர்யோதயம் மத்யாஹ்னம் ஸூர்யாஸ்தமயம் நிசீதம் முதலியன உண்டாகின்றன. (மேருவுக்குத் தென்புறத்திலிருப்பவர்க்கு இந்த்ர பட்டணமான தேவதானியில் ஸூர்யோதயமும் யமபட்டணமான ஸம்யமனியில் மத்யாஹ்னமும், வருணபட்டணமான நிம்லோசனியில் அஸ்தமயமும், ஸோமபட்டணமாகிய விபாவரியில் நிசீதமும் உண்டாகின்றன. உதயம் மத்யாஹ்னம் அஸ்தமயம் இவைப் ப்ராணிகளின் ¹ப்ரவ்ருத்தி காலங்கள். அப்பொழுது ப்ராணிகள் தொழில் செய்கின்றன. நிசீதமும் அதற்கு முன் பின்பாகங்களும் ² நிவ்ருத்தி காலங்கள். அப்பொழுது ப்ராணிகள் உறங்குகின்றன. மேருவுக்கு மேற்கிலிருப்பவர்களுக்கு ஸம்யமனியைத் தொடங்கிக்

1. நடையாட்ட முள்ள காலங்கள்.

2. நடையாட்ட மில்லாத காலங்கள்.

கிழக்கு முதலிய திக்குக்கள் ஏற்படுகின்றன. ஸூர் யோதயாதிகளும் அந்தக்ரமத்திலேயே உண்டாகின்றன. மேருவுக்கு வடக்கிலிருப்பவர்களுக்கு நிம்லோசனியைத் தொடங்கிக் கிழக்கு முதலிய திக்குகளும் உதயாதிகளும் ஏற்படுகின்றன. மேருவுக்குக் கிழக்கிலிருப்பவர்களுக்கு விபா வரியைத் தொடங்கிக் கிழக்கு முதலிய திக்குகளும் உதயாதிகளும் ஏற்படுகின்றன). மேருவிலிருப்பவர்களுக்கு உதயாதிகள் கிடையா. ஸூர்யன் அவர்களுக்கு எப்பொழுதும் மத்யாஹ்னத்திலேயே இருந்து ப்ரவ்ருத்தியை விளைத்துக்கொண்டு வருகிறான். ஸூர்யன் ஆகாயத்தில் திரியும்பொழுது தன்னை எதிர் முகமாகப் பார்க்கும் ஜனங்களுக்கு மேரு இடப்பக்கத்திலும் தனக்கு வலப்பக்கத்திலும் இருக்கும்படி செய்வான். ஸூர்யனை நாம் எவ்விடத்தில் உதிக்கக் காண்கிறோமோ அதுவே நமக்குக் கிழக்கு. அப்பொழுது நமக்கு மேருபர்வதம் இடப்பக்கத்திலிருக்கின்றது; ஸூர்யனுக்கு வலப்பக்கத்திலிருக்கின்றது. ஸூர்யன் எவ்விடத்தில் உதிக்கிறானோ அவ்விடத்திற்கு நால் பிடித்தாற் போல நேரான இடத்தில் வந்துசேரும்பொழுது கண்ணுக்குத் தெரியாமல் மறைகிறான். அதுவே அஸ்தமயம். ஸூர்யன் எவ்விடத்தில் இருந்துகொண்டு வேர்வை உண்டாகும்படி மத்யாஹ்னவேளையை விளைத்து எரிக்கிறானோ அவ்விடத்திற்கு நால்பிடித்தாற்போல் நேரான இடத்தில் போய்ச் சேரும் பொழுது அர்த்தராத்ரியாய் ப்ராணிகள் உறங்கும்படி செய்கிறான். ஸூர்யனுடைய உதயத்தையும் அஸ்தமயத்தையும் பார்க்கிறவர்கள் தமக்கு அர்த்தராத்ரியை விளைக்கும் ஸூர்யனைப் பார்க்கமாட்டார்கள். (யமதிக்கில் இருக்கிறவர்களுக்கு ஸூர்யோதயமாகும்பொழுது இந்தரதிக்கிலிருக்கிறவர்களுக்கு மத்யாஹ்னமாயிருக்கும். வரு

ணதிக்கில் அர்த்தராத்ரியாயிருக்கும். யமதிக்கில் மத்யா
 ஹ்னமாகும்பொழுது இந்த்ர திக்கில் அஸ்தமயம். வரு
 ணதிக்கில் உதயம். ஸோமதிக்கில் அர்த்தராத்ரம். யம
 திக்கில் அஸ்தமயமாகும்பொழுது இந்த்ர திக்கில் அர்த்த
 ராத்ரம். வருணதிக்கில் மத்யாஹ்னம். ஸோமதிக்கில்
 ஸூர்யோதயம். யம திக்கில் அர்த்தராத்ரமாகும்பொ
 ழுது இந்த்ர திக்கில் உதயம். வருணதிக்கில் அஸ்த
 மயம். ஸோமதிக்கில் மத்யாஹ்னம். ஸூர்யன் இந்
 த்ரபட்டணத்தினின்று புறப்பட்டுப் பதினைந்து நாழி
 கைக்குள் இரண்டு கோடியே முப்பத்தேழுலக்ஷத்து
 எழுபத்தையாயிரம் யோஜனைகள் கடந்து யமபட்ட
 ணம் சேருவான். யமபட்டணத்தினின்று புறப்பட்டு
 அதே நாழிகைக்குள் அவ்வளவு யோஜனைகள் கடந்து
 வருணபட்டணம் சேருவான். அங்ஙனமே ஸோம பட்ட
 ணத்திற்கும் இந்த்ர பட்டணத்திற்கும் போவான். அங்
 கிருந்து மீளவும் முன்போலவே சுற்றிக்கொண்டு வரு
 வான். மற்ற சந்த்ரன் முதலிய க்ரஹங்களும் அஸ்ரவினி
 முதலிய நக்ஷத்ரங்களும் மற்ற ஸாதாரண நக்ஷத்ரக்
 கூட்டங்களும் அங்ஙனமே உதிப்பதும் அஸ்தமிப்பதுமா
 யிருக்கின்றன. வேதஸ்வரூபமாக உபாஸிக்கத் தகுந்த
 ஸூர்யரதம் ஒரு முஹூர்த்த காலத்தில் முப்பத்து
 நான்கு லக்ஷத்து எண்ணூறு யோஜனை தூரம் தேவ
 தானி முதலிய நான்கு பட்டணங்களிலும் சுற்றுகின்றது.
 அந்த ரதத்தின் ஒரு சக்ரம் பன்னிரண்டு இலைகளும்
 ஆறுகட்டுகளும் மூன்று நாபிகளும் உடையது. அதை
 ஸம்வத்ஸரஸ்வரூபமாகவும், பன்னிரண்டு இலைகளைப் பன்
 நிரண்டு மாதங்களாகவும், ஆறுகட்டுகளை ஆறு ருதுக்க
 ளாகவும், மூன்று நாபிகளைச் சாதூர்மாஸ்யங்களாக
 வும் உபாஸிக்கிறார்கள். அந்த ரதத்தின் இருசிலிருக்

கும் ஏர்க்கால் மேருவின் நுனியில் கட்டுண்டிருக்கின்றது. அந்த ரதத்தின் மற்றொரு பாகம் மானஸோத்தர பர்வதத்தில் ஐம்பதினாயிரம் யோஜனைகளுக்கு மேல் கட்டுண்டிருக்கின்றது. ஸூர்ய ரதத்தின் சக்ரம் அந்த மற்றொரு பாகத்தில் கோக்கப்பெற்றுத் தைலயந்தரம்போல் மானஸோத்தர பர்வதத்தின்மேல் சுற்றுகின்றது. இரண்டாவது இருசிலிருக்கும் ஏர்க்கால் அந்தச் சக்ரத்தின் ஓரத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கும். முதலேர்க்கால் மேருவின் னின்று மானஸோத்தரம் வரையில் நீண்டிருக்கும்; அது ஒரு கோடியே ஐம்பத்தேழு லக்ஷத்து ஐம்பதினாயிரம் யோஜனை அளவுடையது. இரண்டாவது ஏர்க்கால் அதில் நான்கில் ஒரு பாகமுடையது (முப்பத்தொன்பது லக்ஷத்து முப்பத்தேழாயிரத்து ஐந்நூறு யோஜனை அளவுடையது). அதன்மேல்பாகம் த்ருவனிடத்தில் தைலயந்தரத்தின் ஏர்க்கால்போலக் கட்டுண்டிருக்கின்றது. அந்த ரதத்தில் ரதிகன் உட்காருமிடம் முப்பத்தாறு லக்ஷயோஜனை நீண்டிருக்கும். அதில் நான்கில் ஒரு பாகமாகிய ஒன்பது லக்ஷயோஜனை விஸ்தாரமுடையது. அந்த ஸூர்ய ரதத்தின் நுகத்தடியும் ஒன்பது லக்ஷயோஜனை நீளமுடையது. அதில் ஏழு குதிரைகள் அருணாஸ் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அவை காயத்ரி முதலிய சந்தங்களின் நாமங்களுடையவை. ஸூர்யனை அவன் போகவேண்டிய இடத்திற்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கின்றன. அருணன் ஸூர்யனுக்கு முன்னே மேற்கு முகமாய்க் குதிரைகளை நடத்தும் வ்யாபாரத்தில் இருக்கிறான். அங்ஙனமே கட்டைவிரல் கணுவின் உயரமுடைய வாலகில்யரென்று ப்ரஸித்தர்களான அறுபதினாயிரம் ரிஷிகள் நல்லுரைகளைச் சொல்லும்படி. நியமிக்கப்பட்டு ஸூர்யனுக்கு முன்னே அந்த

ரதத்தில் இருந்து கொண்டு அவனை ஸ்தோத்ரம் செய்கிறார்கள். அங்ஙனமே மற்ற ரிஷிகள் கந்தர்வர்கள் அப்ஸர ஸ்தரீகள் நாகர்கள் யக்ஷர்கள் ராக்ஷஸர்கள் தேவர்கள் என்கிற இவ்வேழு கூட்டத்தவர்களும் ஒவ்வொரு கூட்டத்திலும் இரண்டிரண்டு பேர்களாய்ச் சேர்ந்து பதினான்கு பேர்கள் வெவ்வேறு நாமங்கள் பூண்டு பரமாத்மஸ்வரூபனும் வெவ்வேறு நாமங்களுடையவனும் மஹானுபாவனுமாகிய ஸூர்யனை மாஸந்தோதும் தனித்தனி வ்யாபாரங்களால் உபாஸிக்கின்றார்கள். இப்பூமண்டலம் ஒன்பது கோடியே ஐம்பத்தோரு லக்ஷம்யோஜனை சுற்றளவுடையது. அதில் ஸூர்யன் ஒரு க்ஷணத்தில் இரண்டாயிரம் யோஜனைகளும் இரண்டு கூப்பிடுதூரமும் போகிறான். இருபத்தோராவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—————

—●—●—●— { சந்திர சக்ராதிகளின் ஸ்தானத்தைக் கூறுதல். } —●—●—●—

பரீக்ஷித்து மன்னவன் சொல்லுகிறான்:—‘பகவத் ஸ்வரூபனாகிய ஸூர்யன் மேருவையும் த்ருவனையும் பரதக்ஷிணமாய்ச் சுற்றுகிறுனென்றும், நக்ஷத்ரங்களுக்கு எதிர்முகமாய் ராசிகளில் ஸஞ்சரிக்கிறுனென்றும் சொன்னீர். இவ்விரண்டும் ஒன்றோடொன்று பொருந்தவில்லை. இது பொருந்தும் விதத்தை அறிய விரும்புகிறேன்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:— குயவனுடைய சக்ரம் சுற்றும்பொழுது அதிலிருக்கிற எறும்பு முதலியவைகளும் அதனுடன் சுழலுகின்றன. அதுவன்றித் தாமும் போகின்றன. ஓரிடத்தில் இருக்கின்றவை சிறிது

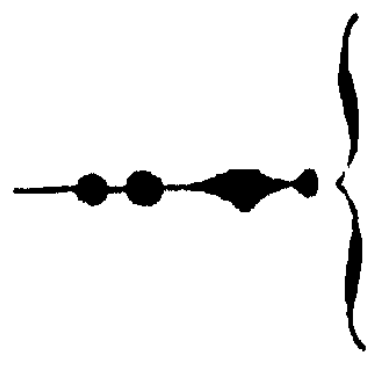
நோத்துக்குள் மற்றோரிடத்தில் புலப்படுகின்றன வாகை
 யால் சக்ரத்துடன் சுற்றுவது தவிர அவற்றிற்கு
 வேறு நடையாட்டமும் உண்டென்பதில் ஸந்தேகமில்லை.
 இங்ஙனமே நக்ஷத்ரராசிகளோடுகூட த்ருவனையும் மேரு
 வையும் ப்ரதக்ஷிணமாய்ச் சுற்றுகிற கால சக்ரத்துடன்
 அதிலுள்ள ஸூர்யன் முதலிய க்ரஹங்கள் சுற்றிக்கொ
 ண்டிருப்பினும் ஒரு நக்ஷத்ரத்திலும் ஒரு ராசியிலுமிருக்
 கிற அவை மற்றொரு நக்ஷத்ரத்திலும் மற்றொரு ராசியி
 லும் புலப்படுகின்றன வாகையால் அவற்றிற்கு வேறு கதி
 யும் உண்டென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. ஷாட்குண்ய பூர்ண
 னும் ஆதிபுருஷனுமாகிய ஸாக்ஷாத் நாராயணனே இந்த
 ஸூர்ய ஸ்வரூபனாய் வேதங்கள் தன் ஸ்வரூபகுணதி
 களை விவரித்துச் சொல்லவும் பண்டிதர்கள் தன்னை உபா
 ஸிக்கவும் பெற்றுக் கர்மங்களின் சுத்திக்காகத் தன்னைப்
 பன்னிரண்டு விதமாகப் பிரித்து இவ்வுலகங்களின் க்ஷை
 மத்திற்காக வஸந்தம் முதலிய ஆறு ருதுக்களில் குளிர்
 வெய்யில் காற்று மழை முதலிய ருதுகுணங்களை விளைக்
 கின்றான். உலகத்திலுள்ளவர்கள் வேத சாஸ்த்ரத்தில்
 சொன்ன வர்ணஸ்ரமசாரங்களை அனுஸரித்து யஜ்
 ஞாதி கர்மங்களாலும் அத்தகைய உபாஸன விசே
 ஷங்களாலும் இந்த ஆதித்யஸ்வரூபனாகிய பகவானை
 ஆராதித்து அனாயாஸமாகச் சீக்ரத்தில் ஸவர்க்க
 மோக்ஷாதி ரூபமான நன்மையைப் பெறுகிறார்கள்.
 ஓ மன்னவனே! லோகங்களுக்கு அந்தராத்மாவாகிய
 பகவான் இந்த ஆதித்யஸ்வரூபனாயிருந்து த்யுலோ
 கத்திற்கும் பூலோகத்திற்கும் இடையில் அந்தரிக்ஷ
 லோகத்தின் மத்யத்திலுள்ள சிம்சுமார சக்ரமென்கிற
 காலசக்ரத்தில் அடங்கின மேஷம் முதலிய ராசிக
 ளில் நக்ஷத்ரங்களுக்கெதிர்முகமாய் ஸஞ்சரிக்கையில்

ஒவ்வொரு ராசியில் ஸஞ்சரிக்குங் காலம் ஒரு மாதம் விதமாக ஸம்வத்ஸரத்தின் அவயவங்களான பன்னிரண்டு மாதங்கள் ஏற்படுகின்றன. அவையே ராசிகளென்னும் பேருடையவை. இரண்டு பக்ஷங்கள் ஒருமாஸமென்றும் இரண்டேகால் நக்ஷத்ரம் ஒரு அஹோராத்ர மென்றும் சொல்லுகிறார்கள். ஸூர்யன் பன்னிரண்டு ராசிகளின் ஆறிலொருபாகமாகிய இரண்டு ராசிகளில் எவ்வளவு காலத்தில் ஸஞ்சரிக்கிறானோ அக்காலம் ருதுவென்று கூறப்படும். அது ஸம்வத்ஸரத்தின் ஆறிலொரு பாகம், அவன் எவ்வளவு காலத்தில் ஆறு ராசிகளில் ஸஞ்சரிக்கிறானோ, அக்காலம் அயனமென்கிறார்கள்; அது ஸம்வத்ஸரத்தின் இரண்டில் ஒரு பாகம்: ஆகாசமண்டலத்திற்கும் பூமண்டலத்திற்கும் இடையிலுள்ளதும் பன்னிரண்டு ராசிகள் அடங்கின துமாகிய அந்தரிக்ஷிலோகம் முழுவதும் மந்தகதி சீக்ரகதி ஸமகதி ஆகிய இம்முன்று கதிகளால் எவ்வளவு காலத்தில் ஸஞ்சரிக்கிறானோ அக்காலம் ஸம்வத்ஸர மென்றும் பரிவத்ஸரமென்றும் இளாவத்ஸரமென்றும் அனுவத்ஸர மென்றும் இத்வத்ஸரமென்றும் வழங்கி வருகிறதென்று சொல்லுகிறார்கள். ஸூர்யமண்டலத்தினின்று லக்ஷயோ ஜனைகளுக்கு மேல் சந்த்ரன் புலப்படுகிறான். அவன் வெகு வேகமாக ஸஞ்சரிப்பவன். ஆகையால் உக்ரசாரியென்று கூறப்படுவான். ஸூர்யன் ஒரு ஸம்வத்ஸரத்தில் ஸஞ்சரிக்கிற அந்தரிக்ஷமண்டலத்தைச் சந்த்ரன் இரண்டு பக்ஷங்களடங்கின ஒரு மாதத்திற்குள் ஸஞ்சரிக்கிறான். ஸூர்யன் ஒரு மாதத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் மார்க்கத்தைச் சந்த்ரன் அவன் இரண்டேகால் நக்ஷத்ரங்களில் ஸஞ்சரிக்குங் காலத்திற்குள் ஸஞ்சரிக்கிறான். அவன் ஒரு பக்ஷத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் மார்க்கத்தை இவன் ஒரு தினத்

தில் ஸஞ்சரிக்கிறான். மற்றும், ஓ மன்னவனே! சந்த்ரன் வளர்வதும் தேய்வதுமான கலைகளால் சுக்லபக்ஷ க்ருஷ்ணபக்ஷங்களை விளைத்துப் பித்ருக்களுக்குப் பகலும் இரவுமாகிய தினத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டு ஸமஸ்த ப்ராணிகளுடைய ப்ராணைகளுக்கும் த்ருப்தியை விளைத்து ஜீவனஹேதுவாய் முப்பது முஹூர்த்தங்களுக்குள் ஒரு நக்ஷத்ரத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்றான். பதினாறு கலைகளையுடைய இந்தச் சந்த்ரரூபியான பகவான் மனத்திற்கு அதிஷ்டான தேவதையாகையால் மனோமயனென்றும் ஒஷ்திகளுக்குப் ப்ரபுவாகையால் அன்னமயனென்றும் ஸமஸ்த ப்ராணிகளுடைய ஜீவனத்திற்கும் காரணனாகையால் அம்ருதமயனென்றும் தேவதைகள் பித்ருக்கள் மனுஷ்யர்கள் பூதர்கள் பசுக்கள் பக்ஷிகள் ஆகிய அனைவரின் ப்ராணைகளுக்கும் த்ருப்தியை விளைக்கின்றமையால் ஸர்வமயனென்றும் சொல்லுகிறார்கள். அந்தச் சந்த்ரமண்டலத்தினின்று மூன்று லக்ஷயோஜனைகளுக்கு மேல் அபிஜித்துடன் சேர்ந்து இருபத்தெட்டு நக்ஷத்ரங்கள் கால சக்ரத்தில் அந்தராத்மாவான ஈஸ்வரனால் தூண்டப்பட்டு மேருவுக்குத்தென்புறத்திலேயே சுற்றிக்கொண்டிருக்கின்றன. ஸூர்யாதிகளைப்போல் அவற்றிற்குக் கால சக்ரத்துடன் சுற்றுவதொழிய வேறுகதி கிடையாது. அந்த நக்ஷத்ரமண்டலத்தினின்று இரண்டு யோஜனைகளுக்கு அப்புறத்தில் சுக்ரன் புலப்படுகிறான். அவன் ஸூர்யனுக்கு முன்னும் பின்னும் கூடவும் ஸஞ்சரிக்கிறான். ஸூர்யனோடு கூட ஸஞ்சரிக்கும்பொழுது அவனைப்போலவே மந்தம் சீக்ரம் ஸமம் என்கிற மூன்று கதிகளால் ஸஞ்சரிக்கிறான். அவன் எப்பொழுதும் உலகங்களுக்கு அனுக்ஷனாகவே இருப்பான். க்ரமமாயிருக்கிற நக்ஷத்ரம் முதலியவற்றைக் கடந்து போகையாகிற கதிவிசேஷத்தினால்

பெரும்பாலும் மழை ஊஹிக்கப்படுகின்றது. அவன் மழையை நிறுத்தும் க்ரஹத்தையும் தடுத்து மழை பெய்விக்குந்தன்மையுடையவன். அந்தச்சக்ரனுடைய கதியை நிரூபித்துச் சொன்னதால் புதனுடைய கதியும் கூறப்பட்டதாம். சக்ரமண்டலத்திற்குமேல் இரண்டிலக்ஷயோஜனையில் சந்த்ரனது புதல்வனாகிய புதன் புலப்படுகின்றான். அவன் பெரும்பாலும் உலகங்களுக்கு அசுபத்தையே விளைத்துக் கொண்டிருப்பான். அவன் ஸூர்யனைப் பிரிந்து ஸஞ்சரிக்கும்பொழுது பெருங்காற்று அதிகமழை மழையில்லாமை முதலிய பயத்தை அறிவிப்பான். அந்தப் புதமண்டலத்திற்குமேல் இரண்டு லக்ஷ யோஜனையில் அங்காரகன் புலப்படுகின்றான். அவன் வக்ரமாக ஸஞ்சரிப்பானாயின் ஒவ்வொரு ராசியையும் மும்முன்று பக்ஷங்களில் ஸஞ்சரிப்பான். இல்லாத பக்ஷத்தில் பன்னிரண்டு ராசிகளையும் க்ரமமாகவே ஸஞ்சரிப்பான். அவன் பெரும்பாலும் அசுபக்ரஹம். துக்கத்தையே தெரிவிப்பான். அவ்வங்காரக மண்டலத்திற்குமேல் இரண்டிலக்ஷ யோஜனையில் மஹானுபாவராகிய ப்ருஹஸ்பதி இருக்கிறார். அவர் ஒவ்வொரு ராசியிலும் ஒரு ஸம்வத்ஸரம் ஸஞ்சரிக்கிறார். அவர் வக்ரசாரயில்லாதிருப்பானால், ப்ராஹ்மணகுலத்திற்குப் பெரும்பாலும் அனுக்ஷராகவே யிருப்பார். அந்த ப்ருஹஸ்பதி மண்டலத்திற்குமேல் இரண்டிலக்ஷ யோஜனை தூரத்தில் சனி தோற்றுகிறான். ஒவ்வொரு ராசியிலும் முப்பது மாதங்கள் மெல்ல மெல்ல ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு எல்லாராசிகளையும் க்ரமமாகவே சுற்றிவருகின்றான். ஜன்மராசிக்கு முன்னும் பின்னும் ஜன்மராசியிலும் ஸஞ்சரிக்கும் காலத்தினால் ஏற்படுகின்ற ஏழரை வர்ஷங்களில் அவன் அனைவர்க்கும் அசுபத்தையே விளைப்பான். அந்தச் சனிமண்டலத்திற்குமேல் பதினொ

ருயோஜனை தூரத்தில் ஸப்தரிஷிகள் புலப்படுகின்றார்கள். அவர்கள் உலகங்களுக்குக் க்ஷேமத்தை விளைத்துக் கொண்டு ஷாட்குண்ய பூர்ணாகுத்ய ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் சிறந்த ஸ்தானமாகிய த்ருவமண்டலத்தைப் ப்ரதக்ஷிணமாய்ச் சுற்றுகின்றார்கள். இருபத்திரண்டாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

 த்ருவமண்டலத்தின் ஸ்வரூபத்தைக்
 கூறுதலும், சிம்சுமார சக்ரஸ்வரூபாகுத்ய
 பரமபுருஷனுடைய நிலைமையை
 விவரித்தலும்

ஸ்ரீ சுகர் சொல்லுகிறார்:—ரிஷிமண்டலத்திற்குமேல் பதின்மூன்று லக்ஷம்யோஜனை தூரத்தில் ப்ரஸித்தி பெற்றதும் சிறப்புடையதுமாகிய ஸ்ரீமஹா விஷ்ணுவின் ஸ்தானமென்று சொல்கிறார்கள். உத்தான பாதனுடைய பிள்ளையும் மஹாபாகவதனுமாகிய த்ருவன் அவ்விஷ்ணுவின் ஸ்தானத்தில் இருக்கிறான். அக்னி இந்தான் கர்யபப்ராஜாபதி யமன் ஆகிய இவர்கள் ஒரே காலத்தில் சேர்ந்து அவனை இப்பொழுதும் வெகுமதியுடன் ப்ரதக்ஷிணம் செய்கிறார்கள். அவன் கல்பாந்த ஜீவிகளான புருஷர்களுக்கு ஆஸ்ரயமாயிருப்பவன். அவனுடைய ப்ரபாவத்தை முன்னமே மொழிந்திருக்கிறோம். அவன், கண்கொட்டாமல் விழித்துக் கொண்டிருப்பதும் அறியக் கூடாத வேகமுடையதும் பகவத் ஸ்வரூபமுமாகிய கால சக்ரத்தினால் சுற்றப்படுகிற ஸமஸ்தமான ஸாதாரண நக்ஷத்ரக்கூட்டங்களுக்கும் ஸூர்யன் முதலிய க்ரஹங்களுக்கும் அஸ்வினி முதலிய விசேஷ நக்ஷத்ரங்களுக்கும் மற்றுமுள்ளவற்றிற்கும் மொட்டை மரம்போல் அசையாத ஆதாரமாய் ஈஸ்வரனால் ஏற்படுத்தப்பட்டு ஸர்வகாலமும் விளங்குகிறான். புணையடிக்கு மீடத்தில் எருது

மாடுகள் புணைக்கம்பத்தில் கட்டுண்டு தத்தம் இடத்தை விட்டு மாறாமலே அந்தப் புணைக்கம்பத்தைச் சுற்றி வலம் வருவதுபோல, நகைத்ரக்கூட்டங்களும் ஸூர் யாதி க்ரஹங்களும் கால சக்ரத்தில் உள்ளும் புறமும் கட்டுண்டு வாயுவாகிற பாசத்தினால் தரிக்கப்பட்டுக் கல்பாவஸானம் வரையில் த்ருவனையே ப்ரதானமாய்க் கொண்டு அவலைச் சுற்றி வருகின்றன. மேகங்களும் பருந்து முதலிய பறவைகளும் காற்றாகிற பாசத் திற்குட்பட்டுக் கர்மத்தை ப்ரதானமாகக் கொண்டு கீழே விழாமல் ஆகாயத்திலேயே சுழலமிடுவதுபோல, நகைத்ரக்கூட்டங்களும் கர்மமூலமாய் ப்ரக்ருதிக்கும் தம க்கும் உண்டான ஸம்பந்தத்தினால் அனுக்ரஹம் செய்யப் பெற்று நகைத்ரசரீரங்களுடையவையாகி ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக்கும்படியான தமது கர்மத்தினால் ஆகாசகதி யைப் பெற்றுக் கீழே விழாதிருக்கின்றன. இந்த க்ரஹ நகைத்ரக்கூட்டங்களுக்காதாரமான சிம்சுமாரமென்னும் காலசக்ரத்தை ஸமஸ்தசேதனாசேதனரூபமான ஜகத் திற்கெல்லாம் தாரகனும் ஷாட்குண்ய பூர்ணனுமாகிய வாஸுதேவஸ்வரூபமாக த்யானிக்கவேண்டுமென்று சில வேதபாகங்களும் வைதிகரான சில பெரியோர்களும் சொல்லுகிறார்கள். சிம்சுமாரசக்ரத்தைச் சரீரமாகவு டைய வாஸுதேவபகவானைப் பற்றின யோகதாரண யில் இந்த நகைத்ரகணத்தைச் சிலயோகிகள் ஸாக்ஷாத் கரிக்கிறார்கள். ஸர்ப்பம்போல் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிற சரீரமுடையதும் கீழ்முகமாயிருப்பதுமாகிய இந்தச் சிம் சுமாரசக்ரத்தின் வால்நுனியில் த்ருவன் இருக்கிறான். அதன் கீழ்ப்பாகத்தில் ப்ரஜாபதி அக்னி இந்த்ரன் தர்மன் என்னும் இந்நால்வர் இருக்கிறார்கள். அதன் அடியில் தாதா விதாதா என்னும் இருவர்களும், இடை

யில் ஸப்தரிஷிகளும் இருக்கிறார்கள். அந்தச் சிம்சு
 மாரசக்ரத்தின் அவயவங்களில் எவ்வெவ்விடங்களில் எவ
 ரெவர் இருக்கின்றார்களோ, அவரவர்களோடு அந்தந்த
 அவயவத்தைச் சிலயோகிகள் த்யானித்தார்கள். அங்ங
 னமே இப்பொழுதும் த்யானிக்கவேண்டும். ஸர்ப்பம்
 போல் சரீரத்தைப் ப்ரதக்ஷிணமாய்ச் சுற்றிக்கொண்டி
 ருக்கிற அந்தச் சிம்சுமாரசக்ரத்தின் வலப்பக்கத்தில் உத்
 தராயணநக்ஷத்ரங்களான அபிஜித்து முதல் புனர்
 வஸுவரையிலுள்ள பதினான்கு நக்ஷத்ரங்களும், இடப்
 பக்கத்தில் தக்ஷிணாயன நக்ஷத்ரங்களான புஷ்யம் முதல்
 உத்திராடம் வரையிலுள்ள பதினான்கு நக்ஷத்ரங்களும்
 இருக்கின்றன. சுற்றிக்கொண்டிருக்கிற ஸர்ப்பம் போ
 ன்ற சிம்சுமாரசக்ரத்தின் இரண்டு பக்கங்களிலுள்ள
 அவயவங்களும் ஸமமான அளவுடையவை. அதன்பின்
 பாகத்தில் அஜவீதி. அஜவீதியாவது ஸூர்யன் சீக்ர
 மாய்ச் செல்லும் மார்க்க விசேஷம். அதுவே தக்ஷிண
 யனமென்று கூறப்படும். அதன் மத்பத்தில் ஆகாச
 கங்கை இருக்கிறது. உத்தராயண நக்ஷத்ரங்களில்
 கடைசியாகிய புனர்வஸுநக்ஷத்ரம் வந்து ரிதம்
 பத்திலும், தக்ஷிணாயன நக்ஷத்ரங்களில் முதன்மையாகிய
 புஷ்ய நக்ஷத்ரம் இடது ரிதம்பத்திலும், திருவாதிரை
 வலக்காலிலும், ஆஸ்ரோஷை இடக்காலிலும், அபிஜித்து
 வலமூக்கிலும், உத்திராடம் இடமூக்கிலும், திருவோ
 ணம் வலக்கண்ணிலும், பூராடம் இடக்கண்ணிலும், அவி
 ட்டம் வலக்காதிலும், மூலம் இடக்காதிலும், மகம் முதல்
 தக்ஷிணாயன நக்ஷத்ரங்கள் எட்டு இடப்பக்கத்து முகங்
 களிலும் த்யானிக்கத்தக்கவை. அங்ஙனமே ம்ருகசீர்ஷம்
 முதலிய உத்தராயண நக்ஷத்ரங்கள் வலப்பக்கத்தில் ப்ர
 திலோமமாக த்யானிக்கத் தக்கவை. சதாயம் வலத்தோ

ளிலும், கேட்டை இடத்தோளிலும், த்யானிக்கத் தக்கவை. அகஸ்த்ய நக்ஷத்ரம் மேல்கன்னத்திலும், யமநக்ஷத்ரம் அடிக்கன்னத்திலும், முகத்தில் அங்காரகனும், சனி உபஸ்ததிதலும், ப்ருஹஸ்பதி பிடரியிலும், மார்பில் ஸூர்யனும், ஹ்ருதயத்தில் நாராயணனும், நெஞ்சில் சந்திரனும், நாடியில் சக்ரனும், ஸ்தனங்களில் அஸ்வினி தேவதைகளும், ப்ராண அபானங்களில் புதனும், கழுத்தில் ராஹுவும், கேது நக்ஷத்ரங்கள் ஸமஸ்த அங்கங்களிலும், மயிர்க்கால்களில் மற்ற எல்லா நக்ஷத்ரக்கூட்டங்களும் த்யானிக்கத் தக்கவை. ஸர்வதேவதாமயமான அந்தக்கால சக்ரம் எங்கும் நிறைந்திருக்கும் தன்மையான பகவானுடைய உருவம். அதைத் தினந்தோறும் ஸந்த்யாகாலத்தில் பரிசுத்தனாய் மௌனத்துடன் பார்த்துக் கொண்டு 'காலத்திற்கு ஆதாரமாயிருப்பதும் ப்ரஹ்மாத்மி தேவதைகளுக்கு ப்ரபுவும் மஹா புருஷனுடைய சரீரமுமாகிய காலசக்ரமென்கிற ஜ்யோதிர்லோகத்திற்கு நமஸ்காரம்' என்னும் மந்த்ரத்தைச் சொல்லி ஸ்தோத்ரம் செய்யவேண்டும். ஸூர்யாதி க்ரஹங்களும் அஸ்வினி முதலிய நக்ஷத்ரங்களும் மற்ற ஸாதாரண நக்ஷத்ரங்களும் அடங்கப்பெற்றுத் தேவதைகளுக்கு மேற்பட்டிருப்பதும் பகவானுடைய உருவமுமாகிய சிம்சுமாரமென்னும் காலசக்ரத்தை மூன்று காலங்களிலும் நமஸ்கரித்தாலும் கிணைத்தாலும் மந்த்ரத்தை ஜபித்தாலும் பாபங்கள் சீக்ரத்தில் பறந்து போகும். இருபத்து மூன்றுவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஸூர்யனுக்குக் கீழுள்ள ராஹுமுகுதலிய
வர்களின் நிலைமையையும், பூமிக்குக் கீழு
ள்ள அதலாதிலோகங்களின் நிலைமை
யையும் கூறுதல்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—ஸூர்யனுக்குக் கீழ்ப் பதி
னாயிர யோஜனை தூரத்தில் ராஹுமுகுதலிமேல் ஸஞ்
சரிக்கிறுனென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். இவன் பக
வானுடைய அனுக்ரஹத்தினால் தேவத்வத்தையும் க்ர
ஹமாயிருக்கையையும் பெற்றான். இவன் ஸிம்ஹிகையின்
புதல்வன். பாப புத்தியுள்ள அஸுரர்களிலும் அதமனா
யிருப்பவன். இவன் அத்தன்மை பெறுதற்கு உரியவனல்
லன். ஆயினும் பகவானுடைய க்ருபையினால் பெற்றான்.
இவனுடையபிறவியையும் செயலையும்பற்றி மேல் சொல்லப்
போகிறோம். நமக்கு ப்ரத்யக்ஷமாய் எரிகின்ற ஸூர்ய
னுடையமண்டலம் பதினாயிரம்யோஜனை விஸ்தாரமுடைய
தென்றும், சந்திர மண்டலம் பன்னிராயிரம்யோஜனை
விஸ்தாரமுடையதென்றும், ராஹுமண்டலம் பதின்மூவா
யிரம் யோஜனை விஸ்தாரமுடையதென்றும் சொல்லுகி
றார்கள். இந்த ராஹு அம்ருதபானஸமயத்தில் ஸூர்
யனுக்கும் சந்திரனுக்கும் இடையில் நுழைந்து மறைத்
தான். ஆகையால் அவர்கள் அவனைக் காட்டிக்கொடுத்
தார்கள். அதனால் அவன் அவர்களிடத்தில் மாருதவைர
முடையவனாயிருக்கிறான். ஒருகால் பர்வத்தில் ஸூர்ய
னோடும் சந்திரனோடும் கலஹத்திற்காக அவர்களை எதிர்த்
தோடுகிறான். பகவான் அதைக் கண்டு அவ்விருவரையும்
பாதுகாக்கும் பொருட்டு ஸுதர்சனமென்னும் பேருடை
யதும் தனக்கு ப்ரியமாயிருப்பதும் தேஜஸ்ஸினால் பொ
றுக்கமுடியாததுமாகிய தன் சக்ராயுதத்தை ப்ரயோகிக்
கிறான். தேஜஸ்ஸினால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு அடிக்கடி
சுழலியிகின்ற அவ்வஸ்தரத்தைக் கண்டு ராஹு

முஹூர்த்தகாலம் எதிரே நின்று பயந்து மனநிலைமையில்லாமல் தூரத்திலேயே திரும்பிவிடுகிறான். அவன் ஓடும்பொழுது அவனுடைய மண்டலத்தினால் ஸூர்ய சந்திரர்களின் மண்டலம் மறைகின்றது. நேராகப்போவானாயின் முழுவதும் மறைகின்றது. வக்ரமாகப் போவானாயின் பாதியாகவும் ஏற்றக்குறைவாகவும் மறைகின்றது. ஜனங்கள் அதையே க்ரஹணமென்று சொல்கிறார்கள். அந்த ராஹுமண்டலத்திற்குக் கீழ் பதினாயிரயோஜனையில் ஸித்தர் சாரணர் வித்யாதரர் இவர்களின் ஸ்தானங்கள் இருக்கின்றன. அதற்குக் கீழ் யக்ஷர் பிசாசர் ப்ரேதர் பூதர் ஆகிய இவர்கள் வினையாடு மிடமாகிய அந்தரிக்ஷலோகம் இருக்கின்றது. அது, காற்று எதுவரையில் மிகவும் வேகமாய் வீசுகின்றதோ மேகங்கள் எது வரையில் புலப்படுகின்றனவோ அது வரையில் வ்யாபித்திருக்கின்றது. அதற்குக் கீழ் நூறுயோஜனை தூரத்தில் இப்பூமண்டலம் இருக்கின்றது. ஹம்ஸம் பாஸம் பருந்து கருதமான் முதலிய சிறந்த பறவைகள் எது வரையில் பலத்துடன் பறக்கின்றனவோ அது வரையில் பூலோகமென்று கூறப்படும். இப்பூமியின் நிலைமையை உள்ளபடி மொழிந்தேன். பூலோகத்திற்குக்கீழ் பூமியிலேயே ஏழு விவரங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றில் ஒவ்வொன்றும் பதினாயிர யோஜனை விஸ்தாரமும் அவ்வளவு உயரமும் உடையது. ஒவ்வொன்றும் போகத்தில் தாரதமயம் உடையதாயிருக்கும். அவை அதலம் விதலம் ஸுதலம் ரஸாதலம் தலாதலம் மஹாதலம் பாதாலம் என்னும் பேருடையவை. அவற்றைப் பிலஸ்வர்க்கமென்றும் கூறுகிறார்கள். அவற்றில் ஸ்வர்க்கத்தைக் காட்டிலும் மேற்பட்டகாமபோகம் ஜஸ்வர்யாநந்தம் ஸம்பத்து பரிஜன பரிவாரங்கள் இவைநிறைந்தவீடுகளும் உத்யானங்களும்விளை

யாடு மிடங்களும் ஸ்தரீ ஸம்போகத்திற்குரிய இடங்களும் விளக்கமுற்றிருக்கும். அத்தகைய உலகங்களில் தைத்யர்களும் தானவர்களும் காத்ரவேயர்களும் நித்யஸந்தோஷமுற்று மிக்க அனுராகமுடைய மனைவிகளும் பிள்ளை பெண்டிர்களும் பந்துக்களும் நண்பர்களும் வேலைக்காரர்களுமுடையவர்களாக இல்லறவாழ்க்கையில் மகிழ்ந்து ஈஸ்வரனிடத்திலும் தமது மனவிருப்பம் தடைபடப் பெருமல் மாயையால் விநோதமுற்று வாஸம் செய்கிறார்கள். ஓ மஹாராஜனே! பிலஸ்வர்க்கங்களென்கிற இவ்வதலாதி லோகங்களில் மாயாவியான மயனென்னும் அஸுரனால் நிர்மிக்கப்பட்ட ஆச்சர்யமான பட்டணங்கள் பல இருக்கின்றன. அப்பட்டணங்கள் சிறப்புடைய பலவகை ரத்னங்களால் இயற்றப்பட்ட ஆச்சர்யமான வீடுகளும் ப்ராகாரங்களும் (கோட்டைகளும்) கோபுரங்களும் ஸபைகளும் தேவாலயங்களும் முற்றங்களும் மற்றும் பலவகை இடங்களும் நிறைந்து இணை யிணையான புருக்களும் கிளிகளும் பலவாறு ஒலிக்கப் பெற்றுத் தொழில் முற்றுப்பெற்ற மாடகூடங்கள் அமைந்த விவரேஸ்வரர்களின் சிறப்புடைய மாளிகைகளும் அமைந்து அலங்காரமுற்று விளங்குகின்றன. பூங்கொத்துகளும் காய்க்கொத்துகளும் தளிர்களும் நிறைந்து அவற்றின் பாரத்தினால் வணங்கின அழகான கொடிகளையுடைய வருஷங்கள் அடர்ந்த உத்யானங்கள், மனத்தையும் மற்ற இந்திரியங்களையும் களிக்கச்செய்கின்ற ¹ விவரேஸ்வர ஸ்தரீகளின் ஸஞ்சாரத்தினாலும், பலவகையான பறவைக்கூட்டங்கள் கோலாஹலம் செய்யப்பெற்று நிர்மலமான தண்

1. பூமியின் கீழ்ப்பாழிகள் போன்றிருக்கையால் அதலாதி லோகங்களை விவரமென்று சொல்லுகிறார். விவரம் பாழி அவற்றின் ப்ரபுக்கள் விவரேஸ்வரர்கள்.

ணீர் நிறைந்த ஜலாதாரங்களில் மீன்களின் துள்ளல்
 களால் அசைகின்ற தாமரை ஆம்பல் நெய்தல் செங்கழு
 நீர் கருநெய்தல் செந்தாமரை முதலிய பூங்காடுகளில்
 பலவாறு விளையாடுகின்ற வண்டினங்களின் பலவகை
 மதுரஸ்வராதிகளாலும் ஸ்வர்க்கலோகத்தின் சோபை
 யைக் , கடக்கின்றன. அவ்வுலகங்களிலுள்ள வர்கள்
 நீண்ட வாழ்நாளுடையவர்களாகையால் அவர்களுக்
 குக் காலத்தின் பிரிவுகளான ஆஹாராத்ராதிகள்
 கடப்பதனால் சிறிதும் பயம் புலப்படுகிறதில்லை. அங்குப்
 பெருமையுடைய ஸர்ப்பஸ்ரேஷ்டங்களின் சிரங்களி
 லுள்ள ரத்னங்கள் இருள்களைப் பறக்கடிக்கின்றன.
 அவ்வுலகங்களில் வாஸம் செய்பவர்கள் திவ்யமான ஓளஷ
 தங்களையும் திவ்யமான ரஸாயனங்களையும் திவ்யமான
 ஆஹாரங்களையும் உபயோகிக்கிறார்கள் ; திவ்யமான
 ஜலங்களில் ஸ்நானம் செய்கிறார்கள். மற்றும் பலவும்
 அவர்களுக்குத் திவ்யமாயிருக்கின்றன. ஆகையால் அவர்
 களுக்கு மனோவ்யாதிகள் சரீரவ்யாதிகள் சதைச்
 சுருக்கம் மயிர் நரைத்தல் கிழத்தனம் பல்விழுதல் முதலி
 யவைகளும் நிறம்மாறுதல் துர்க்கந்தம் வேர்வை இளைப்பு
 உத்ஸாஹமில்லாமை முதலிய வயதினால் விளையும் பலவகை
 அவஸ்தைகளும் உண்டாகிறதில்லை. பூமியின்பிலங்களான
 அவ்வுலகங்களில் துக்கமின்றி க்ஷேமமாய் வாஸம் செய்
 கின்றவர்களுக்கு ஸுதர்சனமென்னும் சக்ராயுதமா
 கிய பகவானுடைய தேஜஸ்ஸைத் தவிர மற்ற எதிரின்
 றும் ம்ருத்யு உண்டாகமாட்டாது. இப்பூமி விவரங்களில்
 ஸுதர்சனாஸ்தரம் ப்ரவேசிக்குமாயின், அஸுர ஸ்தரீ
 களின் கர்ப்பங்கள் அந்தப் பயத்தினால் ஸ்ரவிக்கின்றன ;
 நிறைந்திருக்குமாயின் விழுகின்றன. ஓ மன்னவனே !
 அதலமென்னும் விவரத்தில் மயபுத்ரனாகிய பலனென்னும்

அஸுரன் வஸிக்கிருன். அவன் தொண்ணூற்றாறு மாயைகளைப் படைத்தான். அவற்றில் சில மாயைகளை இப்பொழுதும் சில மாயாவிகள் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவன் கொட்டாவி விடும்பொழுது அவனுடைய முகத்தினின்று மூன்று பெண்கள் கூட்டங்கள் உண்டாயின. அவர்களுக்கு ஸ்வைரிணிகளென்றும் காமினிகளென்றும் பும்ப்சலிகளென்றும் பெயர். அவர்கள் பிலமார்க்கத்தில் நுழைந்த புருஷனை ஹாடகமென்னும் ரஸாயனத்தினால் தம்வசப்படுத்திக்கொண்டு அவனைப் போகஸமர்த்தனாகச் செய்து தமது விலாஸங்களோடு கூடின கண்ணோக்கத்தினாலும், ஸ்நேஹம் வழியப்பெற்ற புன்னகையினாலும், ரஹஸ்யமான பேச்சுக்களாலும், ஆலிங்கனம் முதலிய மற்றும் பலவகையான போகாரம்பங்களாலும் யதேஷ்டமாக மனங்களிக்கச் செய்வார்கள். அவர்கள் கொடுக்கும் ரஸாயனத்தை உட்கொண்ட புருஷன் தன்னைப் பதினாயிரம் யானைப் பலமுடையவனாக நினைத்து மதாந்தன் போன்று நான் ஈஸ்வரனென்றும் நான் ஸித்தனென்றும் தன்னை ஸ்லாகித்துக் கொள்வான். அதற்குக் கீழுள்ள விதலமென்னும் விவரத்தில் மஹானுபாவனாகிய ருத்ரன் ஹாடகேஸ்வரனென்று பேர்பூண்டு ப்ரஹ்மதேவனால் ஸ்ருஷ்டியை வளர்க்கும்படி நியமிக்கப்பட்டுப் பார்வதியுடன் சேர்ந்திருக்கிறான். அந்தப் பார்வதி பரமேஸ்வரர்களின் வீர்யத்தினால் ஹாடகினியென்னும் ஒரு நதி அவ்விடத்தில் உண்டாயிருக்கிறது. ஹாடகமென்று சொல்லப்படுகிற ஸுவர்ணத்தை உண்டாக்கினானாகையால் அவன் ஹாடகேஸ்வரனென்று பெயர்பெற்றான். அந்த ஹாடகினியென்னும் நதியில் அக்னி காற்றினால் வளர்க்கப்பட்டுத் தன் பலத்தினால் ஹாடகினியைப் பருகினான். அவ்

வக்னியால் கக்கப்பட்டதெல்லாம் ஹாடகமென்னும்
 ஸுவர்ணமாயிற்று. அந்த ஸுவர்ணத்தை விவர வாஸி
 களான அஸுர ஸ்ரேஷ்டர்களின் அந்தப் புரத்திலுள்ள
 ஸ்த்ரீகளும் புருஷர்களும் ஆபரணங்களாகச் செய்து
 தரிக்கின்றார்கள். அதற்குக் கீழுள்ள ஸுதலமென்னும்
 விவரத்தில் பெரும்புகழுடையவனும் புண்யஸ்ரீலோகனும்
 பாகவதர்களில் சிறந்தவனும் விரோசனனுடைய புதல்
 வனுமாகிய பவி யென்பவன் இப்பொழுதும் இருக்கி
 றான். முன்பு ஒரு காலத்தில் அவன் இந்திரனைத் தோற்
 பித்து மூன்று லோகங்களையும் பறித்துக்கொண்டு போ
 கையில், பகவான் அவ்வந்தரனுக்கு ப்ரியம் செய்ய
 விரும்பி அதிதியிடத்தில் அவதரித்து விவாமனனாய்ச்
 சென்று மூன்று லோகங்களையும் உபாயத்தினால் மீட்டு
 இந்தரனுக்குக் கொடுத்தான். முதலில் அங்ஙனம் ஜஸ்வர்
 யம் பறிக்கப்பெற்ற அப்பவி மீளவும் பகவானுடைய அனு
 க்ரஹத்தினாலேயே இந்தராதிகளுக்கும் கிடைக்க அரிய
 தும் மிகவும் ஸம்ருத்தியுடைய துமான ஸம்பத்தைப் பெ
 ற்று நிர்ப்பயனாக அந்தப் பகவானைத் தனக்குரிய தர்மத்
 தினால் ஆராதித்துக் கொண்டிருக்கிறான். பிலஸதானத்
 தில் அவன் அத்தகைய ஜஸ்வர்யத்தைப் பெற்றமை பரம
 புருஷனுக்குச் செய்த பூதானத்தின் பலனென்று சங்கிக்
 கலாகாது. ஏனெனில், ஷாட்குண்ய பூர்ணனும், ஸமஸ்த
 பூத ஸமூஹங்களிலுமுள்ள ஜீவாத்மாக்களுக்கும் அந்த
 ராதமாவாயிருப்பவனும், மிகவும் பரிசுத்தனும், தானத்
 திற்குரிய ஸத்பாத்ரனுமாகிய வாஸுதேவன் ஸமீபித்து
 வருகையில் அவனிடத்தில் மிகுந்த ஸ்ரத்தையுடன் நிலை
 நின்ற மனமுடைய பவி சக்ரவர்த்தி அம்மஹானுபாவ
 னுக்குச் செய்த பூமிதானத்திற்கு ஸாக்ஷாத் மேக்ஷ
 மன்றோ பலனாகவேண்டும். இரும்ல் தும்மல் விழுதல்

தடுக்குதல் முதலிய தசைகளில் அந்தப்பகவானுடைய
நாமத்தை ஒருகால் மெய்ம்மறந்து சொல்லுவானாயினும்,
அப்புருஷன் அனாயாஸமாகக் கர்மபந்தத்தைத் துறப்
பான். மோக்ஷத்தில் விருப்பமுடைய பெரியோர்கள்
கர்மயோக ஜ்ஞானயோகாதிகளால் அக்கர்ம பந்தத்தை
விடுவிக்கும் உபாயத்தை ஆராய்ந்தறிகின்றார்கள். அவ
னுடைய நாமவைபவம் அப்படியிருக்க, ஸர்வாந்தராத்
மாவும், பாகவதர்களுக்குத் தன்னைக் கொடுப்பவனும்,
ப்ரியனுமாகிய பகவானிடத்தில் செய்த பூதானத்திற்கு
விவரைஸ்வர்யம் பலனென்று சொல்லலாகாது. ஈஸ்வ
ரன் அவனுக்குத் தன் நினைவை மறைப்பதும் தன்
மாயையினால் ஏற்பட்டதுமாகிய போகரூபமான ஐஸ்வர்
யத்தைக் கொடுத்தானன்றி, அப்பொழுதே அநுக்ர
ஹிக்கவில்லை. இது நிச்சயம். மோக்ஷம் கொடுக்கையன்
றே அவன் செய்யும் அநுக்ரஹமாம். பலி பகவானிடத்
தில் மிகுந்த பக்தியுடையவனாயிருந்தான். அவன் இந்
தரணை ஜயித்து த்ரிலோகராஜ்யத்தைப் பறித்தமைக்
காகப் பக்தனாகிய அவனைத் தண்டிக்க முடியாமையாலும்,
வேறு உபாயம் ஏற்படாமையாலும், பகவான் அவனிடம்
சென்று யாசித்து மூன்று லோகங்களையும் பிடுங்கிக்
கொண்டு அவன் சரீரத்தை மாத்ரமே மிகுத்தி விட்டுத்
தான் வேண்டினபடி மூன்றடி சிலங்கள் கொடுக்கிறே
னென்று ஒப்புக்கொண்டும் மூன்றாவதடிக்கு சிலமில்லா
மையால் செய்த ப்ரதிஜ்ஞையை சிறைவேற்றுமைக்காக
அவனை வருணபாசங்களால் கட்டிப் பர்வத குஹையில்
எறிந்தான். அங்ஙனம் எறியப்பட்ட பலி பகவானைப்
பார்த்து “ஆ! என்ன வருத்தம்? மஹானுபாவனாகிய
இவ்விந்தரன் தெரிந்தவனாயினும் புருஷார்த்தங்களின்
தாரதம்யத்தை அறிந்தவனல்லன். இது நிச்சயம். இவ

னால் ஏகாந்தமந்த்ராலோசனைகளில் ஸஹாயமாக வரிக்
கப்பட்ட ப்ருஹஸ்பதியும் புருஷார்த்தங்களின் தாரதம்
யத்தை நன்றாக அறிந்தவனல்லன். இதுவும் நிச்சயம்.
பரம புருஷார்த்த ஸ்வரூபனாகிய பகவானை உபேக்ஷித்
துத் தனக்குத் தம்பியாய் அவதரித்த வாமனரூபனான
பகவானைக் கொண்டு இந்த்ரன் என்னிடத்தில் மூன்று
லோகங்களை யாசித்தான். அந்தப் பகவானுடைய தாஸ்
யத்தை வேண்டிப் பெறவில்லை. காலம் மிகவும் கம்பீர
மான வேகமுடையது. அது போய்க்கொண்டே யிருக்கு
மாயினும் போவது தெரியாது. மூன்று லோகங்களும்
காலத்திற்கு உட்பட்டவை. அவை மன்வந்தரம் வரையி
லுமே இருப்பவை. அதற்கு மேல் அழியப்போகின்றன.
அத்தகைய லோகங்களுக்குப் ப்ரபுவாயிருக்கையாகிற ஐஸ்
வர்யம் எவ்வளவு? அது ஒரு பொருளாகமாட்டாது.
அற்பமான ஐஸ்வர்யத்தை எவன் யாசிப்பான்? அதை
உபேக்ஷித்த இந்த்ரன் புருஷார்த்தங்களை நன்குணர்ந்
தவனல்லன். எங்கள் பாட்டனாகிய ப்ரஹ்லாதன் பகவா
னுடைய தாஸானுதாஸத்வத்தையே வேண்டினான். நர
ஸிம்ஹ ஸ்வரூபியாகிய பகவான் தன் தந்தையாகிய ஹிர
ண்ய கசிபுவைக் கொன்று அவனுடைய ராஜ்யத்தைத்
தனக்குக் கொடுக்கினும், அது அற்பமென்று நினைத்து
அதை உபேக்ஷிக்கவில்லை. எவ்விதத்திலும் பயத்திற்கிட
மல்லாத மோக்ஷத்தையே உபேக்ஷித்தான். கர்மபந்தம்
தீராதவனும் பகவானுடைய அனுக்ரஹம் க்ஷீணிக்கப்
பெற்றவனுமாகிய என்னைப்போன்ற புருஷன் மஹானு
பாவனாகிய அந்த ப்ரஹ்லாதனுடைய வழியை எங்ஙனம்
தொடர விரும்புவான்?' என்று மொழிந்தான். அவ
னுடைய சரித்ரத்தை மேல் விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்
போகிறோம். ஸமஸ்த லோகங்களுக்கும் குருவும் ஸர்வ

சேஷியுமாகிய நாராயணன் தன் பக்தர்களிடத்தில் மிக்க மன இரக்க முடையவனாகையால் அந்தப் பலி சக்ரவர்த்தியின் வீட்டு வாசலில் கதாபாணியாயிருக்கிறான். முன்பு ஒரு காலத்தில் ராவணன் திக்விஜயம் செய்துகொண்டு பலியின் வாசலில் நுழைய, அப்பலியின் வாசற்காப்பவனாகிய பகவான கால்கட்டை விரலால் அவனை லக்ஷயோஜனை தூரத்திற்கு அப்புறத்தில் விழத்தள்ளினான். அதற்குக் கீழுள்ள தலாதல மென்னும் விவரத்தில் மயனென்னும் தானவஸ்ரேஷ்டன் வாஸம் செய்கிறான். அவன் முன்பு மூன்று பட்டணங்களுக்குப் ப்ரபுஷாயிருந்தான். அப்பட்டணங்களுடன் ஆகாயத்தில் பறந்து லோகங்களுக்குப் பயத்தை விளைத்துக்கொண்டிருந்தான். ருத்ரன் உலகங்களின் க்ஷேமத்திற்காக அம்மூன்று பட்டணங்களையும் கொளுத்தித் தலாதலமென்னும் விவரத்தை அவனுக்கு வாஸஸ்தானமாக அனுக்ரஹித்துக் கொடுத்தான். அவன் மாயைகளின் நுட்பங்களை அறிந்து பிறர்க்கும் உபதேசிக்குந் திறமையுடையவனாகையால் மாயாவிகளுக்கெல்லாம் ஆசார்யனாயிருப்பவன். ஸுதர்சனனிடத்தில் பக்தியுடைய மஹாதேவனால் பாதுகாக்கப்பெற்று ஸுதர்சனபயமின்றித் தலாதலத்திலுள்ள புருஷர்களால் வெகுமதிக்கப் பெற்றிருக்கிறான் அதற்குக்கீழ் மஹாதலமென்னும் விவரத்தில் பலசிரங்களையுடையவைகளும் கத்ருவின் பிள்ளைகளுமான ஸர்ப்பங்களின் கூட்டங்கள் க்ரோதவசமென்று பேர்பெற்று வாஸம் செய்கின்றன. குஹகன் தக்ஷகன் காளியன் ஸுஷேணன் முதலிய ஸர்ப்பங்கள் அந்தக் கூட்டத்தில் முக்கியமானவை. பெரிய உடலுடையவை. மஹாபுருஷனுடைய வாஹனமும் பக்ஷிராஜஸ்ரேஷ்டனுமாகிய கருத்மானிடத்தில் எப்பொழுதும் பயப்படுந்தன்மையுடைய

யவை. அவை பெண்டிர் பிள்ளை நண்பர் முதலிய குடும்பத்தில் மனம் செல்லப்பெற்று மதிமயங்கி அவ்விடத்தில்விளையாடிக்கொண்டிருக்கின்றன. அதற்குக் கீழ்ரஸாதலமென்னும் விவரத்தில் தைதேயர்களும் தானவர்களும் பணிகளென்று ப்ராஸித்தர்களான தேவசத்ருக்களும் வாஸம் செய்கிறார்கள் அவர்களில் பணிகள் சிவாதகவசரென்றும் காலகேயரென்றும் ஹிரண்யபுரநிவாஸிகளென்றும் மூன்று வகைப்பட்டவர்கள். அவர்கள் பிறக்கும்பொழுதே மஹாபலசாலிகள். ஸாஹஸமான கார்யங்களைச் செய்வதில் ஈடுதிரில்லாதவர்கள். அவர்களுடைய ப்ராபவம் ஸமஸ்த லோகங்களிலும் தடைபடாமல் செல்லும். அவர்கள் தேஜோமயமான பகவானுடைய ஸுதர்சனாஸ்தாத்தினாலும் தடைபடாத பல கர்வமுடையவர்கள். ஸர்ப்பங்கள்போல அந்த விவரத்தில் வஸிக்கிறார்கள். அவர்கள் இந்த்ரனுடைய தூதியாகிய பெண் நாய் மொழிந்த மந்த்ரவாண் ரூபமான வாக்யங்களைக் கேட்டு இந்த்ரனிடத்தில் பயப்படுகின்றார்கள். அதற்குக் கீழ்ப் பாதாளமென்னும் விவரத்தில் ஸர்ப்பலோகங்களுக்குப் ப்ரபுக்களும் வாஸுகியைத் தலைவனாகவுடையவைகளுமான சங்கன் குளிகன் மஹாசங்கன் ஸ்வேதன் தனஞ்சயன் த்ருதராஷ்ட்ரன் சங்கசூடன் கம்பளன் அஸ்வதரன் தேவதத்தன் முதலிய மஹா ஸர்ப்பங்கள் வஸிக்கின்றன. அவை பெருங்கோபமுடையவை. அவற்றில் சில ஜந்துதலையுடையவை; சில ஆறு தலையுடையவை; சில ஏழுதலையுடையவை; சில பத்துத் தலையுடையவை; சில நூறுதலையுடையவை; சில ஆயிரத் தலையுடையவை. அவற்றின் படங்களிலுள்ள பேரொளியுடைய மஹாரத்னங்கள் பாதாளவிவரத்திலுள்ள அந்தகாரத்தை யெல்லாம் தமது தேஜஸ்ஸினால் தவம்ஸம் செய்கின்றன. இருபத்து நான்காவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—●—●—●— { பாகாளத்தினடியில் பூமியைத் தரித்துக்
கொண்டிருக்கிற ஆதிசேஷனு
டைய நிலைமையைக் கூறுதல் } —●—●—●—

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார் :—அந்தப் பாதாளவிவரத்
தின் அடிப்பாகத்தில் முப்பதினாயிர யோஜனைகளுக்கு
அப்புறத்தில் தாமஸாஹங்காரத்தை அதிஷ்டானம் செய்
யும் பகவானுடைய அம்சமாகிய அநந்தன் இருக்கிறான்.
இந்தரியங்களுக்குப் புலப்படாத வஸ்துக்களைப் பற்றின
அறிவையும் ஜீவாத்மாக்களுக்கு விளைப்பதாலும், ஆத்
மாவினிடத்தில் நானென்னும் சித்த வருத்தியை உண்
டாக்குவதாலும் அவனை ஸங்கர்ஷணென்று ஸாத்
வதமென்கிற பஞ்சராசாஸ்த்ரத்தை அறிந்த பெரி
யோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அவன் அளவிடமுடி
யாத பெரிய சரீரமுடையவன். ஷாட்குண்ட பூர்ணன்.
ஆயிரந்தலைகளுடையவன். பூமண்டலமெல்லாம் அவனு
டைய ஒரு சிரஸ்ஸில் தரிக்கப்பட்டுக் கங்குபோல் புலப்
படுகின்றன. ஆகையால் அவனுக்கு அனந்தனென்னும்
பேர் மதார்த்தமானது. அந்த ஸங்கர்ஷணபகவான் இர
ண்டு பார்த்தங்களும் முடிந்து ப்ரளயகாலம் வருகையில்
உலகங்களை யெல்லாம் ஸம்ஹரிக்கவிருப்பிக் கோபத்தி
னால் புருவங்களைக் கோணலாக நெரித்தான். அதினிடை
யினின்று முக்கண்ணர்களும் த்ரிசூலத்தை மேல் தூக்கிக்
கொண்டிருப்பவர்களுமாகிய ஏகாதசருத்ரர்களின் கூட்
டம் உண்டாயின. அது ஸங்கர்ஷணமென்னும்பற்றுடை
யது. தலைமையுள்ள ஸர்ப்பங்கள் ஸாத்வதஸ்ரேஷ்டர்களு
டன் கலந்து அந்த ஸங்கர்ஷண பகவானுடைய தாமரை
மலர்போன்ற இரண்டு பாதங்களிலுள்ள சிவந்த நகங்க
ளாகிற ரத்ன ஸமுஹங்களின் மண்டலங்களில் மாறாத பக்
தியுடன் வணங்கி ஜ்வலிக்கின்ற அழகிய குண்டலங்களால்

அலங்காரஞ் செய்யப்பெற்ற தமது கபோலஸ்தலங்கள்
அவற்றில் ப்ரதிபலிக்கையில் மனக்களிப்புடன் பார்த்துக்
கொண்டிருக்கின்றன. நாகராஜ கன்னிகைகள் புரு
ஷார்த்தங்களை விரும்பித் தோள்வளைகளால் திகழ்ப
வைகளும், நிர்மலங்களும், நீண்டு மென்மைக்கிடமாயிருப்
பவைகளும், ஸுந்தரங்களுமான ஸங்கர்ஷண பகவா
னுடைய புஜங்களாகிற வெள்ளிக்கம்பங்களில் குங்குமங்
கலந்த சந்தனக்குழம்பைப் பூசி அந்தப் புஜங்களைத் தொ
ட்ட மாத்ரத்தினால் மனம் கலங்கி மன்மதவிகாரமுற்று
அதனால் அழகிய புன்னகையுடையவர்களாகி, தன் பக்
தர்களிடத்தில் அனுகூலத்தினாலும் தன்னைத் தான்
அனுபவிக்கையா லுண்டான ஸந்தோஷத்தினாலும் மல
ர்ந்து மதத்தினால் சுழல்கின்றவைகளும், சிறிது சிவந்த
வைகளும், கருணாகடாக்ஷம் நிறைந்தவைகளுமான கண்
கள் அமைந்த செந்தாமரை மலர்போன்ற அவருடைய
முகத்தை வெட்கத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருக்
கிறார்கள். ஸங்கர்ஷணனென்று பேர் பெற்றவனும்
அளவிறந்த கல்யாண குணங்களுடையவனும் ஆகித்
வனுமாகிய அவ்வனந்தன் பொறுக்கமுடியாத கோபவே
கத்தை அடக்கிக்கொண்டு லோகங்களின் க்ஷேமத்திற்
காக வீற்றிருக்கிறான். தேவர் அஸுரர் உரகர் ஸித்தர்
கந்தர்வர் வித்யாதார முனிவர் ஆகிய இவர்கள் கூட்டங்
கூட்டமாயிருந்து அம்மஹானுபாவனை த்யானிக்கின்றா
ர்கள். அவன்! ஸர்வகாலமும் தன்னைத் தான் அனுப
விக்கையா லுண்டான ஸந்தோஷத்தினால் தழதழத்துச்
சுழலியிருக்கின்றவைபோன்ற கண்களுடையவன். மிகவும்
அழகியதும் உட்கருத்தை வெளியிடுவதுமாகிய புன்னகை
யினாலும் அம்ருதம்போன்ற வசனத்தினாலும் தன் பரிவா
ழ்களையும் தேவர் கூட்டத்தலைவர்களையும் களிப்பித்துக்

கொண்டு மாறாத செவ்வியையுடைய புதிய துழாய் வாஸ
 னையாலும் அதிலுள்ள மதுவாகிற மத்யத்தினாலும் மதி
 த்து மேல்விழுகின்ற வண்டினங்களின் இனிய பாடல்
 களால் அழகான வைஜயந்தி யென்னும் பேருடைய தன்
 வனமாலையைத் தரித்தவனும் கறுத்த வஸ்த்ரங்களை
 உடுத்திருப்பவனும் ஒற்றைக்குண்டலம் அணிந்தவனும்
 மேன்மையும் அழகுமான தன் புஜத்தைக் கலப்பையின்
 பின் புறத்தில் வைத்துக் கொண்டிருப்பவனும் கம்
 பீரமான விலாஸங்களுடையவனுமாகிய அந்த ஸங்கர்
 ஷணபகவான் தேவேந்த்ரனுடைய யானையாகிய ஐரா
 வதம் ஸ்வர்ணமயமான ஜேணத்தைத் தரிப்பதுபோல,
 ஸ்வர்ணமயமான யோகபட்டையைத் தரிக்கிறான்.
 மோக்ஷத்தில் விருப்பமுடையவர்கள் ஸங்கர்ஷண பக
 வானுடைய ஸ்வரூபத்தைக் குருமுகமாகக் கேட்டு த்யா
 னிப்பார்களானால், அப்பகவான் அவருடைய ஹ்ருதயத்
 தில் ஸங்கிதானம் செய்து அநாதிகாலமாக ஸத்வ ரஜஸ்
 தமோ குணங்களின் ஸம்பந்தத்தினால் உண்டான கர்ம
 வாஸனைகளால் அறுக்க முடியாமல் வேருன்றி யிருக்கிற
 தேஹாத்மப்ரமம் முதலிய அஞ்ஞானமாகிற முடிச்சை
 விரைவில் அறுத்து விடுகிறான். அந்த ஸங்கர்ஷண
 பகவானுடைய மஹிமையை ப்ரஹ்ம புத்ரராகிய
 நாரதமுனிவர் தும்புருவும் தானுமாய் ப்ரஹ்மாவின்
 ஸபையில் வர்ணிக்கிறார். ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி
 ஸம்ஹாரங்களுக்குக் காரணங்களான ஸத்வ ரஜஸ்
 தமோகுணங்கள் அவனுடைய ஸங்கல்பத்தினால் அந்த
 ஸ்ருஷ்டி முதலிய கார்யங்களை நிறைவேற்ற வல்லவை
 யாயின. தேவமனுஷ்யாதி நாம ரூபங்களின்றித் தன்னி
 டத்தில் மறைந்திருப்பதும் சித்யமுமாகிய ப்ரக்ருதி புரு
 ஷர்களாகிற தன் சரீரத்தைத் தன் ஸங்கல்பத்தினால்

தேவமனுஷ்யாதி நாமரூபங்களால் பலவாறு பிரிவுற்ற தாகச் செய்கிறான். அப்படிப்பட்ட மஹானுபாவனுடைய லோகவிலக்ஷணமான ஸ்வரூபத்தை என்னைப் போன்ற வன் எங்ஙனம் அறிவான்? சேதன சேதனரூபமான ஜகத்தெல்லாம் அவனிடத்தில் விளங்குகின்றது. அந்தப் பகவான் நம்மிடத்தில் க்ருபையால் ரஜஸ் தமஸ்ஸுக் களால் தீண்டப்படாத சுத்த ஸத்வமயமான திவ்ய மங்கள் விக்ரஹத்தைத் தரித்தான். விம்ஹம்போலக் கம்பீரமான வீர்யமுடையவனும், உலகத்தில் மேன்மையையுடைய ப்ரஹ்மாதி தேவதைகளுக்குப் ப்ரபுவும், ஜகத் ஸ்ருஷ்டி முதலிய மஹாஸாமர்த்யங்களுடையவனுமாகிய அந்த ஸர்வேஸ்வரன் தன்பக்தர்களான நமது மனத்தைத் தன் வசமாக்கும் பொருட்டு, நாகராஜ கன்னிகை முதலியவர்களுக்கும் எளிதில் ஆராதிக்கத் தகுந்தவனாயிருக்கை, ஸாத்வத ஸாஸ்த்ரத்தை இயற்றுகை, பூமண்டலத்தைத் தரிக்கை முதலிய திருவினையாடல்களை ஏற்றுக் கொண்டான். அவை அவனுக்குக் கர்மத்தினால் விளைந்தவையன்று. அவனுடைய ஸங்கல்பத்தினாலேயே ஏற்பட்டவைகள். ஆகையால், அவன் நம்மை அனுக்ரஹிப்பதற்காகவே அவ்வுருவத்தைத் தரித்தா னென்பதில் ஸந்தேஹம் உண்டோ? ரோகாதிகளால் பீடிக்கப்பட்டவனும் மஹாபாதகனாயிருப்பவனாகூட அவ்வநந்தனுடைய நாமத்தைச் சொல்லுவானாயின், தெய்வாதீனமாயாவது பரிஹாஸத்தினாலாவது அவனுடைய நாமத்தைக் கேட்பானாயின், அவன் ரோகங்களாலும் பாதகங்களாலும் விடுபட்டுத் தன்னைச் சேர்ந்த மற்றவர்களுடைய பாபத்தையும் போக்குவான். ஆகையால், மோக்ஷத்தில் விருப்பமுடையவன் அந்த ஆதிசேஷனைத் தவிர மற்ற எவனையும் ஆஸ்ரயிக்கமாட்டான்? பர்வதங்களும் நதிகளும் ஸமுத்

ரங்கனும் பலவகை ஜந்துக்களும் நிறைந்த பூமண்டலம் முழுவுதும் ஆயிரந்தலைகளையுடைய அவ்வனந்தனுடைய தலையில் அனுபோல் இருக்கின்றன. அவன் அளவிட முடியாத ஸ்வரூபங்களுடையவன். ஆகையால், அவனுடைய ப்ரபாவத்தை ஒருவராலும் அறிய முடியாது. அவ்வனந்தனுடைய வீர்யங்களை ஆயிரநாக்குடையவனு யினும் எவன்தான் இவ்வளவென்று கணக்கிடவில்லவனுவான்? மஹாப்ரபாவங்களுடையவனும், அனந்தனென்ற யதார்த்தமான பெயர்பூண்டவனும், எல்லை யில்லாத வீர்யம் அத்தகைய பலம் பலவகைக் குணங்கள் அவற்றின் ப்ரபாவங்கள் இவையுடையவனுமாகிய அந்த ஸங்கர்ஷண பகவான் ஸ்வதந்த்ரன்; தானொருவனே ஜகத்தின் ரக்ஷணத்திற்காகப் பூமண்டலத்தை அவலீலையாகத் தரிக்கிறான்.

ஸ்ரீ சுகர் சொல்லுகிறார்:—காமங்களை விரும்புகிற புருஷர்களால் அடையத்தகுந்தவைகளும் பலபோகத்திற்காக ஏற்பட்டவைகளுமான உலகங்கள் இவ்வளவே. அவரவர் கர்மங்களை அனுஸரித்து இந்த ப்ரஹ்மாண்டத்தில் ஈஸ்வரனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அவற்றையெல்லாம் நான் பெரியோர்களிடத்தில் கேட்டபடி உனக்கு மொழிந்தேன். மன்னவனே! ஸாம்ஸாரிக புருஷனுக்குக் காமங்களோடு கூடின ப்ரவ்ருத்தி ரூபமான தர்மத்திற்குப் பலனாக ஏற்படும் கதிகள் பலவாறு யிருக்கும். ஸுகதுக்கங்களின் தாரதம்யத்தினால் ஒன்றைவிட ஒன்று விலக்ஷணமாயிருக்கும். அவையெல்லாம் இவ்வளவே. நீ கேட்டபடி அவற்றை உனக்குக் கூறினேன். இன்னம் என்ன சொல்லவேண்டுமோ அதைக் கேட்பாயாக. இருபத்தைந்தாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

—●—●—●— { அதற்குக் கீழுள்ள நாகத்தின் நிலைமை } —●—●—●—
யைக் கூறுதல்.

பரீக்ஷித்து மன்னவன் சொல்லுகிறான்.—மஹர்ஷீ !
இவ்வுலகங்கள். ஸுக துக்கங்களின் தாரதம்யத்தினால்
ஒன்றுக்கொன்று விலக்ஷணமாயிருக்கு மென்று மொழிந்
தீர். அது எப்படிப் பொருந்தும்? ஜீவாத்மாக்கள் ஒருவா
ருகச்செய்யும் புண்யகர்மங்களால் பூலோகம் முதலிய
லோகங்களை அடைகையில், சிலர்க்கு ஸுகமே யென்
றும், சிலர்க்கும் துக்கமே யென்றும், சிலர்க்கு இரண்டும்
கலந்திருக்குமென்றும் சொன்னதற்குக் காரணமென்ன?
தெரியவில்லை. அதை மொழிவீராக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—அனைவரும் பூராதி லோ
கங்களைப் பெறுதற்காகச் செய்யுந்தர்மங்கள் ஒரே வகை
யாயிருந்தாலும், அவற்றைச் செய்யும் ஜீவாத்மாக்கள்
ஸத்வம் ரஜஸ்ஸு தமஸ்ஸென்கிற மூன்று வகைக் குணங்
களுடையவர்களாகையால், அவர்களுடைய ஸ்ரத்தை
களும் அக்குணங்களால் மூன்றுவகைப் பட்டிருக்கும்
ஆகையால் கர்மங்களின் பலன்களாகிய எல்லா லோகங்
களும் எல்லோர்க்கும் தாரதம்ய முடையவைகளாகவே
உண்டாகின்றன அங்ஙனமே சாஸ்த்ரங்களில் இதைச்
செய்யலாகாதென்று நிஷேதிக்கப்பட்ட கார்யங்களைச்
செய்கையாகிற அதர்மமும் அதைச் செய்பவனும் அவ
னுடைய ஸ்ரத்தையும் பலவாறாயிருக்கு மாகையால் அவ்
வதர்மத்தின் பலனான துக்கமும் தாரதம்யத்தையுடைய
தாகவேயிருக்கும். அநாதியான அஜ்ஞானத்தினால்
பலன்களை விரும்பிச் செய்யும் பாபகர்மங்கள் பலவாகை
யால் அவற்றின் பலன்களான கதிகளும் எல்லையற்றிருக்
கும். அவற்றில் முக்யமானவற்றைச் சொல்லுகிறோம்
கேட்பாயாக.

மன்னவன் சொல்லுகிறான் :—மஹாநுபாவரே! நரகமென்பவை பூமியிலடங்கின சில தேசவிசேஷங்களா? அல்லது மூன்று லோகங்களுக்கும் வெளிப்பட்டவைகளா? அல்லது மத்யத்தில் இருக்கின்றனவைகளா?

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார் :—நரகமென்னும் தேசங்கள் மூன்று லோகங்களடங்கின இந்தப் ப்ரஹ்மாண்டத்திற்குள் தென்திக்கில் பூமியின் கீழ்ப்பாகத்தில் அண்டஜலத்திற்குமேல் இருக்கின்றன. தென்திசையில் அக்னிஷ்வாதத்தர் முதலிய பித்ருகணங்கள் தமது கோத்ரங்களுக்கு உண்மையான ஆசீர்வாதங்களைச் செய்துகொண்டு சிறந்த ஸமாதி யோகத்துடன் இருக்கிறார்கள். அந்தத் தென்திக்கில் பித்ருக்களுக்கு அதிபதியாகிய யமன் உலகத்தில் மரணம் அடைந்தவர்களைத் தூதர்கள் தன் தேசத்திற்குக் கொண்டு வருகையில், பகவானால் ஆஜ்ஞை செய்யப்பட்டு அதை உல்லங்கனம் செய்யமுடியாமல் தன் தூதர்களுடன்கூடி அவர்கள் செய்த பாபகர்மங்களுக்குத் தகுந்தபடி தண்டனை விதித்துக் கொண்டிருக்கிறான். மன்னவனே! சிலர் நரகங்கள் இருபத்தொன்றென்று சொல்லுகிறார்கள். அவற்றின் பேர்களையும் ஸ்வரூபத்தையும் அடையாளங்களையும் க்ரமமாகச் சொல்லுகிறோம். தாமிஸ்ரம், அந்த தாமிஸ்ரம், ரௌரவம், மஹாரௌரவம், சும்பீபாகம், காலஸுத்திரம், அஸிபத்ரவனம், ஸுகாமுகம், அந்தகூபம், க்ரிமிபோஜனம், ஸந்தம்சம், தப்தோர்மி, வஜ்ரகண்டகசால்மலி, வைதரணி, பூயோதம், ப்ராணரோதம், விசஸனம், லாலாபக்ஷம், ஸாரமேயாதனம், அவீசி, அய:ப்பானம் என்பவைகளாம். மற்றும், க்ஷாரகர்த்தமம், ரக்ஷைர்கணபோஜனம், சூலப்ரோதம், தந்தசூகம், அவடசிரோதனம், பர்யாவர்த்தனம், ஸுசிமுகம் என்னும் இவ்வேழும் சேர்ந்து இருபத்தேழு

நரகங்கள். இவை பலவகையான துக்கங்களை அனுபவிக்கும் பூமிகள். எவன் இவ்வுலகத்தில் பிறனுடைய பணம் பிள்ளை பெண்டிர் இவைகளில் ஏதேனுமொன்றைப் பறிக் கிறானோ, அவன் மிகவும் பயங்கரர்களான யமதூதர்களால் யமபாசத்தினால் கட்டுண்டு பலாத்காரமாகத் தாமி ஸ்ரமென்னும் நரகத்தில் தள்ளப்படுகிறான். அதில் தன் னுண்ட புருஷன் பசியெடுத்து ஆஹாரம் நேரமை, தண்ணீர் தாஹம் எடுத்துத் தண்ணீர் நேரமை, தடியடி. விரட்டுதல் முதலிய பலயாதனைகளால் பீடிக்கப்பட்டு மிகவும் துக்கித்து அப்பொழுதே இருள்மூடிய அவ்விடத்தில் மூர்ச்சை அடைவான். பிறனை வஞ்சித்து அவனுடையதாரம் முதலியவற்றை அனுபவிப்பவன் அந்ததாமிஸ்ர நரகத்தில் யமயடர்களால் தள்ளுண்பான். அதில் தள்ளப்பட்ட புருஷன் க்ரூரமான யாதனைகளால் பீடிக்கப்பட்டு அவ்வேதனையைப் பொறுக்கமுடியாமல் சினைவு தப்பிக் கண் தெரியாமல் வேரறுந்த வருஷம்போல விழுவான். ஆகையால் அந்நகரத்தை அந்ததாமிஸ்ரமென்று சொல்லுகிறார்கள். உலகத்தில் சரீரத்தை அஹம்புத்திக்கு விஷயமான ஆத்மாவென்றும், பிள்ளை பெண்டிர் முதலியவர்களை என்னுடையதென்றும் சினைத்து ப்ராணிகளுக்குத் தோஹம் செய்தே தன் குடும்பத்தை மாத்ரம் தினந்தோறும் போஷிக்கிறவன் தன் குடும்பத்தை இங்கேயே துறந்து தானொருவன் மாத்ரமே அந்தப் பாபகர்மத்தினால் ரௌரவமென்னும் நரகத்தில் விழுகிறான். அவன் இவ்வுலகத்தில் எந்தெந்த ஜந்துக்களை எங்ஙனம் ஹிம்ஸித்தானோ, அவையெல்லாம் நுருக்களென்னும் ஜந்துக்களாய் வந்து யமயாதனைகளை அனுபவிக்கின்ற அவனை அங்ஙனமே ஹிம்ஸிக்கின்றன. நுருக்களாவன:—ஸர்ப்பங்களைக் காட்டிலும் மிகவும் க்ரூரமான ஜந்துக்கள். ஆகையால்

அந்நரகத்தை ரௌரவமென்கிருார்கள். மஹா ரௌரவத் திலும் இப்படியே. அதில் விழுந்த புருஷனுடைய மாம் ஸத்தை அந்த ருருக்கள் தாமும் பிடுங்கித்தின்று அவ னையும் தன்மாம்ஸத்தைத் தானே தின்னும்படி செய்கின் றன. இவ்வுலகத்தில் தன் தேஹத்தை மாத்ரம் போஷிக் கிறவனும் மனஇரக்கமின்றிக் கொடுத்தன்மையனாய்ப் பசுக்கள் பக்ஷிகள் முதலிய ப்ராணிகளைப் பக்வம்செய்து புசிக்கிறவனும் புருஷர்களைப்பிடுங்கிப் பக்ஷிக்குந்தன்மை யுள்ள ராக்ஷஸர்களால் நிந்திக்கப்பட்டுப் பர லோகத் தில் சும்பீபாகநரகத்தில் காய்ச்சின எண்ணெயில் யமப டர்களால் தள்ளுண்டு பசனம் செய்யப்படுவான். கொ தித்துக்கொண்டிருக்கிற எண்ணெய்க் கொப்பறையில் பாகம் செய்கின்றார்களாகையால் அந்நரகம் சும்பீபாக மென்று பேர்பெற்றது. இவ்வுலகத்தில் எவன் மாதாவை யாவது பிதாவையாவது ப்ராஹ்மணனையாவது வதிக்கி ருனோ, அவன் காலஸூத்ரமென்னும் நரகத்தில் பதினா யிரம் யோஜனை சுற்றளவுடையதும் தாம்ரத்தினால் செய் யப்பட்டதும் களம்போல் மேடுபள்ளமில்லாமல் ஸமமாயி ருப்பதும் மேலே ஸூரியனாலும் கீழே அக்னியாலும் தபிக்கப்படுவதுமாகிய ஓரிடத்தில் தள்ளுண்டு பசிதாஹங் களால் சரீரம் உள்ளும் புறமும் தஹிக்கப்பட்டு உட்காரு வதும் படுத்துக் கொள்வதும் நிற்பதும் ஓடுவதும் ஐயோ என்னை விடுவீர்களாக வென்று வேண்டிவதுமாகிப் பசு வின் சரீரத்தில் எத்தனை ரோமங்கள் உண்டோ அத்த னையாயிரம் வர்ஷங்கள் வரையில் அந்நரகத்தில் இருப் பான். துக்கானுபவகாலம் பலவாயிருக்கையால் அந்த நர கத்திற்குக் காலஸூத்ரமென்னும் பேர்வினைந்தது. இவ் வுலகத்தில் எவன் ஆபத்தில்லாத காலத்தில் வைதிகமான வர்ணஸ்ரம் ஆசாரத்தினின்று நழுவிப் போகிறானோ,

அல்லது வேதங்களிலும் ஸ்ம்ருதிகளிலும் சொல்லப்படாததும் கேவலம் தன் புத்தியினால் கற்பிக்கப்பட்டதும் குத்ஸீதமார்க்கமும் ஆபாஸ தர்மமுகிய பாஷண்ட தர்மத்தைக் கைப்பற்றுக்கொண்டே, அவனை யமபடர்கள் அஸிபத்ரவனமென்னும் நரகத்தில் தள்ளி அதில் நடந்து வரும்படி அடிப்பார்கள். அவன் அவவேதனையைப் பொறுக்க முடியாமல ஓடுவான். இருபுறத்திலும் கூருடைய கத்திகள் போன்ற அப்பனங்காட்டிலுள்ள பனைமோலைகளால் அங்கங்களெல்லாம் அறுப்புண்டு 'ஐயோ ஐயோ பாழானேன்' என்று மொழிகதுகொண்டு பெருவேதனையால் அடிக்கடி மூர்ச்சித்து விழுவான். இங்ஙனமே தனது வர்ணஸ்ரம தர்மத்தைத் துறந்தவன் பாஷண்ட தர்மத்தில் நுழைந்தவன் அனுபவிக்குக துக்கத்தையே அனுபவிப்பான். இந்நரகத்தில் கத்திபோன்ற இலைகளையுடைய பனங்காடுகள் இருக்கின்றமையால் இதற்கு அஸிபரத்வனமென்னும் பேர் யதார்த்தமாயிருக்கும். இவ்வுலகத்தில் ராஜனுவது ராஜபுருஷனுவது தண்டிக்கத்தகாதவனைத் தண்டிப்பானாயின், அல்லது ப்ராஹ்மணனுக்குச் சரீரதண்டனை விதிப்பானாயின். பாபிஷ்டனாகிய அவன் பரலோகத்தில் ஸுகரமுகமென்னும் நரகத்தில் விழுவான். பனறியின் முகம்போன்ற முகமுடையவைகளும் பலிஷ்டங்களான ஜந்துக்கள் கரும்புத்தண்டையானே முரிப்பதுபோல், அவனுடைய அவயவங்களையெல்லாம் பீடிக்கும். அவன் பெருங்குரல் பாய்ச்சிப் புலம்பி, முன்பு இவ்வுலகத்தில் தோஷமில்லாதவர்கள் அவனுல் பீடிகப்பட்டு வருகதி எங்ஙனம் மூர்ச்சித்தார்களோ அங்ஙனமே மோஹத்தை அடைவான். இவ்வுலகத்தில் பரமபுருஷனால் வர்ணஸ்ரமதர்மங்களுக்குரியபடி கற்பிக்கப்பட்ட ஜீவனமுடையவனும் பிறனுடைய துக்கத்தை நன்

குணர்ந்தவனுமாகிய புருஷன் மனுஷ்யனுடைய ரக்தத்
 தைப் பானம் பண்ணுகை முதலியவற்றையே ஜீவனமாகப்
 பெற்றவைகளும் பிறனுடைய துக்கத்தை அறியாதவை
 களுமான மூட்டுப் பூச்சி கொசு முதலிய ப்ராணிகளை
 ஹிம்ஸிப்பானான், அவன் அங்ஙனம் ப்ராணிகளுக்கு
 த்ரோஹம்செய்த ஓபத்தினால் அந்தகூபமென்னும் நர
 கத்தில் விழுவான். ஐயோ! இவன் தான் முன்பு ஹிம்ஸி
 த்த பசு பக்ஷி ஸர்ப்பம் கொசு பேன் மூட்டுப் பூச்சி முத
 லிய ஜந்துக்களால் நாற்புறத்திலும் ஹிம்ஸிக்கப்பட்டு நித்
 ரையிலுண்டாகும் ஸுகம் சிறிதுமின்றி ஓரிடத்திலும்
 நிற்கப்பெறாமல், வ்யாதி முதலியவற்றால் பீடிக்கப்பட்டு
 ஸஞ்சரிக்கமுடியாத சரீரத்தில் அடைப்புண்ட ஜீவன் நித்
 ராஸுகமின்றி வருந்துவதுபோலப் பெரிய அந்தகாரத்
 தில் சுற்றிக்கொண்டிருப்பான். இவ்வுலகத்தில் தனக்குக்
 கிடைத்த அன்னாதிகளை அதிகளுக்குக் கொடாமல் தா
 னே புசிக்குன்றவனும் பஞ்ச மஹா யஜ்ஞங்களை நடத்தா
 தவனும் வாயஸம் போன்றவனென்று சிந்திக்கப்பட்டுப்
 பரலோகத்தில் க்ரிமிபோ ஜனமென்னும் பாபிஷ்டமான
 நரகத்தில் விழுவான். அதில் நூருயிர யோஜனையளவு
 டைய க்ரிமிகுண்டத்தில் தானும் ஒரு புழுவாய் அங்குள்ள
 புழுக்களால் பக்ஷிக்கப்பட்டுத் தானும் அந்தப் புழுக்களைப்
 பக்ஷித்துக்கொண்டு அந்த க்ரிமிகுண்டம் எத்தனை யோ
 ஜனையுள்ளதோ அத்தனை வர்ஷங்கள் வரையில் 'நான்
 அதிகளுக்குக் கொடாமையாலும் பஞ்சமஹாயஜ்ஞாதி
 களை அனுஷ்டிக்காமையாலும் இப்படி அனுபவிக்கிறேன்'
 என்கிற பரிதாபமுமின்றி துக்கத்தை அனுபவிப்பான்.
 இவ்வுலகத்தில் எவன் தனக்கு ஆபத்தில்லாத ஸமயத்தில்
 திருட்டுத் தனத்தினாலாவது பலாத்காரமாயாவது ப்ராஹ்
 மணனுடைய ஸ்வர்ண ரத்னாதிகளையாவது மற்றவனு

டைய ஸ்வர்ணரத்னாதிகளையாவது அபஹரிக்கிருளே அவனைப் பரலோகத்தில் யமபடர்கள் ஸந்தம்சமென்னும் நாகத்தில் தள்ளி நெருப்புப்போலப் பழுச்சக்காய்ச்சின இருப்புச் சூலங்களால் குத்துவார்கள். இவ்வுலகத்தில் எந்தப் புருஷனாவது ஸ்தரீயாவது புணரத்தகாத ஸ்தரீயை அல்லது புருஷனைப் புணர்கின்றார்களோ, அவர்களைப் பரலோகத்தில் தப்தஸூர்மியென்னும் நாகத்தில் தள்ளிச் சாட்டையால் அடித்து இரும்பினால் ஆண்போலும் பெண்போலும் இயற்றி நெருப்பில் காய்ச்சப்பட்டு ஜ்வலிக்கின்ற ஸ்தம்பத்தை அணையும்படி செய்வார்கள். இவ்வுலகத்தில் எவன் பணியத்தகுந்தவரென்றும் தகாதவரென்றும் பாராமல் எல்லோரையும் பணிகின்றாளுே அவனைப் பரலோகத்தில் வஜ்ரகண்டக சால்மலி யென்னும் நாகத்தில் தள்ளி வஜ்ரம்போன்ற முட்களையுடைய சால்மலி வருஷத்தில் ஏற்றி உடம்பெல்லாம் பீறச் செய்வார்கள். எந்த ஷத்ரியர்களாவது அவர்களுடைய புருஷர்களாவது தாங்கள் தர்ம மர்யாதைகளைக் கடந்து பிறரையும் ஆசரிக்க வெரட்டாமல் அவற்றைப் பாழ் செய்கின்றார்களோ அவர்கள் பரலோகம் சென்று வைதரணியென்னும் நாகத்தில் விழுகின்றார்கள். நாகத்திற்கு அகழிபோன்ற வைதரணி யென்னும் அந்நதியில் மகரமீன் முதனை முதலிய கொடிய ஜலஜந்துக்களால் பஷிக்கப்பட்டும் தமது பாபத்தினால் தேஹம் கீங்கப்பெறாமல் ப்ராணன்களோடு கூடி 'இது நாம் செய்த பாபகர்மத்தின் பலன்' என்று நினைத்து விஷ்டை மூத்ரம் சீ ரக்தம் மயிர் நகம் எலும்பு மேதஸ்ஸம் மாம்ஸம் மஜ்ஜை இவற்றின் வெள்ளம் நிறைந்த அந்நதியில் வருந்துவார்கள். இவ்வுலகத்தில் மேன்மையுள்ள ப்ராஹ்மணாதி வர்ணங்களில்

பிறந்து சூத்ர வர்ணத்துப் பெண்ணை மணம்
 புரிந்து ஸ்நானாதி கர்மங்களையும் ஸந்த்யாவந்தனாதி
 ஆசாரத்தையும் பக்ஷ்யாப க்ஷ்யாதி சியமங்களையும்
 துறந்து வெட்கமின்றிப் பசுக்களைப்போல மனம்போன
 படி நடக்கின்றவர்கள், பரலோகத்தில் சீ விஷ்ட்டை
 மூத்ரம் கோழை சொள்ளு முதலியவை நிறைந்து
 ஸமூத்ரம் போல் விஸ்தாரமா யிருப்பதாகிய பூயோத
 மென்னும் மடுவில்விழுந்து மிகவும் அஸங்க்யமான அந்த
 விஷ்டை முதலியவற்றைப் புசித்துக் கொண்டிருப்பார்
 கள். இவ்வுலகத்தில் ப்ராஹ்மனாதி வர்ணத்தில் பிறந்
 தும் நாய் கழுதை முதலியவற்றை வளர்த்துக்கொண்டு
 தீர்த்தங்களில்லாத இடத்தில் ம்ருகங்களை வதிப்பார்
 களாயின், அவர்கள் மரணம் அடைந்து யமபடர்களால்
 ப்ராண சிரோதமென்னும் நரகத்தில் தள்ளுண்பார்
 கள். யமபடர்கள் அவர்களை ப்ராணன் ஒடுங்கும்படி
 பாணங்களால் அடிப்பார்கள். இவ்வுலகத்தில் ஜனங்
 களை வஞ்சிக்க முயன்று நாமும் யஜ்ஞம் செய்தோ
 மென்கிற ப்ராஸித்திக்காக யாகங்களைச் செய்யத் தொ
 டங்கிப் பசுக்களை ஹிம்ஸிக்கிறவர்கள் பரலோகத்தில்
 வைசஸன மென்னும் நரகத்தில் விழுவார்கள். அவர்
 களை யமபுருஷர்கள் துக்கப்படுத்தி ஹிம்ஸிப்பார்கள்.
 இவ்வுலகத்தில் தன் வர்ணத்தில் பிறந்த பார்யையைக்
 காமத்தினால் மதிமயங்கித் தன் ரேதஸ்ஸைப் பானம்
 செய்விக்கிறவன் பரலோகத்தில் லாலாபக்ஷமென்னும்
 நரகத்தில் விழுவான். அவனை யமபடர்கள் ரேதஸ்ஸை
 நிறைந்த கால்வாயில் தள்ளி ரேதஸ்ஸைப் பானம் செய்
 விப்பார்கள். இவ்வுலகத்தில் எவர்கள் வீடுகளில் நெருப்
 பை வைத்துக்கொளுத்துகிறார்களோ, எவர்கள் தெரியா
 மல் விஷங்கொடுத்துக் கொல்லுகிறார்களோ, எவர்கள்

தாங்கள் ராஜபடர்களாயிருந்து அதிகாரத்தினால் கொழுத்துக் கருணையின் றிப் பட்டணம் கனிக்ராமம் முதலிய இடங்களிலிருக்கும் ப்ராணிகளையும் மற்ற ஜீவ ஸமுஹங்களையும் ஹிம்ஸிக்கிறார்களோ, அவர்கள் மரணம் அடைந்து ஸாரமேயாதனமென்னும் நரகத்தில் விழுவார்கள். அவர்களை வஜ்ரம்போன்ற கோரைப் பற்களுடையவைகளாகிய எழுநூற்றிருபது நாய்கள் பரபரப்புடன் மேல் விழுந்து பக்ஷிக்கின்றன. இவ்வுலகத்தில் ஸாக்ஷயம் சொல்லும் பொழுதாவது க்ரய விக்ரயாதிருபமான வர்த்தக வ்யாபாரத்திலாவது எவன் பொய்சொல்லுகிறானோ அவன் மரணம் அடைந்து பெருவருத்தத்துடன் அவிசியென்னும் நரகத்தில் விழுவான். அவனை யமபடர்கள் நூறு யோஜனை தூரத்திற்கு மேல் எவ்விதத்திலும் பிடிப்பில்லாத இடத்தினின்று பர்வதத்தின் சிகரத்தில் விழும்படி தலை கீழாய்த் தள்ளுவார்கள். இந்நரகத்தில் தரையெல்லாம் கல்லாயிருக்கும். அது அலை யெறிகிற ஜலம் போல்தோற்றும். இந்நரகத்தை அவிசியென்று சொல்லுவார்கள். அங்ஙனம் உயரத்தினின்று தள்ளுண்டபாபி என்னு ப்ரமாணமான துண்டங்களாய்ச் சரீரம் முழுவதும் சிதரப்பெற்றும் மரணம் அடையமாட்டான். மீளவும் அங்ஙனமே தூக்கித் தள்ளுவார்கள். இவ்வுலகத்தில் எந்த ப்ராஹ்மணனாவது ப்ராஹ்மண பத்னியாவது வரத்தத்திலிருக்கிற மற்ற வர்ணத்தவனாவது ஸாரபானம் செய்கிறார்களோ, எந்த க்ஷத்ரியனாவது வைஸ்யனாவது மதிமயங்கி ஸோமபானம் செய்கிறானோ, அவர்கள் அனைவரும் அயப்பானமென்னும் நரகத்தில் விழுவார்கள்; யமபடர்கள் அவர்களைக் கீழ்விழத் தள்ளி மார்பில் காலால் மிதித்துக் கொண்டு உருக்கின இரும்பை அவர்கள் வாயில் கொட்டிக் குடிக்கச் செய்வார்கள். இவ்வுல

கத்தில் ஜன்மம் வித்யை ஆசாரம் வர்ணம் ஆஸ்ரமம் இவைகளால் தாழ்ந்தவனாயிருந்தும் அவற்றால் மேன்மையுற்ற பெரியோர்களை வெகுமதிக்காதிருப்பானாயின், அவன் ஜீவித்திருக்குங் காலத்தில் செத்தாற்போலவே யிருந்து மரணம் அடைந்து க்ஷாரகர்த்தமமென்னும் நரகத்தில் தலை கீழாய் விழுந்து அபாரமான யாதனைகளை அனுபவிப்பான். இவ்வுலகத்தில் புருஷர்களை வதித்துப் பலிகொடுத்துப் பத்ரகாஸி முதலிய தேவதைகளைப் பூஜிக்கிற புருஷர்களும், நர பசுக்களை வதிக்கிற மடந்தையர்களும் சகேஷாகணபோஜனமென்னும் நரகத்தில் வீழுவார்கள். அந்தப் புருஷர்களாலும் ஸ்த்ரீகளாலும் முன்பு இவ்வுலகத்தில் நர பசுக்களாகக் கொண்டு வதிக்கப்பட்ட புருஷர்கள் அனைவரும் யமலோகத்தில் ராக்ஷஸங்கூட்டங்களாய் வந்து கொலைக் கரரர்போல அவர்களைப் பலவாறு ஹிம்ஸித்துக் கத்தியினால் வெட்டி ரந்தத்தைப் பானம் செய்து, முன்பு அவர்கள் நரபலி கொடுத்த ஸந்தோஷத்தினால் நர்த்தனம் செய்தாற் போலவும் பாட்டுக்கள் பாடினாற் போலவும் நர்த்தனம் செய்து பாட்டுக்கள் பாடுவார்கள். இவ்வுலகத்தில் க்ராமத்திலாவது அரண்மனத்திலாவது கிரபராதிகளாய் ஜீவிக்கும் ஜந்துக்களை எவர்கள் விஸ்வாஸத்தை வினைக்கும் உபாயங்களால் நம்பச் செய்து சூலம் ஸூத்ரம் முதலியவற்றில் மாட்டி வினையாட்டிற்காகப் பீடிக்கின்றார்களோ, அவர்கள் மரணம் அடைந்து சூலப்ரோதமென்னும் நரகத்தில் விழுந்து யமயாதனைகளை அனுபவித்துச் சூலம் ஸூத்ரம் முதலியவற்றில் கோக்கப்பட்ட சரீரமுடையவர்களாகிப் பசி தாஹங்களால் பீடிக்கப்பட்டு ஊசிபோலக் கூரான முகமுடைய காக்கை கங்கம் கொக்கு முதலிய ஜந்துக்களால் குத்தப்பட்டுத்

தமது பாபத்தை சினைப்பார்கள். இவ்வுலகத்தில் க்ருா ஸ்வபாவமுடைய ஸர்ப்பங்கள்போன்று ப்ராணிகளைப் பயப்படுத்தித் தன்மையுடையவர்கள் மரணம் அடைந்து பரலோகத்தில் தந்தஞ்சுமென்னும் நரகத்தில் விழுவார்கள். மன்னவனே! இந்நரகத்தில் விழுந்தவனை ஐந்து தலைப் பாம்புகளும் ஏழுதலைப்பாம்புகளும் வந்து எலிகளைப் போல மேல் விழுந்து பிடுங்கும். இவ்வுலகத்தில் எவர்கள் பாலர்களையும் குருடர்களையும் காய்க் கண்ணர்களையும் பலஹீனமான மற்ற ப்ராணிகளையும் பள்ளம் கூடு புதர் முதலிய இடங்களில் தள்ளி வெளியில் போகவொட்டாமல் தடுக்கின்றார்களோ, அவர்களைப் பரலோகத்தில் யமபடர்கள் அந்தப் பள்ளம் முதலிய இடங்களில் தள்ளி விஷத்தோடு கூடின அக்னியாலும் புகையினாலும் வெளிவர வொட்டாமல் தடுப்பார்கள். ஆகையால் இந்நரகம் அவட நிரோதமென்று பேர்பெற்றது. இவ்வுலகத்தில் எவன் தானாவே வீடேறி வந்த¹ அதிதிகளையும் அப்யாகதர்களையும் அடிக்கடி பெருங் கோபத்துடன் தஹிங்க விரும்பினார் போலப் பாபிஷ்டமான கண்ணால் குறுக்கே பார்க்கிறானோ, அவன் மரணம் அடைந்து பரலோகம் போய் அக்ஷிபர்யாவர்த்தமென்னும் நரகத்தில் விழுவான். அங்குக் கூரான முகமுடைய காக்கை கொக்கு முதலிய பலிஷ்ட ஐந்துக்கள் பலாத்காரமாக மேல் விழுந்து அவன் கண்களைப் பிடுங்கும். இவ்வுலகத்தில் எவன் பணக்காரனென்று கர்வித்துத் தன்னைச் சிறந்த வனாகப்பாவித்துக் குறுக்குப்பார்வையுடையவனாகிக் குரு முதலியவர்களிடத்திலும் தன் பணத்தைத் திருவிவார்களோ என்னவோ என்று ஸந்தேஹித்துப் பணச்செலவை

1. அதிதிகள் - முகம் பழகின விருந்தாளிகள் - அப்யாகதர் - முகந்தேரியாத விருந்தாளிகள்

யும் பணம் காணாமல் அழிந்து போவதையும் பற்றிப்பெருஞ்சிந்தையில் ஆழ்ந்து ஹ்ருதயமும் முகமும் வாடி வதங்கப்பெற்றுச் சிறிதும் ஸுகம் நேரப்பெறாமல் பிசாசம்போலப் பணத்தைப் பாதுகாத்துக் கொண்டிருக்கிறானே, அவன் அந்தப் பணத்தை ஸம்பாதிப்பதற்காகவும், அதை ஹ்ருத்தி செய்வதற்காகவும், அதைப் பாதுகாப்பதற்காகவும் தான் செய்த பாபங்களையெல்லாம் மூட்டை கட்டியெடுத்துக்கொண்டு பரலோகத்தில் ஸுசீமுகமென்னும் நாகத்தில் விழுவான். பணத்தைப் பிசாசம்போல் பாதுகாத்துக் கொண்டிருந்தவனும் பாபமே ஒரு புருஷனாக வடிவங்கொண்டு வந்தாற்போலிருப்பவனுமாகிய அவனை யமபடர்கள் ஊசியில் கோத்த நாலினால் துணிதைப்பவர்கள் போல உடம்பெல்லாம் ஊசியில் கோத்த நால்களால் தைப்பார்கள். இப்படிப்பட்ட நாகங்கள் யமபுரியில் ஆயிரமாயிரமா யிருக்கின்றன. அந்த நாகங்களில் இங்குச் சொன்ன அதர்மிஷ்டர்களும் மற்றும் பலவகை அதர்மங்களைச் செய்தவர்களும் எல்லோரும் க்ரமமாகப் புகுவார்கள். அங்ஙனமே தர்மம் செய்தவர்கள் ஸ்வர்க்காதி லோகங்களில் சென்று ஸுகங்களை அனுபவிப்பார்கள். இருவகைப் பட்டவர்களும் அங்கனுபவித்த புண்ய பாப சேஷத்தை அனுபவிக்கும் பொருட்டு மீளவும் இந்த மனுஷ்ய லோகத்தில் வந்து பிறப்பார்கள். இங்ஙனம் ப்ரஹ்ருத்தி தர்மத்திலிருப்பவர்களின் மார்க்கத்தை மொழிந்தேன். நிவ்ருத்தி தர்ம நிஷ்டர்களுடைய மார்க்கம் முதலிலேயே கூறப்பட்டது. ப்ரஹ்மாண்ட கோசம் முழுவதும் இவ்வளவே உள்ளது. மூன்று லோகங்கள் அடங்கின இவ்வண்ட கோசத்தையே புராணங்களில் பதினான்கு லோகங்கள் அடங்கினதாகச் சொல்லுகிறார்கள். அதலாதி லோகங்களைப் பூலோகத்திலும் மஹர்லோ

காதியான ஊர்த்வ லோகங்களை த்யுலோகத்திலும்
 சேர்த்து அந்தரிக்ஷ லோகத்துடன் அண்டகோசம்
 மூன்று லோகங்கள் அடங்கினதென்று இங்கு மொழி
 யப்பட்டது. அவாந்தர லோகங்களின் பிரிவைப்பற்றிப்
 புராணந்தரங்களில் அண்டகோசம் பதினான்கு லோகங்
 கள் அடங்கினதென்று கூறப்பட்டது. மஹாபுருஷனாகிய
 ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு ப்ரக்ருதியின் குணங்களான ஸத்
 வாதிகளால் நிறைந்த ஸ்தூலரூபம் ஒன்று உண்டென்
 றும், அதுவே இந்த ப்ரஹ்மாண்டமென்றும் முன்னமே
 மொழிந்தேன். அத்தகைய ப்ரஹ்மாண்டத்தை இப்
 பொழுது விரிவாகக்கூறினேன். பகவானுடைய ஸ்தூல
 ரூபமாகிய இந்த ப்ரஹ்மாண்டத்தை விரித்துரைக்கிற
 இப்ரபந்தத்தை ப்ரீதியுடன் பாடிக்கிறவன் கேட்கிறவன்
 கேட்பிக்கிறவன் ஆகிய மூவரும் உபநிஷத்துக்களால்
 அறியத்தகுந்ததும் எல்லா விடங்களிலும் வ்யாபித்தி
 ரூப்பதும் திவ்யமங்கள் விரஹத்தோடு கூடியதுமாகிய
 திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தை ஸ்ரத்தையாலும் பக்தி
 யாலும் பரிசுத்தமான மதியுடையவர்களாகி நன்றாக
 அறிவார்கள். பகவானுடைய ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம ரூபங்க
 ளிரண்டையும் உள்ளபடி குருமுகமாகக் கேட்டு முதலில்
 ஸ்தூலரூபத்தில் நிலைநிற்கும்படி மனத்தை வசப்படுத்திக்
 கொண்டு அப்பால் மெல்ல மெல்ல திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்
 தை விவேகித்தறிந்த புத்தியால் அம்மனத்தை ஸூக்ஷ்
 மரூபத்தில் செலுத்தவேண்டும். பூமி அதிலுள்ள த்வி
 பங்கள் அவற்றிலுள்ள வர்ஷங்கள் அவற்றிலுள்ள பல
 வகை நதிகள் நதங்கள் பர்வதங்கள் அந்தரிக்ஷலோகம்
 ஸமுத்ரங்கள் பாதாளம் வரையிலுள்ள பூமியின் விவரங்
 கள் திக்குகள் நரகங்கள் நக்ஷத்ர கணங்கள் அடங்கின
 த்யுலோகம் ஆகிய இவற்றின் நிலைமைகளை யெல்லாம்

உனக்குக் கூறினேன். மன்னவனே ! பூலோகம் முதல்
த்யுலோகம் வரையிலுள்ள இந்த ஜகத்தே ஸகல ஜீவ
ஸமுஹங்களுக்கும் ஆதாரமான பகவானுடைய ஆச்சர்ய
மான ஸ்தூலசரீரமாம். இருபத்தாறாவது அத்யாயம்
முற்றிற்று.

பஞ்சம ஸ்கந்தமும் முற்றுப்பெற்றது.
